SAS

PANTERA DE LA HOLLYWOOD

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

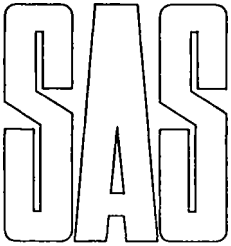

Pantera de la Hollywood

V.1.0

ISBN:
973-9138-60-8

Malko Productions – Paris,
La Panthere D'Hollywood
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

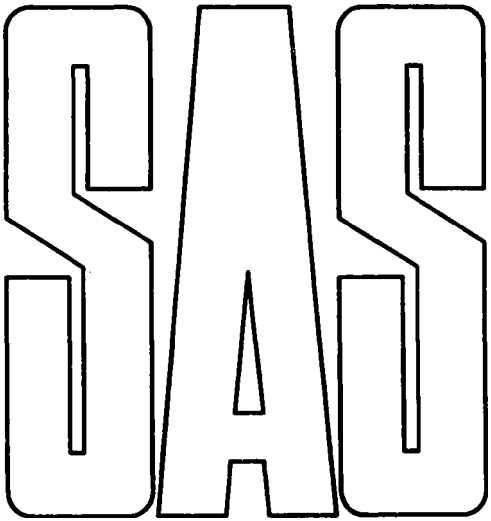

Pantera de la Hollywood

În româneşte de Vasile Murgu

Tineretului

1998

Capitolul I

„Darling” Jill Rickbell ridică încet din mâinile lui Navajo[1] cupa de şampanie pe care acesta o ţinea neîndemânatic şi se apropie de el pentru a-l atinge. Boleroul şi pantalonul din mătase violete, purtate fără lenjerie, scoteau în evidenţă cele mai intime detalii ale corpului tinerei femei.

— Vino, Zuni, şopti ea.

Indianul fremătă ca un cal lovit cu biciul, dar nu se mişcă. Alcoolul cu care nu era obişnuit, îi producea ameţeli, dar lumea albilor îl speria. În plus, el nu era decât un servitor în această casă nespus de frumoasă pentru el, faţă de rezervaţia sa din Arizona, din deşertul Peint. Probabil că n-ar fi trebuit niciodată să se găsească acolo, în apropierea unei piscine, cu această femeie albă care i se oferea. „Darling” Jill îşi plimbă limba pe buzele uscate. Corpul tânărului indian, strâns mulat în vechiul blue-jeans şi în tricoul alb, îi stârnea pofta de a-şi înfige în el ghearele.

În vasta serie de bărbaţi ce trecuseră prin scurta sa existenţă nu existase nici un indian şi de aceea i se părea că nu avea timp destul ca să profite.

Un zgomot uşor de muzică şi de conversaţii răzbătea prin uşile şi ferestrele deschise spre grădină şi piscină. Aerul era călduţ şi nenumăratele stele presărate pe cerul californian îşi trimiteau strălucirea prin frunzişul înalţilor cocotieri din Beverly Drive, unul dintre bulevardele cele mai elegante din Beverly Hills, Mecca miliardarilor californieni. Proiectoarele luminau vila albă şi joasă.

În această ambianţă paradiziacă, „Darling” Jill, simţind că nu s-ar putea opune mult timp dorinţei sale, se apropie împingându-şi înainte bazinul şi frecându-se de blue-jeans-ul bărbatului, îşi împreună mâinile lungi pe ceafa lui Navajo.

— Să dansăm, şopti ea scuturându-şi părul lung cafeniu-roşcat.

Faţa sa de madonă, perfect ovală, la care ieşea în evidenţă o gură largă şi cărnoasă rămăsese încremenită într-un mod ciudat, cu o expresie de încordare şi aviditate.

Navajo se mişcă neîndemânatic, frecându-se de ea, câteva

[1] Trib de indieni din SUA (n.t.).

măsuri, apoi brutal, cu forţa unui piston de locomotivă, o trase spre el pe tânăra femeie de parcă ar fi dorit s-o rupă în două. Literalmente, el fremăta de dorinţă. Ultima cupă de şampanie îl făcuse să treacă peste orice temeri.

„Darling” Jill ţipă uşor de durere şi se lipi de indian. Strânsoarea violentă a acestuia, făcuse să-i pătrundă în carne minuscula bijuterie – o mică piatră a lunii fixată într-o montură de aur cu care ea îşi împodobise ombilicul. Ea o smulse şi, neavând buzunare, o strecură într-unul din cele ale blue-jeanş-ilor lui Navajo. Neliniştit, acesta o privea cu ochii săi mari, negri, cu gene lungi.

Surâsul lui Jill îl linişti. Îl prinse de mână cu degetele sale. Lungi şi îl trase după ea.

— Să nu rămânem aici; nu este bine, murmură ea.

Ei ocoliră piscina în formă de L, trecând prin faţa ferestrelor şi uşilor deschise ale living-room-ului. „Darling” Jill aruncă o privire prin uşa mare. Invitaţii se înghesuiau în jurul bufetului, unde un aparat furniza bere sub presiune. Alţii jucau biliard scoţând exclamaţii zgomotoase. Câteva cupluri întinse pe mocheta albă unde se înfundaseră până la glezne flirtau fără nici o reţinere.

Navajo aruncă o privire speriată acestui spectacol. Grădinar angajat doar de două săptămâni în serviciul lui Gene Shirak, nu avusese timp să se deprindă cu moravurile hollywoodiene.

„Darling” Jill îl atrase spre întuneric. Cu cât nu vor fi zăriţi, cu atât mai bine.

Când se apropiau de uşa ce dădea direct în garaj, vocea lui Gene Shirak, proprietarul casei, o făcu pe „Darling” Jill să tresară..

— Nu întârziaţi mult pe drum! Trebuie să fiţi la Ensinada mâine, înainte de a se lumina de ziuă.

El ieşi la lumină. Cămaşa sa roz şi pantalonul alb îi puneau în evidenţă silueta. Aducea vag cu Kirk Douglas, cu o faţă netedă şi dură, cu ochi albaştri, o privire rece şi o gură cu buze subţiri. Un neg fixat în mod curios pe vârful nasului dădea câteodată obrazului său o expresie comică. Întâlnind privirea lui Zuni surâse binevoitor.

— Amuză-te, Zuni, spuse el. Călătorie plăcută!

Împietrit de spaimă, Navajo murmură câteva cuvinte fără înţeles.

Gene Shirak îi privi pe Jill şi Navajo dispărând pe poarta garajului cu o grimasă de dispreţ. Un antic fond de puritanism

datorat originii sale făcea ca el să nu aparţină niciodată complet Hollywoodului. Pe moment el se blestemă că o are ca prietenă pe „Darling” Jill Rickbell, nimfomană şi drogată a cărei morală ar fi făcut să se ruşineze şi o maimuţă în rut.

Dar, înainte de orice, era vorba de salvarea pielii sale. În această luptă cu moartea în care era angajat, Gene Shirak avea nevoie de „Darling” Jill şi de nimfomania sa. Dintre toate prietenele sale doar ea acceptase, fără să pună întrebări, misiunea ce-i fusese încredinţată. Împinsă chiar de pofta sa nestăpânită de bărbaţi, „Darling” Jill ar fi mers şi mai departe de Ensinada...

Gene Shirak spera ca poftele lui Jill să nu-i strice planul său bine. Pus la punct.

El reintră în living-room. Mai multe Cadillac-uri lungi aşteptau în faţa casei. Gene Shirak era un bun amfitrion. El trimitea fiecăruia dintre invitaţii de bază o limuzină cu şofer, astfel ca toţi musafirii să poată bea pe rupte fără grija întoarcerii acasă.

Cadillac-ul alb al lui Jill era parcat un pic mai departe, pe Beverly Drive, în ciuda interdicţiilor. Ea se sprijini pe deschizătorul electric al portierelor iar Navajo se trânti pe pernele de piele. Toată maşina era impregnată cu parfumul tinerei femei. Ea se aşeză la rândul său, afundă la maxim volanul telescopic, deschise radioul stereo, fixă cotiera centrală şi demară. Deodată, Navajo ale cărui dorinţe erau aţâţate de mirosul ameţitor emanat de scaune, se apropie de ea şi îi puse mâna pe coapsă.

Semaforul fiind pe roşu la intersecţia cu Sunset Boulevard, „Darling” Jill lăsă din mână volanul şi-şi lipi gura de cea a indianului. Ea nu putea ajunge încă la Ensinada. Viră în sfârşit pe Sunset şi apăsă pe accelerator. Cu gemete de fiară indianul îi frământa cu amândouă mâinile abdomenul.

Un lung geamăt ieşi printre buzele tinerei iar ea strânse volanul mai să-l rupă. Trebuia să meargă până la Belagio Road, în Bel-Air, super Beverly Hills-ul unde cel mai mic petic de iarbă valora cât un gram de aur. Cadillac-ul mergea în serpentine pe Sunset Boulevard. Când „Darling” Jill simţi gura caldă a lui Navajo pe pântecul său, scoase un ţipăt şi cu greu evită să lovească scuarul central. Trebuia neapărat să-şi revină. Atâta timp cât nu se mai afla în Bel-Air, ea risca să fie reţinută de una din numeroasele patrule mobile care mişunau zi şi noapte prin Beverly Hills, vânând cea mai mică infracţiune.

După ce intra în Bel-Air, nu mai avea nici o problemă. Integrii poliţişti din „Bel-Air Patrol” aveau pentru „Darling” Jill Rickbell cea mai mare indulgenţă, jumătate datorită generozităţii, iar cealaltă jumătate pentru atracţiile sale trecătoare spre cei în uniformă.

Cadillac-ul aborda seria de viraje foarte scurte care preceda intrarea în Bel-Air. Ignorând intenţionat limita de 25 mile, „Darling” Jill acceleră atât pentru a câştiga timp, cât şi pentru a-l împiedica pe Navajo să o facă să îşi piardă capul.

Cinci minute mai târziu, opri în faţa vilei sale din Belagio Road, o stradă sinuoasă mărginită de case de vis unde faptul de a nu avea piscină şi teren de tenis era considerat ca o tară iremediabilă. Jill coborî şi făcu înconjurul marii limuzine. Navajo coborî la rândul său şi veni spre ea. Atunci când corpul său se contură mai bine în lumina farurilor, el o apucă de şolduri şi o răsturnă peste capota încălzită. Zăpăcită de acest asalt brutal, Jill trebui să cedeze acolo, în faţa porţii sale. Dar, crescută în luxul cel mai mare, ea avea o deosebită slăbiciune pentru confort.

Se strecură printre mâinile lui Navajo, fugi la poartă şi o deschise. În living-room domnea o dulce lumină, comutatorul declanşându-se automat odată cu lăsarea întunericului.

„Darling” Jill se descălţă şi-şi înfundă picioarele cu voluptate în mocheta densă şi roşie. Apoi puse pe combina stereo nişte discuri iar aceasta se puse în funcţiune. Boxele răspândeau muzica în toate camerele. O imensă uşă în fundul livingului se deschidea spre piscina înconjurată de o mică pădure tropicală, ceea ce îţi crea impresia că te afli în junglă. Proiectoare exterioare luminau vegetaţia. Zuni, indianul Navajo, se oprise lângă uşă, intimidat de luxul acestui interior. De afară, casa lui Jill, fără etaj, cu acoperişul plat, din lemn de culoare închisă, nu impresiona, dar tânăra femeie îşi crease în interior un lux deosebit. O canapea foarte joasă tapisată cu catifea neagră, mare cât un pat, ocupa centrul camerei. Aproape pătrată, fără spătar, înconjurată de pene aşezate chiar pe jos, era completată de mai multe fotolii adânci de aceeaşi culoare.

— Vino şi descalţă-te, îi spuse „Darling” Jill lui Navajo.

Ea se îndreptă spre barul acaju flancat de un juke-box şi scoase o sticlă de whisky. Zuni îşi scoase sandalele şi avansă câţiva paşi timid. El nu se simţea în largul său în acest decor luxos, dar contactul moale dintre mocheta pufoasă şi talpa picioarelor sale îi dădu siguranţă. Ei se opri în faţa şemineului

unde ardea un foc fals cu lemne alimentate cu gaz.

„Darling” Jill se aşează pe unul din taburetele care completau barul şi-şi admiră satisfăcută prada. Tapetul straniu aurit de pe pereţi, părea că se reflectă în ochii indianului. În ciuda trăsăturilor fine şi ochilor săi de fată, el emana din umerii şi pântecul lat, o virilitate sălbatică şi primitivă, nelalocul ei în acest decor supersofisticat. Lui Jill îi reveni imediat dorinţa.

Mătasea pantalonului său sublinia coapsele lungi, fusiforme şi curbele pântecului tinerei femei. „Darling” Jill zări pieptul lui Navajo ridicându-se şi ochii săi mari, negri devenind ficşi. Pe moment, intimidat din nou de decorul neobişnuit, el nu o mai vedea decât pe Jill pe jumătate aşezată pe taburetul înalt.

Ea se aplecă şi, învârtind comutatorul, micşoră mai mult intensitatea luminii! Obrazul ei de madonă era mereu deosebit de pur, dar muşchii abdomenului erau atât de contractaţi încât îi provocară un ţipăt.

Ea alunecă de pe taburet cu supleţe şi se îndreptă spre fundul camerei. Trebuiau luate nişte măsuri de precauţie înainte de a se încredinţa plăcerii. Trecând prin apropierea lui Navajo, aflat tot în picioare lângă şemineu, nu putu să reziste tentaţiei şi pipăi cu degetele sale lungi pielea brună a gâtului musculos la limita decolteului tricoului.

Acesta se purtă la fel de brutal ca la o priză de karate. Navajo se răsuci şi o apucă pe „Darling” Jill de talie. Ea simţi toţi muşchii contractaţi scufundându-se în coapse, mirosul lui Zuni acoperind parfumul său. Degetele lui o frământau ca şi când ar fi vrut să intre în carne.

La început „Darling” Jill se lăsă în voia lui, dar când vru să se desprindă, Navajo întări strânsoarea. Câteva secunde ei se clătinară ca beţi, apoi Jill îşi pierdu echilibrul şi căzură pe mochetă.

— Aşteaptă, îl imploră Jill.

Temându-se să nu-şi fi cauzat vreun rău în cădere, Zuni slăbi strânsoarea şi ea se ridică în picioare, râzând, cu părul desfăcut şi, cu respiraţia întretăiată. Cu picioarele desfăcute, pântecul la nivelul feţei indianului încă în genunchi, ea îi zburli claia neagră, înfundându-şi uşor unghiile în grumazul arămiu.

— Un pic de răbdare, Zuni, murmură ea. Vin imediat.

Nu avu timp să se îndepărteze: Navajo o prinse de şolduri şi o aruncă pe enormul divan acoperit cu velur negru. „Darling” Jill vru să-i spună să aştepte, dar două buze groase i le striviră pe

ale ei. Zuni nu mai asculta nimic. Cu genunchiul desfăcu cu brutalitate gambele lui „Darling” Jill imobilizând-o pe perne. O clipă ea savură deliciul asaltului.

Cu o singură mână el smulse toţi nasturii boleroului ei, dezvelindu-i sânii mici şi obraznici. Ea-şi muşcă buzele de plăcere. Această dorinţă furibundă şi primitivă era atât de diferită de îmbrăţişările fără vlagă şi blazate ale partenerilor săi obişnuiţi.

Dar când se gândi la ceea ce risca, o spaimă viscerală îi îngheţă inima.

— Navajo trăgea acum de pantalonul de mătase. „Darling” Jill reuşi să se întoarcă pe-o parte, dar Zuni reveni deasupra ei. Ea. Lupta cu disperare să se elibereze, dar cele şaptezeci de livre ale indianului o ţineau pe velurul negru. Cuprinsă de panică, „Darling” Jill îl apucă cu mâinile de păr trăgându-i capul înapoi şi-l imploră:

— Opreşte-te, opreşte-te, te rog!

Cu capul răsturnat pe perne, ea. Privea cu panică spre uşa camerei. I se părea că aude un uşor scrâşnet. Înnebunită de spaimă, ea zgârie obrazul lui Navajo, atât de tare că-şi rupse două unghii, apoi se răsuci frenetic sub el şi ţipă:

— Lasă-mă, nebunule!

Dar la Navajo turbarea crescuse odată cu dorinţa. El nu înţelegea de ce „Darling” Jill îl refuza după ce i se oferise. Credea că îşi bătuse joc de el. O vroia imediat. Un ancestral fond de sălbăticiune îl îndemna la viol.

El smulse pantalonul de mătase transformându-l într-o clipă în zdrenţe. Cu un gest grăbit el îşi lăsă blue-jeans-ul pe coapse. Jill îi simţi pielea fierbinte lipită de pântecul său şi avu o tresărire disperată.

Navajo deşiră ultima fâşie de mătase. Jill nu mai putea.

— Nu, strigă ea. Nu, atenţie!

Ea reuşi cu un efort supraomenesc să-l respingă şi să se ridice pe coate. Indianul o apucă deodată de şolduri şi cu un singur elan se înfundă în ea. Pentru o secundă ea uită totul. Faţa i se înfundă în perna de velur, scoase un urlet şi se scutură ca pentru a scăpa de el.

Un horcăit neîntrerupt ieşea din gura sa deschisă. Indianul, încordat de plăcere, nu mai trăia decât prin şalele sale.

El nu auzise răgetul surd care o făcuse pe „Darling” Jill să ridice capul. Ea deschise ochii brusc, scrută penumbra şi deodată

îi îngheţă inima. Ghici masa obscură înainte să o vadă.

Gura sa se deschise, uitând plăcerea.

— Sun! *Down!*[2]

Zadarnic vru ea pentru ultima oară să scape de Navajo.

Restul se petrecu foarte repede. Un corp mare şi puternic se desprinse din mochetă sărind pe umerii indianului, un *cheetah*[3] de doi ani cântărind 90 de livre. Zuni, indianul Navajo, nu avu timp să sufere. Cu ghearele înfipte în umerii omului, fiara îi muşcă cu putere beregata şi trase scuturând din cap. Se auzi un trosnet oribil de vertebre strivite. Antrenând după ea corpul lui Navajo, pantera căzu la pământ. Dezbrăcată, isterizată de spaimă, „Darling” Jill se ridică în picioare, păşi peste masa alcătuită din om şi animal şi se îndreptă spre camera ei. Mâinile îi tremurau în aşa fel încât îi trebuiră mai multe secunde pentru a-şi găsi „electrocutorul”, cea mai bună armă contra lui Sun şi a capriciilor sale. Lung de două picioare, gros ca un picior de scaun, aparatul descărca un puternic curent electric printr-o simplă apăsare a unui buton. Mult mai eficace ca o cravaşă.

„Darling” Jill reveni în living-room şi aprinse lustra de cristal.

— Sun!

În strigătul său se simţea în acelaşi timp dragoste şi oroare. Pantera era aşezată lângă omul pe care tocmai îl ucisese, cu botul plin de sânge, total imobilă. Felina îşi întoarse pupilele galbene spre stăpâna sa şi ei i se făcu frică.

„Darling” Jill înaintă cu electrocutorul îndreptat spre botul fiarei şi aceasta se retrase lent, răgând cu crupa agitată în ondulaţii gata să sară. Ajunsă la juke-box, ea se opri şi ţipă mai puternic. Jill, cu un ochi spre panteră, se aplecă asupra corpului lui Navajo întins cu faţa în jos şi îl întoarse cu mare greutate cu o singură mână.

— Sun!

Ea a murmurat numele panterei. Privirea îngheţată a lui Zuni fixa plafonul. A fost omorât instantaneu. „Darling” Jill îşi întoarse capul şi vomă pe mochetă. Nu văzuse niciodată un mort de aproape. I se făcu pielea de găină. Camera i se păru dintr-odată rece.

Sun o urmărea. Înaintă spre ea. Cu capul aplecat şi urechile lăsate, *cheetah* veni să se frece de picioarele ei ca o pisică. „Darling” Jill îngenunche. Capul tinerei femei şi cel al panterei se

[2] Culcat! (n.a.).

[3] Panteră (n.a.).

apropiară. Sun emise un răget molcom şi limba sa aspră linse bustul stăpânei sale. „Darling” Jill fremătă şi uită imediat de indian. Blana lui Sun o reîncălzea. Ea prinse capul animalului între mâini şi îl frecă de al său.

— Tu erai gelos, Sun, nu-i aşa? Tu eşti nebun după mine? murmură ea.

Sun mormăi fericit şi sprijinindu-se cu labele din faţă pe umerii stăpânei sale, o răsturnă peste mochetă, alături de Navajo mort, apoi se culcă deasupra ei.

Când „Darling” Jill simţi greutatea panterei îşi răsturnă capul pe spate.

— O! Sun, gemu ea, nu trebuia să faci asta. Te vor omorî!

Cu toată puterea se strânse lângă el.

Cu un ţipăt surd, Sun începu să-şi mişte labele din spate, înfipte în mochetă, între gambele lui „Darling” Jill.

La rândul său, ea se ondulă lipită de el. Blana pântecului său era moale şi caldă. Era prima oară când era lipită de el complet dezbrăcată. Cu mâinile înlănţuite în jurul gâtului animalului ea trecu deodată gambele în jurul corpului acestuia, ridicându-se aproape de la sol.

Muzica ce cânta tot timpul, nu acoperi nici geamătul său şi nici mormăitul de plăcere al fiarei. Ochii dilataţi ai lui fixau pereţii auriţi fără să-i vadă. Ea termina ceea ce începuse cu Navajo.

Nimic altceva nu mai conta în această clipă.

Se lăsă întinsă pe spate, cu ochii închişi, în timp ce felina pleca.

„Darling” Jill rămase aşa o bună bucată de vreme. Doar şuieratul gazului şi muzica molcomă mai tulburau liniştea. Îi era ruşine să se simtă bine şi destinsă.

Jill avea de mult timp dubla calitate de metresă şi stăpână a lui Sun, pantera fiind singurul mamifer la vest de Montagnes Rocheuses, de care ea nu se sătura.

Unul din amanţii săi i-o oferise când încă nu avea decât o lună. Jill îl hrănise cu biberonul, îl îngrijise, îl crescuse, ataşându-se din ce în ce mai mult de el. Sun era blând ca un miel. Timid şi afectuos. Raporturile lor ar fi rămas normale dacă, într-o zi, când Jill se juca cu ei, Sun nu s-ar fi excitat brusc, mimând, lipit de ea, ritmurile dragostei.

De această dată, „Darling” Jill a sărit cu veselie câteva trepte pe scara viciului. Pe loc şi-a concediat amantul din acel moment, profesor de ski nautic la Acapulco şi pe deasupra, renumit pe

plajele mexicane.

Legături stranii se creaseră între panteră şi „Darling” Jill. Sălbăticiunea devenise geloasă şi feroce. Dacă ea venea la vilă cu un bărbat, Sun mârâia şi amenința să se arunce asupra lui. Aşa că „Darling” Jill se încuia cu grijă de câte ori vroia să facă dragoste. Chiar şi atunci, fiara zgâria cu furie uşa camerei în care se găsea Jill, răgea şi plângea. Într-o dimineaţă când ieşi fără să fi făcut duş, Sun simţi mirosul de mascul, o muşcă de braţ şi ar fi ciopârţit-o dacă nu ar fi fost ataşat...

Era femela lui. Niciodată nu cunoscuse alta.

Jill i se oferea destul de des. Niciodată nu o zgâria şi nu o muşca. La început ea nu lăsa din mână electrocutorul, crezând că în mijlocul plăcerii, el ar putea uita fragilitatea partenerei. Dar, netrebuind să-l folosească niciodată, se mulţumi cu timpul să-l ţină lângă ea.

Sătulă de toate, epuizând toate senzaţiile, „Darling” Jill îşi găsise în fine, un fel de stabilitate în abjecţie. Chiar şi prietenii săi cei mai intimi, ca Gene Shirak, ignorau secretul său, jumătate din pudoare, jumătate din gelozie.

Acesta era singurul ei secret. „Darling” Jill Rickbell – douăzeci şi şase de ani, înaltă, gambe interminabile, ar fi făcut-o pe Messalina să treacă drept o biată matroană.

Atunci când îşi punea ochii săi mari candizi şi clari pe prada sa spunându-i „Darling”, masculul ales nu avea decât să-şi încredinţeze sufletul lui Dumnezeu şi corpul diavolului. Întocmai ca poliţia călare canadiană, „Darling” Jill nu-şi pierdea omul, cu condiţia să-i fie prezentat, căci ea primise o excelentă educaţie.

Voracitatea sa sexuală nu cunoştea limite. Pentru a simplifica viaţa, într-o bună zi hotărî să nu mai poarte dessu-uri, detaliu care, publicat în câteva ziare locale, a determinat câteva ligi ale virtuţii să pună premiu pe capul lui „Darling” Jill.

Jill Rickbell avea scuze. Crescută într-o atmosferă de lux, de imoralitate şi violenţă, tinereţea sa a fost marcată de o succesiune de drame. Bunicul său era proprietarul a jumătate din district, dar vai! – în timpul unei excursii s-a înecat în mai puţin de 30 cm de apă. Cel mai bun prieten al tatălui lui Jill, Georges Allen, un judecător celebru şi integru a concluzionat că-i vorba de o sinucidere.

Tatăl lui Jill începuse să se bucure de această avere agonisită cu onestitate, întreţinând un adevărat harem după un divorţ rapid. El a avut proasta inspiraţie de a nu-i da decât 5000 de

dolari pe lună bani de buzunar fratelui lui Jill, Arnold. Jill, pe atunci la colegiu, se mulţumea cu modeste orgii studenţeşti animate cu marijuana.

Doi ani mai târziu, după moartea bunicului, familia Rickbell era din nou îndoliată de o nouă dramă: tatăl lui Jill fu găsit mort pe pământurile sale cu două gloanţe de puşcă în spate şi unul de 38 mm în cap.

Doar gurile rele din comitate spuneau ce straniu e că judecătorul Allen a eliberat un permis de înhumare punând concluzia de sinucidere. Înainte de orice, America era ţara libertăţii şi un om avea dreptul să se sinucidă cu trei gloanţe.

Nu era decât o coincidenţă că judecătorul Allen a cumpărat câteva luni mai târziu pentru două sute treizeci şi cinci de mii de dolari una din cele mai frumoase case din Newport Beach şi ieşi la pensie. După 30 de ani de serviciu pe altarul justiţiei, avea şi el dreptul să se retragă la odihnă. Şi Arnold Rickbell la treizeci de milioane de dolari moştenire.

Jill, care nu se prăpădea cu dragostea nici pentru bunic, nici pentru tată, urmărise aceste evenimente de foarte departe.

Nu i se uscaseră lacrimile când fratele său, la întoarcerea dintr-un week-end la Palm Springs lovise cu Cadillacul său nou stâlpul unui pod la viteza de nouăzeci de mile pe oră, răspândindu-şi creierii pe o rază de cincizeci de metri.

Mai rămâneau încă 26 de milioane de dolari. Judicios plasaţi, aceşti dolari îi permiteau lui Jill, după opt ani, să facă aproape tot ce voia, în afară de a-l omorî pe preşedinte şi să arunce hârtii pe jos, crimele cel mai aspru pedepsite în SUA. Graţie ajutorului înţelegător al unor prieteni ca Gene Shirak, ea explora conştiincios plăcerile pe care le pot procura drogurile şi formele cele mai perverse de amor fizic.

Total imorală, dotată cu o imunitate afectivă totală, ea nu trăia decât pentru câteva plăceri ca cheetah – pantera.

*

* *

„Darling” Jill se ridică dintr-o săritură; după joaca sa cu Sun, adormise pe mochetă. O scutură un frison atunci când zări cadavrul lui Navajo, la mai puţin de un metru de ea.

Pantera dormea în faţa flăcărilor şemineului. Resturile boleroului şi ale pantalonului de mătase zăceau pe canapeaua neagră. Tânăra femeie strâmbă din nas: mirosul acru a ceea ce – vomase se amesteca cu adierea acră emanată de cadavrul lui

Navajo.

Din cauza relaxării sfincterelor, conţinutul intestinului acestuia se golise pe mochetă în locul unde el căzuse.

Muzica se oprise. „Darling” Jill bâjbâi până la sala de baie fără să îndrăznească se uite la cadavrul lui Navajo şi se băgă sub duş.

Numai cu coafura refăcută şi stropită cu parfum pentru a nu simţi mirosul abominabil, ea reîncepu să gândească. Avu din nou un fior în faţa cadavrului. Sângele cursese din abundenţă pe covorul care acoperea mocheta, dar se uscase. Jill se uită la deşteptătorul aurit de pe perete: orele 2 dimineaţa. Petrecerea era desigur terminată. Trebuia să-l prevină pe Gene Shirak orice ar fi. O treceau sudori reci. Era prima dată când Gene îi ceruse un serviciu! Ce s-ar face ea dacă el ar înceta s-o aprovizioneze cu haşiş sau să-i prezinte feţe înţelegătoare atunci când ea era plictisită şi de bărbaţi. În faţa problemelor vieţii practice, Jill era lipsită de apărare.

Cu inima strânsă, îl cuprinse pe Sun pe după gât şi îl duse în camera ce-i servea drept dormitor. Avea poftă să plângă.

— Sun, spuse ea cu voce joasă, eu te iubesc. Tu eşti al meu.

Uitase total de Navajo. Acesta nu mai era decât un obiect împovărător şi trebuia să scape de el.

Închise încet uşa şi formă numărul de telefon. Sună mult timp înainte ca cineva să răspundă.

— Gene? întrebă ea.

Vocea furioasă a producătorului îi răsună dezagreabil în urechi.

— Ce vrei? Ţi-am spus doar să nu mă suni mai devreme de mâine. Lasă-mă în pace.

Desigur, el o credea pe drum.

— Vino imediat la mine, spuse ea.

Ea crezu că aparatul o să facă explozie, aşa de puternic urlă producătorul.

— La tine! Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce faci acolo?

Era atâta turbare şi frică în vocea sa, încât femeii îi veni să închidă. Cu un efort suprem ea adăugă implorând:

— Gene, este o problemă serioasă! S-a petrecut ceva îngrozitor. Nu pot să-ţi spun.

El răspunse printr-un potop de obscenităţi. Lui Jill îi era rău de la inimă. Ea putu, în fine, să articuleze câteva cuvinte:

— Trebuie să vii imediat. Te rog.

După tonul vocii sale, Gene Shirak înţelese că nu este un

capriciu la beţie. Îl invadă un presentiment neplăcut.

— Vin, spuse el.

După ce închise telefonul, „Darling” Jill aprinse o ţigară şi începu să tremure. Avea un sentiment de teamă înnăscut pentru Gene Shirak. Nu ştia de ce-i ceruse să-l ducă pe Zuni la Ensinada şi să-l lase acolo, conform planului stabilit, dar instinctul îi spunea că este primejdios şi important. Gene va fi încă mai furios.

Capitolul II

„Darling” Jill auzi torsul mătăsos al Rollsului înainte ca soneria să sune. Ea se precipită spre uşă. Acum, mirosul fad de sânge, se răspândise în cameră şi i făcea rău. Deschise uşa.

Rolls-Royce-ul gri, metalizat al lui Gene Shirak era parcat în spatele Cadillacului său. Producătorul stătea în cadrul uşii rumegând o ţigară Sherman’s, cu un aer furios şi neliniştit. Intrând, aproape o răsturnă. Cu ochii săi albaştrii o fixă pe „Darling” Jill care lăsă capul în jos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu vocea-i tunătoare.

Fără să scoată o vorbă, ea închise uşa în urma lui. Cuvintele îi rămâneau în gât. Puţin mirat, Gene Shirak privi în jurul său. Sun fusese încuiat în camera sa iar în încăpere era ordine, cu excepţia unui detaliu – mirosul abominabil.

Numai după ce ajunse în mijlocul camerei, el văzu cadavrul lui Navajo, până atunci ascuns pe divan.

Frica-i înăbuşi furia şi se-ntoarse încet spre Jill.

— Pentru Dumnezeu! A murit?

Întrebă de formă, dat fiind starea în care era cadavrul. Jill îşi frământă mâinile nervoasă.

— Aşa cred, gâfâi ea.

Trezit din beţie, Gene se-ntoarse spre ea. Cu obrazul deformat de furie, negul de pe nas îi părea enorm lui Jill.

— Tu l-ai omorât? Biată ţicnită, şuieră el.

Lacrimile începură să curgă din ochii lui Jill.

— Nu l-am omorât eu, strigă ea. Sun, Sun a fost!

Producătorul o privi neîncrezător.

— Sun! Dar el n-ar fi făcut rău nici unei muşte! Ce s-a întâmplat?

Jill îi explică. Pe măsură ce vorbea, sângele pierea din obrazul lui Gene Shirak. El se năpusti înainte şi în trecere o pălmui.

— Idioato, ţicnito! striga el. Tu şi pantera ta! Ca şi cum nu te-ai fi sărutat destul!

— Dar nu ştiam! bâigui „Darling” Jill. Eu nu puteam să mai aştept. Dacă ar fi fost după noi, am fi fost în Mexic…

El o pălmui din nou; orbit de furie, nu reuşea să lege două idei.

— Imbecilo, dac-ai şti în ce încurcătură m-ai băgat!

— Dar nu-i decât un servitor, protestă Jill. Ce-ţi pasă? Îţi vei aduce planul la îndeplinire folosind pe altcineva.

— Un servitor, exclamă Gene Shirak în derâdere.

Cu ochii injectaţi de sânge el fixa cadavrul lui Navajo peste umerii lui Jill.

Ar fi omorât-o! Dacă această idioată ar şti ce combinaţie a distrus! Din nenorocire, nu era cazul să-i spună. Şi-aşa, încurcătura va fi destul de plicticoasă.

Cu mâinile tremurânde îşi turnă un pahar de White Label, îl înghiţi dintr-o sorbitură şi se-aplecă asupra cadavrului lui Navajo cu o mină dezgustată.

— Unde l-ai băgat pe celălalt? întrebă el.

— Acolo. Ea-i arătă uşa închisă.

— Ai anunţat poliţia? o întrebă el.

Ea făcu ochii mari.

— Poliţia? Dar…

El o fulgeră cu privirea.

— Da, poliţia. Crezi că o să-l măturі în găleata de gunoi ca pe-o sticlă goală de Coca?

„Darling” Jill se. Apropie de el rugătoare:

— N-ai vrea să le telefonezi tu?

— Eu!

Gene Shirak avu impresia c-o să-i pleznească capul. O apucă pe tânăra femeie de gât cu mâna dreaptă şi începu s-o zgâlţâie:

— N-ai vrea să-i fac respiraţie artificială! Eu în două minute plec de-aici şi n-am venit niciodată, mă-nţelegi? zise el ameninţând-o. Tu vei povesti poliţiştilor că a fost un accident, fără să dai amănunte. Te sfătuiesc să nu le spui că ai relaţii sexuale cu animalul tău, deoarece după ce-l vor omorî, pe tine te vor închide.

— Îl vor omorî! gemu „Darling” Jill. Deodată ea nu mai simţi mirosul de sânge.

— Ce crezi, că îl vor decora? Sau îi vor da alţi indieni mititei?

Pe „Darling” Jill o podidiră lacrimile, gândindu-se la Sun. Gene o lăsă şi se apropie de uşă; un pic mai potolit, el îi ordonă:

— Sună la poliţie. Tu îi cunoşti bine şi nu te vor plictisi prea mult. Eu îi voi aştepta pe băieţii de la „Navajo Agency”! Ei ţin ca la ochii din cap la sălbaticii lor. Nu prea mai au mulţi din aceştia.

Jill simţi nevoia să-i spună că orice ar fi, Navajo era pierdut pentru rezervaţia sa, dar nu era momentul potrivit. Ea-l conduse

pe Gene Shirak până la uşă şi o închise încet în urma lui.

Femeia îl ignoră acum pe Navajo. Torsul molcom al Rolls-ului descrescu rapid până când nu se mai auzi. La volan, Gene Shirak făcea eforturi să-şi adune gândurile. S-ar putea ca totul să ia o turnură favorabilă. Dacă era hotărât, istoria se oprea acolo şi el nu ar fi comis nimic ilegal. Alunecând silenţios la volanul maşinii sale puternice pe aleile pustii din Bel-Air, el îşi spunea că are o poftă nebună să-şi păstreze luxul şi poziţia, chiar cu preţul de a face câteva concesii.

*

* *

„Darling” Jill ridică telefonul şi apăsă pe tasta „0”. Când auzi operatoarea, ceru numărul şerifului din Beverly Hills. Ea-l notă cu creionul şi-nchise telefonul.

Acum, că Gene Shirak plecase, frica ei se mai calmă lăsând loc furiei oarbe şi copilăreşti.

Aşa deci, îl vor omorî pe Suni. Dacă ar fi fost o fiinţă umană, un juriu nu i-ar fi dat decât o pedeapsă uşoară. Ea puse ochii pe cadavrul lui Navajo şi decroşă telefonul. Nu putea să păstreze asta în living-room-ul său.

Dar după ce formă numărul şerifului, închise imediat. Ea se duse şi-l eliberă pe Sun din camera unde era încuiat. Pantera se-ntinse voioasă, adulmecă cu indiferenţă cadavrul lui Navajo şi veni să se culce la picioarele stăpânei sale. „Darling” Jill se aplecă şi o îmbrăţişă.

— Sun, gemu ea, eu nu vreau ca tu să mori.

Pentru a câştiga timp, ea luă o ţigareta de marijuana dintr-o tabacheră de argint şi o aprinse. Drogul uşor o destinse. Frica sa se destrăma, realitatea se disipa. Aşezată pe mochetă, cu spatele sprijinit de divan, ea trăgea fumul cât mai adânc posibil, pentru a se-mbiba cât mai bine cu drog. Pantera aţipise în faţa ei. Cadavrul lui Navajo îi despărţea.

O oră mai târziu, Jill termina cea de-a cincea ţigaretă şi avea impresia că pluteşte pe mochetă. Dar mai ales creierul său, excitat de „iarba pisicii” încerca să găsească o idee pentru a salva pantera.

Învingându-şi dezgustul, ea deplasă corpul lui Navajo, astfel încât să ajungă în mijlocul covorului. De bine de rău, ea rulă corpul înăuntru, rezultând un cilindru multicolor.

Căutând prin sertarele din bucătărie, ea aduse un ghem mare de sfoară. Tinerei femei, puţin obişnuită cu treburile manuale, îi

trebui o jumătate de oră pentru a lega coletul macabru. În timp ce o privea pe stăpâna sa, Sun adulmeca mirosul sângelui. El veni de mai multe ori să-şi frece capul de gambele ei.

Lui „Darling” Jill i se părea că mâinile i s-au dublat ca volum. Ea se-ncordă pentru a trage cadavrul indianului, dar văzu, că în ciuda efortului ei, abia dacă-l deplasase cu zece centimetri, apoi căzu pe spate, epuizată, cu ochii-n lacrimi. Sângele îi pulsa în vine şi efectul drogurilor începea să se împrăştie, ea simţindu-se dintr-o dată foarte grea. Singură, nu va reuşi niciodată.

În culmea disperării, avu deodată o idee.

— Sun, strigă ea, vino aici.

Ea prinse pantera de zgardă şi-i arătă marginea covorului, ca pentru a se juca. Ascultător, el se aşeză lângă Jill, îşi înfipse colţi şi trase.

Într-o clipă Sun îl trase pe Navajo până la ieşire. El se opri mulţumit şi trase un răget de bucurie. De obicei, Jill, nu-l lăsa să se joace cu covoarele.

Tânăra femeie deschise cu precauţie uşa. Belagio Road era pustie. Ea deschise portiera Cadillacului alb şi umblă în cutia de mănuşi, căutând deschizătorul electric al capotei. Navajo s-ar simţi bine acolo. Apoi se răzgândi: portbagajul era prea înalt; bancheta din spate ar fi mai de folos.

Cu ajutorul panterei, Jill trase covorul rulat până lângă maşină, dar când fu ca să-l ridice, ea nu reuşi să-l desprindă de la sol. Din nou, o cuprinse descurajarea. Sun o privea impasibil, aşezat ghemuit pe labele din spate. Ea încercă să-l facă să se urce pe aripa din spate, pentru a ridica corpul, dar acesta era un joc prea complicat pentru el. Demn şi maiestuos, el intră în casă, lăsând-o pe „Darling” Jill complet înnebunită. Nu putea nici să intre în casă, nici să facă să dispară cadavrul. Nu mai era decât o singură soluţie: să anunţe poliţia şi să-i lase să-l omoare pe Sun. Dar cum ar explica ea, de ce l-a înfăşurat pe Navajo în covor. Ea nu i-ar fi putut face să creadă că l-a înfăşurat astfel pentru a nu-i fi frig…

Disperată, se aşeză pe colet cu capul în mâini, apoi îi veni o poftă nebună de o ţigaretă cu marijuana.

Deodată, lumina a două faruri străpunse întunericul. O maşină opri în faţa casei. Cu inima cât un purice, „Darling” Jill desluşi un zgomot de portieră. Aproape imediat, silueta unui poliţist în uniformă apăru în lumina farului. Surâzător şi sigur înaintă spre Jill.

În spatele lui, luminile roşii de pe acoperişul maşinii de poliţie

clipeau rar şi Jill putu să audă zgomotul de fond al aparatului de radio.

Zi şi noapte maşinile „Bel-Air Patrol” hăituiau vagabonzii, hoţii şi tot ce putea deranja odihna miliardarilor din Bel-Air.

Poliţistul se opri la trei metri de „Darling” Jill şi surâzând, salută cu mâna la caschetă. Cămaşa sa era impecabil călcată şi un mare pistolet de calibru 45, îi atârna la centură.

— Este ceva în neregulă Miss Rickbell? întrebă el rigid. Aceasta nu-i oră de ieşit afară.

„Darling” Jill îl privi îngrozită; ea nu-şi mai amintea dacă a chemat poliţia sau nu.

— Nu, nu. Totul merge bine, mulţumesc, îngăimă ea.

Poliţistul o privea sedus. El arestase destul de mulţi drogaţi cu „iarbă” pentru a-şi da seama că Jill era îmbibată până peste cap de marijuana. Fetele aflate în această stare acostează primul bărbat care le iese în faţă. Jill era cunoscută ca un cal breaz. De două sau de trei ori fusese condusă până-n patul său de poliţistul care-o adusese acasă beată moartă. Poliţistul Jeff Parker îşi zise că poate e ziua lui norocoasă.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră? insistă el, în poziţie uşor cambrată, cu mâna pe mânerul pistolului său Colt 45, imagine a legii şi virilităţii.

Pe moment, Jill voi să mărturisească totul. Apoi, se gândi la Sun, ceea ce-i dădu o inspiraţie de geniu.

— Nu pot să bag acest covor în maşină, spuse ea.

Jeff Parker îşi umflă bicepşii. La urma urmei, dacă ea vrea să se mute la trei dimineaţa este treaba ei.

— Nu-i nici o problemă, afirmă el. Am să vi-l urc eu în maşină.

Tânăra femeie se ridică. Din fericire, mirosul portocalilor în floare îl acoperea pe cel al sângelui şi al excrementelor.

Efectiv, poliţistul ridică covorul în care era înfăşurat cadavrul şi fără nici o greutate îl băgă în Cadillac. El făcu o tentativă pentru a face să penduleze cealaltă extremitate spre interior, dar nu reuşi să-l deplaseze cu mai mult de 20 cm. Furios şi ofensat, el mormăi:

— Ce truc o mai fi şi cu covorul ăsta?

Simţind primejdia, Jill puse şi ea mâna şi amândoi reuşiră să introducă covorul în interiorul maşinii, unde căzu cu un zgomot surd.

— Al dracului de greu, remarcă poliţistul. Asta-i un covor de lux!

— Sunt lucruri vechi… spuse „Darling” Jill.

O secundă rămaseră faţă-n faţă, poliţistul stând cu ochii pironiţi pe tricoul lui Jill care i se mula pe pieptul micuţ dar îndrăzneţ.

Ea îi văzu privirea şi se retrase spre uşă. În alte împrejurări, n-ar fi ezitat să-l recompenseze pe Jeff Parker, aşa cum ar fi vrut, dar nu era momentul potrivit acum.

Ea n-avea decât o singură dorinţă – ca el să plece. Dar poliţistul se-ncăpăţâna să rămână, fixându-şi privirea prea insistentă asupra veşmântului lejer al lui Jill. Aceasta, simţind apariţia complicaţiilor, murmură o scuză scurtă şi intră în casă de unde se-ntoarse cu o hârtie de o sută de dolari împăturită. O strecură în buzunarul poliţistului după care se retrase imediat, adorabilă şi inaccesibilă.

— Mulţumesc pentru ajutorul dat.

Jeff, deşi un pic decepţionat, se-ncurcă în mulţumiri, o salută respectuos pe „Darling” Jill şi se depărtă cu mersu-i legănat. Tânăra femeie închise uşa încet, sprijinindu-se de ea. I se învârtea capul.

O oră mai târziu, „Darling” Jill rula la volanul Cadillacului său pe San Diego Freeway spre frontiera mexicană şi Ensinada, cu vitezometrul blocat la 65 mile, ţinând cuminte culoarul din mijloc. Enorma rafinărie din Long Beach lumina Freeway-ul, aproape ca-n plină zi. Mii de alţi californieni mişunau pe acelaşi drum. Odată cu primele zile frumoase, week-end-urile în Mexic erau ceva curent.

Nu era nici un control la frontieră în sensul dinspre SUA spre Mexic. La Tijuana, oraşul de frontieră, strălucitorul Freeway se înfunda într-o şosea îngustă şi desfundată. Nimeni n-ar controla Cadillac-ul. Ea l-ar abandona pe Navajo în deşert la sud de Ensinada.

Astfel, nimic nu i-ar mai ameninţa pantera. Poate că mexicanii nici n-ar semnala decesul americanului. Cui i-ar păsa de un Navajo în plus sau în minus? se gândea „Darling” Jill ascultând vocea caldă a lui Sinatra la radioul de la bord.

Dacă ar fi ştiut numărul de oameni cărora le păsa, ea i-ar fi săpat cu mâinile ei un mormânt la şase picioare adâncime…

*

* *

Aproape în acelaşi timp, Gene Shirak se deplasa spre Palm Springs unde hotărî să-şi petreacă week-end-ul. Voia să-şi acorde

un mic răgaz înaintea plictisitoarelor probleme ce nu vor întârzia să apară. Deja trebuia să dea luni nişte explicaţii la poliţie. Va fi cu siguranţă interogat cu privire la împrejurările răpirii lui Navajo de către Jill. El spera să fie încredinţat cazul unui poliţist mai puţin curios.

Capitolul III

Doi puşti mexicani, complet îmbrăcaţi în alb, cu capetele adăpostite sub pălării de paie împletite manual, aşteptau ghemuiţi pe vine în faţa acelui colet nedefinit. Fratele lor mai mare plecase să anunţe la *policia.* Două ore mai devreme, căutând şerpi cu clopoţei în deşert, ei descoperiseră acest straniu obiect la intrarea unei cărări bolovănoase care se racorda la şoseaua asfaltată. Curioşi din fire ei tăiaseră sforile cu care era legat covorul, eliberând un miros oribil.

Coletul macabru nu era nici măcar ascuns, ci pur şi simplu aruncat la marginea drumului. Faţa umflată făcea cadavrul de nerecunoscut. Trebuie să fi stat acolo vreo două zile. Ensinada nu era decât la distanţă de două mile, dar începea deja deşertul. Plecând, Manuelo luase covorul pentru a-l pune bine. După curăţare el ar valora cel puţin o mie de pesos, adică cincizeci de şerpi cu clopoţei. Asta ar fi o lovitură.

Cei doi copii ridicară capul. Se auzea un motor. O camionetă veche Dodge îşi făcu apariţia ridicând un nor de praf în urma ei. Frână şi un om gras în uniformă kaki se dădu jos din ea cu greutate, însoţit de Manuelo.

Blazat, poliţistul mexican cu coltul automat la centură îi goni pe copii şi se aplecă deasupra cadavrului cu o mimică de dezgust.

Încă o reglare de conturi! În perspectivă, hârţogăraie şi muncă. Soarele era deja sus şi poliţistul simţea alunecându-i sudoarea între cămaşă şi piele. El se ridică şi privi deşertul în jurul său. Dacă aceşti copii idioţi n-ar fi trecut pe acolo, soarele şi coioţii ar fi făcut din acest cadavru un frumos schelet rebel la orice anchetă.

— Voi l-aţi mai văzut pe acest tip? îi întrebă *El căpitan* pe cei trei copii.

Nimănui nu-i plăcea să aibă de-a face cu poliţia, mai ales într-o asemenea afacere. Poliţistul nu mai insistă. Cu greu, îngenunche lângă cadavru, îl căută în buzunarele blue-jeanş-ilor de unde scoase un obiect strălucitor şi ceva hârtii, printre care şi un cartonaş plastifiat în care mexicanul recunoscu imediat, o

legitimaţie de asigurare socială, americană. El înjură cu voce joasă. Un american. Asta însemna autopsie, intervenţia automată a FBI-ului şi o nesfârşită anchetă. Sincer, el blestemă moartea. „El gringo”[4] nu se putuse duce în altă parte pentru ca apoi să se lase asasinat...

Se-ntoarse apoi spre Manuelo:

— Ajută-mă să-l aşez în spate.

El luă un prosop vechi din camionetă, înfăşură cadavrul în el şi-l puse în spatele vehiculului. Cei doi ştrengari, priveau strâmbând din nas, curioşi şi excitaţi.

Nu mai rămânea în deşert decât o pată umedă ce urma să fie imediat uscată de soarele arzător. Poliţistul mexican se-aşeză la locul său cu avansul la maximum.

— Vă trebui să mă vizitezi la „Policia” până la căderea serii, îi spuse el lui Manuelo, pentru hârtii.

*

* *

Doi bărbaţi coborâră ziua următoare dintr-un Ford alb şi prăfuit. Biroul căpitanului de poliţie din Ensinada se afla la primul etaj al unei construcţii din lemn la intrarea în oraş. Un adevărat peisaj de western. Un ventilator mare se-nvârtea încet răscolind aerul uscat şi arzător. Un colt nichelat stătea agăţat de spătarul unui scaun iar peretele era plin cu anunţuri oficiale şi poze din revistele în circulaţie.

Cel mai înalt dintre cei doi oameni întinse mâna poliţistului mexican şi se prezentă:

— Locotenent Robert Serling de la FBI San Diego.

San Diego era oraşul cel mai apropiat care prelua cazurile de la sud de frontieră.

Celălalt bărbat se recomandă la rândul său:

— Jim Henderson.

Amândoi bărbaţii îşi prezentară imediat legitimaţiile şi se aşezară în două fotolii şubrede. Căpitanul Gomez scoase o sticlă de „Liquor de cafe” din biroul său, dar cei doi americani refuzară politicos.

— Noi nu avem prea mult timp. Aţi găsit ceva interesant privind povestea cu indianul Navajo?

Oftând, mexicanul puse sticla la locul ei. Categoric „los gringos” nu ştiu să trăiască. Dar aceştia îl vor descotorosi de o treabă dezagreabilă. El avea destul de lucru cu mexicanii şi fără

[4] Nume dat americanilor, în argoul mexican (n.t.).

să se ocupe de indieni.

— Iată dosarul autopsiei, spuse el.

El le întinse patru foi galbene dactilografiate.

Robert Serling le luă şi Henderson citi peste umărul său.

După părerea medicului mexican, omul fusese sfâşiat de o hienă, o felină de talie medie, fără nici o intervenţie umană, fie o foarte mare pumă, fie o panteră sau ceva echivalent. Moartea a survenit acum circa trei zile. Urmau diverse consideraţii tehnice, lipsite de orice interes. Între două avorturi, care erau specialitatea lui, doctorul din Ensinada, îşi oferise o foarte plăcută autopsie.

Americanul puse raportul pe birou.

— Există de asemenea fotografii, spuse mexicanul.

Fotografiile erau foarte puţin îmbietoare. Cei doi agenţi FBI le priviră sub toate unghiurile, fără a descoperi nimic interesant. Locotenentul Robert Serling îşi ridică ochii căprui asupra căpitanului Gomez:

— Oare doctorul nu s-a putut înşela? Să fie vorba de o fiară?

— Oh!

Mexicanul făcu un gest de demnitate ofensată. Dacă puneţi la-ndoială valoarea doctorilor mexicani, unde am ajunge! gândi el. Vru să spună că menţionatul doctor mexican se putea mândri cu mai multe sute de avorturi practicate cu succes, în condiţii de igienă care lăsau de dorit. Dar deschizând gura spuse:

— Desigur domnilor, desigur.

Ca şi cum s-ar fi pus la îndoială existenţa lui Dumnezeu.

Scoţând un pachet de sub birou, el spuse:

— Hainele...

Henderson examină blue-jeans-ul, tricoul, slipul şi pantofii de tenis. Tricoul era îmbibat de sânge şi totul mirosea îngrozitor.

În fine, căpitanul Gomez scoase un obiect minuscul dintr-o cutie de carton şi triumfător spuse:

— Am descoperit asta în buzunare.

Aceasta era o piatră de lună înserată într-o montură de aur. Încântător. Nu prea era genul de bijuterii care se puteau găsi asupra unui Navajo mort. Cei doi americani se priviră: este irelevant ca indiciu.

— Nici o urmă la locul descoperirii corpului? întrebă Henderson.

Poliţistul mexican făcu un gest de neputinţă.

— Sufla vântul duminică. O adevărată furtună. Totul a fost

şters. Nisipul zbura cu cincizeci de kilometri pe oră. Corpul era acolo de mai de mult, pentru că noi am găsit nisip în părul său. Vântul a suflat până luni. Un avion a fost prins în vârtej şi a căzut în Sierra Nevada, la 100 de mile spre Est. El a decolat fără a asculta sfaturile oamenilor de aici. Cei trei din avion au murit.

„Dumnezeu să aibă în pază sufletele lor”.

Fiind un om credincios el se-nchină. Se-ndepărtau de subiect.

— Există pume pe aici? întrebă Henderson.

— Niciodată n-am văzut, afirmă căpitanul Gomez, nimic altceva decât coioţi şi pisici sălbatice.

Cei doi agenţi FBI începuseră să moară de sete în acest birou fără aer condiţionat. Apa din Ensinada, le provoca teamă. Robert Serling întrebă politicos:

— Puteţi să ne arătaţi pe hartă unde aţi găsit cadavrul? Noi am vrea să mergem să aruncăm o privire. Apropo, există un hotel aici?

Mexicanul se umflă în pene:

— Bineînţeles. Motelul Puerta de la Sierra, foarte bun şi două sau trei mai mici.

Cei doi americani erau deja în picioare.

— În timp ce vom merge acolo, întrebă Henderson, puteţi să ne arătaţi fişele oamenilor care au dormit aici sâmbătă şi duminică?

Simplă rutină.

În sinea sa, căpitanul Gomez îi blestemă pentru că trebuia să se deplaseze sub soarele arzător şi toate astea pentru un indian mort.

— Sigur, spuse el. Totul va fi gata până vă întoarceţi.

*

* *

Tastele teleimprimatorului alergau cu toată viteza. Stând în picioare aproape de aparat, locotenentului Henderson nu-i veni să-şi creadă ochilor. Ceea ce aparatul afişa, era cu totul neaşteptat:

„Paco Gimenez şi Juan Dominguin sunt sosii utilizate frecvent de către doi membrii ai DSS cubaneze, Theodoro Sanchez şi Ospina Perez, indivizi specializaţi în afara Cubei”.

Urmau datele complete ale celor doi bărboşi cubanezi. Henderson furnizase ordinatorului central din Washington, numele tuturor oamenilor care au înnoptat la Ensinada în timpul perioadei când Navajo fusese omorât.

Aparatului nu-i trebuiseră nici două minute ca să răspundă şi agentul FBI nu-şi mai revenea. Niciodată el n-ar fi legat moartea lui Navajo de o afacere interesantă, privind securitatea statului. Evident, prezenţa celor doi agenţi castrişti putea să fie doar o simplă coincidenţă. Dar era tulburător.

Locotenentul Henderson abia-şi revenise din surpriza cauzată de faptul că Navajo Agency, organismul federal pentru protecţia navajos-ilor, îi telefonă. Ei aflaseră de deces datorită numărului cărţii sale de securitate socială. Decedatul lucra la un producător de filme din Beverly Hills, Gene Shirak.

Nu mai trebuia decât să fie alertate CIA şi FBI din Los Angeles. Henderson se urcă în maşina sa. În aceeaşi dimineaţă, decesul fusese anunţat de către presă, cu scopul de a-ncerca să se adune indicii. Aceasta s-ar întâmpla în jurnalele de seară.

*

* *

Gene Shirak aruncă pe masă *Los Angeles Examiner* încercând să-şi păstreze calmul. Reportajul ocupa o treime din prima pagină. Apărea chiar şi numele angajatului său: Zuni. Nu era nevoie să fii vrăjitor ca să-nţelegi ce s-a-ntâmplat... „Darling” Jill nu avusese curajul să se autodenunţe şi a crezut că-i mai bine să facă cadavrul pierdut în Mexic.

O turbare neagră ca lava de vulcan puse stăpânire pe el.

Ridică telefonul şi apăsă atât de repede pe taste, că greşi numărul şi trebui s-o ia de la început. Sună, fără să i se răspundă. Îşi privi ceasul. Era ora unsprezece. Jill probabil dormea. De altfel era mai prudent să vorbească între patru ochi.

Producătorul era atât de nervos încât trecu pe roşu la intersecţia dintre Belagio Road şi Sunset Boulevard, tocmai când o maşină a poliţiei trecea pe-acolo. Dacă poliţistul n-ar fi recunoscut Rolls-ul gri, l-ar fi amendat cu cincisprezece dolari.

Cadillac-ul şi Corveta roşie a lui Jill erau amândouă în garaj. Gene sări din maşină şi sună la uşă. Carey, enorma femeie de serviciu, deschise. Ea surâse larg, recunoscându-l pe Gene căruia îi servise deseori micul dejun în patul stăpânei sale.

— Ce doriţi, domnu’ Gene? Don’şoara nu s-a trezit...

Gene o îmbrânci.

— O s-o trezesc eu. Unde-i idioata?

Negresa gânguri ceva surescitată. Excesele sexuale ale patroanei sale erau principalul ei subiect de discuţie. Din când în când, ea asista ca spectatoare la orgiile lui Jill, foarte mândră că

se putea amesteca cu oamenii bogaţi şi puternici.

— Sun este încuiat domnu' Gene, spuse ea. Vă puteţi duce acolo.

El trânti atât de tare uşa camerei că pereţii se zguduiră. „Darling" Jill dormea însă cu faţa-n jos în cearceafurile violete şi nu se trezi. Gene căută pe pipăite deschizătorul electric al perdelelor. Pentru că nu-l găsea, înjură şi o trase pe tânăra femeie de un braţ, aruncând-o jos din pat.

Mocheta groasă amortiză şocul. „Darling" Jill mormăi numai, dar nu se trezi complet, rămânând pe spate cu un picior încă în pat. Furios, Gene o înhăţă pe Jill de păr şi-o pălmui. De data asta, ea deschise ochii ameţită de somnifere şi marijuana. Gene se duse la uşă şi strigă:

— Adu cafea tare.

Îi trebui un sfert de oră şi trei ceşti de cafea lui Jill ca să-l recunoască. Faţa sa boţită se micşoră şi mai mult când Gene o interpelă cu brutalitate:

— Târfă, ai citit ziarele din dimineaţa aceasta?

Ea scutură din cap, cu ochii plini de spaimă. Se-ntoarse din Mexic în noaptea de duminică spre luni, după o seară agitată petrecută într-un motel din Tijuana în compania a trei vagabonzi mexicani care-i furaseră ghiulul de aur. Trebuia să-şi destindă nervii după atâtea încurcături şi ea nu cunoştea decât o singură metodă pentru asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Gene se aplecă asupra ei strângându-şi pumnii şi cu o falsă amabilitate, o întrebă:

— Ai anunţat poliţia aşa cum ţi-am spus?

„Darling" Jill nu răspunse. Sub cearceaful tras, simţi că i se zbârleşte carnea. Mai bău o gură mare de cafea fierbinte.

— Ce ţi-au spus poliţiştii? insistă producătorul.

— Nu i-am anunţat, mărturisi ea dintr-o răsuflare. Nu voiam să-i facă rău lui Sun…

Gene Shirak ridică mâinile spre cer. Biată isterică! Atunci când toţi bărbaţii din Hollywood fug după Jill, ea trebuie să fie îndrăgostită de această fiară.

— Ei bine drăguţa mea, te afli cu o acuzaţie de omor în cârcă, îi spuse el. L-au găsit pe indianul tău. Te sfătuiesc să-ţi angajezi un bun avocat…

— O, nu! gemu „Darling" Jill.

În gândul său, Gene Shirak nu merse prea departe. Interogată

cu severitate, tânăra femeie va mărturisi tot. Între altele, că el îi ceruse să-l ducă pe Navajo la Tijuana. Mai ales, nu trebuia ca poliţia să ajungă la Jill Rickbell. Deci trebuia terorizată ca să obţină supunerea deplină.

Gene luă sticla de White Label pusă lângă pat şi bău o înghiţitură mare.

— Povesteşte-mi aventurile tale. Cel puţin să fiu la curent.

„Darling” Jill îi povesti călătoria sa la Ensinada. Gene Shirak era bolnav şi puse mâinile păroase şi îngrijite pe cuvertură.

— Dacă-ai şti ce poftă am să sugrum gâtul tău de idioată, murmură el. Dacă aş fi sigur că n-aş lua decât cinci ani, aş face-o.

Ea îl privi cu ochii dilataţi de groază.

— Dar, Gene de ce eşti furios? Eu sunt cea despre care este vorba, la urma urmei. De ce vroiai să-l duc pe indian în Mexic? Tu nu mi-ai explicat niciodată acest lucru.

El mormăi:

— Nu este momentul. Tu ai deja destule necazuri şi fără asta. FBI se ocupă de caz. Nu este o glumă.

„Darling” Jill deschise ochii mari speriaţi.

— Mă vor aresta?

— Sunt şanse. Asta-i mai grav decât o contravenţie la legea circulaţiei…

Tânăra femeie îşi frământă mâinile.

— O! gemu ea, nu vreau să ajung la închisoare.

Producătorul îşi contemplă unghiile. Tânăra femeie era la capătul puterilor. Ochii ei mari căprui îl fixau cu teamă.

— N-o să spun la poliţie că tu l-ai transportat pe Zuni, spuse el. Dacă mă interoghează, am să spun că a ieşit să se plimbe pe Strip. Nimeni nu te-a văzut plecând cu el. În ceea ce priveşte, tu nu l-ai văzut niciodată, chiar nu-l cunoşti. Fără mine nu pot să ajungă la tine. Şi de nebuni care au animale sălbatice, e plină California.

Spontan, „Darling” Jill îi luă mâna dreaptă şi i-o duse la buze.

— O, mulţumesc Gene, eşti formidabil. Nu voi uita niciodată.

Gene Shirak surâse cu modestie, o bătu pe coapse pe „Darling” Jill prin cearceaf şi se ridică.

— La revedere. Caută să-ţi ţii gura…

*

* *

Rulând printre minunatele case din Bel Air, Gene Shirak era

aproape bine dispus. Aflându-se la mare cinste la Hollywood, nu i se vor pune multe întrebări.

La intrarea în Bel Air, un poliţist salută Rolls-ul gri metalizat.

Un pic mai departe, un vechi Lincoln decapotabil opri aproape de el cu farul roşu de la Foothill Drive, condus de o brună picantă, machiată în exces, care-l privi cu un aer întrebător. Rolls-ul era încă în mers. Deodată lui Gene Shirak îi veni poftă să se amuze. Coborî geamul electric, se aplecă spre Lincoln şi strigă:

— Ridică fusta.

Bruneta ezită şi încet, îşi ridică fusta până la burtă, descoperindu-şi coapsele şi un chilot înflorat.

Gene Shirak demară rapid, lăsând Lincolnul pe loc şi pe fată un pic decepţionată.

*

* *

La numărul 1340 pe West 6-th Street, la Los Angeles era o construcţie discretă şi modernă cu 12 etaje, sediul FBI pentru California de Sud. La al şaselea etaj, se găsea biroul lui Jack Thomas, şef al acestui serviciu. Acesta se pregătea să citească un raport al locotenentului Henderson, după ce-a de-a doua vizită a acestuia la Ensinada. Pasionant.

„... Paco Gimenez şi Juan Dominguin nu petrecuseră decât o noapte la Motelul Puerta de la Sierra, aceea dinspre sâmbătă spre duminică. În mai multe rânduri ei au întrebat dacă sunt mesaje pentru ei.

La ora şaisprezece, în ciuda lui *Santana* care sufla cu cincizeci de mile pe oră, ei au insistat să decoleze cu Piper Comanch-ul care-i adusese, pilotat de un american. O oră mai târziu, s-au prăbuşit în nordul Mexicului, în apropiere de frontiera texană. Cei trei oameni au murit pe loc.

Corpul indianului fusese găsit la circa două mile, în împrejurimile motelului."

Jack Thomas puse dosarul pe masă. Toate astea erau ciudate. Nu se putea abţine să nu lege moartea stranie a lui Navajo de expediţia acestor castrişti, cunoscuţi ca membrii ai serviciilor de informaţii ale Cubei. Dar care să fie legătura?

Se auziră bătăi la uşă şi o secretară intră aducând un telex care tocmai fusese decodat pentru Jack Thomas.

Îl luă şi-l citi. Telexul venea de la „National Security Agency".

NSA. Către FBI. Cerem ca toate informaţiile privind dosarul

173 să fie clasate A1. Caz interesând securitatea SUA.

Dosarul 173, era cel al lui Navajo asasinat. Clasarea A1 însemna că dosarul nu putea să mai fie consultat nici de către poliţia locală, nici de cea federală. Doar FBI şi agenţii federali care veghează la securitatea SUA puteau să ia cunoştinţă.

NSA, nefiind un organism de acţiune colabora în acest gen de afaceri cu CIA sau FBI, mai bine înzestrate din punct de vedere al personalului.

Jack Thomas, scoase o bulină de hârtie roşie dintr-un sertar şi o lipi pe dosar pe care-l închise într-un sertar blindat. Apoi, apăsă pe butonul interfonului:

— Trimiteţi-l la mine pe Frank Madden.

Capitolul IV

Înalt, subţire, elegant, într-un costum maro, cu părul grizonat, bărbatul se ţinea foarte drept cu pălăria pe genunchi aşezat pe canapeaua albă mare din living-room. Gene Shirak se uită la el, surprins, căutând să-şi amintească dacă l-a mai întâlnit. Totuşi nici una din relaţiile sale de afaceri, n-ar fi îndrăznit să-l deranjeze în sanctuarul său din Beverly Hills fără să-i fi dat un telefon înainte.

Necunoscutul se ridică şi veni spre el surâzând.

— Gene Shirak, presupun? Doamna Shirak mi-a spus că nu veţi întârzia. Eu mă numesc Frank Madden de la FBI. Sunt bucuros să vă cunosc domnule Shirak.

În timpul acestei explicaţii, el prezentă o legitimaţie pe care imediat o puse în buzunar. Dar Gene l-ar fi crezut pe cuvânt. El se întrebă dacă confuzia lui interioară nu i se citea pe faţă.

— Aşezaţi-vă domnule Madden, reuşi să articuleze Gene Shirak. Cu ce vă pot fi de folos?

Căutând să intre imediat în miezul subiectului, omul de la FBI se aşeză pe canapea foarte destins.

— Încântătoare casă, remarcă el.

Gene merse până la bar, luă o sticlă de White Label şi reveni cu două pahare. Frank Madden acceptă whisky-ul lui Gene, îşi puse gheaţă şi zise:

— Sunt dezolat să vă deranjez, domnule Shirak, dar trebuie să verific o informaţie care nu vă priveşte decât indirect, grăbi el să adauge.

Gene se forţă să surâdă.

— La dispoziţia dumneavoastră.

În gândul său, el se ruga ca „Darling” Jill să n-aibă proasta inspiraţie să pice tocmai acum. Dacă ea ar fi apărut în acel moment pe mocheta albă în ochii poliţistului, ar fi produs o impresie proastă.

— Domnule Shirak, întrebă poliţistul, dumneavoastră aveţi angajat un indian Navajo, numit Zuni, în calitate de grădinar?

Se ajunsese aici. Gene îşi înghiţi White Label-ul care i se păru deodată aspru. El nu-şi recunoscu vocea când spuse:

— Da. Sau mai degrabă îl foloseam. El a dispărut fără urmă de 3-4 zile. Ce-a făcut?

— Oh! El, nimic, spuse Frank Madden, care-şi contempla pantofii. Dar este mort. Probabil, mai probabil, asasinat.

Gene crezu că i se lichefiază coloana vertebrală. Noroc că Frank Madden nu-l privea.

— Dumnezeule, este oribil. Dar ce s-a întâmplat? Nu înţeleg. Era un băiat foarte blând şi liniştit.

Frank Madden îi povesti pe scurt istoria lui Navajo. Gene îl întrerupse mirat de propriul său sânge rece!

— Dumneavoastră spuneţi că a fost omorât de o fiară. Asta poate fi un accident.

Poliţistul dădu din cap politicos dar sceptic.

— Puţin probabil. Nu există fiare de această talie în apropiere de Ensinada. În afară de aceasta, corpul aproape nu mai conţinea sânge. El a fost transportat după moartea sa. Dumneavoastră înţelegeţi ce s-a putut întâmpla?

Gene scutură din cap.

— Eu l-am văzut sâmbătă seara pentru ultima dată. Duminică, am vrut să-l iau la Palm Springs cu mine şi nu l-am găsit. Apoi, n-a mai reapărut. De altfel, mă pregăteam să-i fac o vizită şerifului.

Cu disperare, el se întrebă ce ştia poliţia. În fiecare clipă. Shirak se aştepta ca omul FBI-ului să pronunţe numele lui Jill. El decise să ia taurul de coarne.

— Dumneavoastră n-aveţi nici o pistă?

Frank Madden ridică din umeri dezolat.

— Nici una. Noi nu ştim nici măcar unde a fost omorât, nici de ce, nici în ce împrejurări. Vizita pe care v-o fac este de pură rutină.

Părea sincer. Producătorul se simţi mai liniştit. La urma urmei, el nu avea nimic să-şi reproşeze.

— Eu aş vrea să vă ajut, se oferi el, dar nu văd cum. Singurul prieten pe care mortul îl avea în oraş este un alt Navajo. Acesta locuieşte aproape de Laurel Canon.

— L-am interogat, spuse Frank Madden. Fără rezultat. El nu ştie nimic.

Bău o gură de whisky şi întrebă cu voce egală:

— Cumva aveţi în anturajul dumneavoastră vreo persoană care să posede animale sălbatice, capabile să ucidă?

Gene închise ochii. Putea invoca oricând un lapsus.

— Nu-mi amintesc pe moment. Trebuie să reflectez la

aceasta… S-o întreb şi pe soţia mea.

Frank Madden se ridică şi-l opri pe Gene Shirak cu un gest amabil:

— Oh! Nu o deranjaţi pe doamna Shirak pentru asta. Dacă vă amintiţi ceva puteţi să-mi telefonaţi. Aveţi cartea mea de vizită.

Automat, Gene Shirak o băgă în buzunarul cămăşii sale orange, apoi îl conduse pe poliţist, strângându-şi viguros mâna.

În momentul în care îşi punea pălăria, Frank Madden remarcă cu un ton distrat:

— Cine v-a dat ideea să angajaţi un Navajo în serviciul dumneavoastră? Mi se pare foarte original.

Luat prin surprindere Gene Shirak bâlbâi:

— Oh! O fantezie. Pentru a-mi amuza prietenii. El a lucrat într-unul din filmele mele.

Deja Frank Madden, se urcase în Impala sa verde.

*

* *

Joyce era pe marginea piscinei, când Gene Shirak, veni s-o caute. Ea fuma nervoasă.

— Cine era ăsta?

Gene luă un aer degajat.

— Un agent al FBI.

— Al FBI! Ea repetă cele trei litere cu voce joasă şi cu o oarecare teamă. Strivindu-şi ţigara, veni spre soţul ei.

— Gene…

El îşi ridică umerii agasat.

— Nu fi stupidă Joyce. Nu am nimic să-mi reproşezi. Simplu, Navajo al nostru a fost omorât într-un loc oarecare din Mexic şi ei anchetează cazul. Asta-i tot.

El îi repetă istoria lui Zuni. Joyce îl asculta cu un aer straniu. În final, ea se întoarse şi intră în casă.

Furios, Gene traversă grădina şi intră în biroul său situat într-un mic bungalow. Rămas singur, îşi luă capul între mâini şi încercă să-şi regăsească calmul.

Lui îi era mai multă frică decât lui Joyce. Dar nimeni nu trebuia să ştie cu nici un preţ.

*

* *

Frank Madden trase un fum din ţigareta sa şi spuse:

— Acest Shirak, ştie ceva, sunt sigur. Tremura de când m-am dus să-l văd. Va fi greu să-l fac să vorbească.

Jack Thomas, mâzgălea sugativa.

— Ce-l poate îndemna pe un tip ca Shirak, cu toată averea sa, să se amestece cu cubanezii ăştia pentru a răpi un Navajo. Asta pare neverosimil.

După o jumătate de oră, cei doi agenţi FBI puneau la punct detaliile afacerii, înainte de a trimite un raport la Washington. Din păcate, nu apăruse nimic nou.

— Va trebui timp pentru a ne infiltra în mediul în care trăieşte Shirak, sugeră Frank Madden. Sunt sigur că ne vom alege cu ceva...

Jack Thomas îi privi cu ironie.

— Te angajezi voluntar? Nu este nimic mai de nepătruns decât lumea milionarilor din Beverly Hills. Vă vor vedea venind, de la un kilometru. Aceştia nu sunt cerşetori. Sunt rechini. Aceasta va dura ani de zile şi va costa milioane.

Frank Madden privea gânditor vârful ţigării sale.

— Şi totuşi, eu cred că cheia morţii acestui Navajo, se află aici la Los Angeles.

Jack Thomas oftă:

— Nu putem să ne permitem să lucrăm după ureche. NSA susţine că este o afacere de primă importanţă, atât de secretă, încât nu vrea să ne comunice nouă de ce ar fi cubanezii interesaţi de un Navajo. Prietenilor noştri din divizia Planuri, li se vor umple inimile de bucurie. Nu trebuie decât să aşteptăm ca *Remparts*[5] să afle că domnii de la CIA, operează pe teritoriul prea iubitei noastre Californii... Ei vor vorbi despre gestapou şi tot ceea ce urmează...

Frank Madden îşi urmărea gândurile sale.

— Şi dacă totul ar fi un simplu accident? sugeră el. Sunt atâţia bogătaşi în acest stat care au animale sălbatice. Ar fi putut fi atacat de unul din acestea.

Superiorul său ierarhic scutură capul:

— Dumneavoastră nu cunoaşteţi aceşti oameni. Gene Shirak, cu relaţiile pe care le are, ar putea înăbuşi o afacere şi mai mare ca aceasta. Dacă ar fi fost un simplu accident, afacerea nu ar fi ajuns niciodată până la noi. Şeriful din Beverly Hills ar fi primit un cec mare pentru lucrările sale şi un judecător, prietenul său, ar fi emis o dispoziţie de urmărire în 5 minute.

— Este dezgustător, zise Frank Madden.

---

[5] Revistă publicată la San Francisco, cu puternic accent antiguvernamental (n.a.).

Jack Thomas ridică din umeri.

— Nu se poate schimba lumea. Credeţi-mă, dacă lui Gene Shirak îi e frică, atunci el are motive serioase să se teamă.

Telefonul sună şi Jack Thomas îl ridică. Frank Madden nu auzea conversaţia, dar văzu faţa superiorului său încruntându-se. El răspundea monosilabic interlocutorului său şi sfârşi prin a închide telefonul.

— Dragul meu, spuse el ironic, CIA crede că dumneavoastră aveţi nevoie de concediu. La telefon a fost prietenul nostru Albert Mann de la „Domestic Operations Division”. Ştiţi bine. Serviciul fantomă... El se lansează pe pistă. Se pare că în Piper Comanche distrus, s-a găsit un plan de zbor pentru Cuba. Acum ei sunt ca nebuni...

Frank Madden, ridică din umeri:

— Vom vedea dacă vor fi atât de tari...

— Ei, ei, conchise Jack Thomas, îţi vei face debutul în viaţa mondenă altădată... Nu te întrista.

Capitolul V

— Puneţi-vă centurile de siguranţă.

Văzând că se aprinde becul deasupra capului lui Malko, Helga, zvelta stewardesă, veni cu delicateţe şi luă cupa de şampanie avertizându-l:

— Traversăm o zonă de turbulenţe. O furtună magnetică, Riscăm să fim scuturaţi…

Malko urmări silueta Helgăi, care dispăru în cockpit. Gambele lungi, pieptul obraznic, o faţă fină şi ochii mari cenuşii. Era tot ceea ce lui îi plăcea. Era unul din motivele pentru care călătorea des cu Scandinavian Airlines. Toate companiile aeriene au aceleaşi avioane şi aceleaşi preţuri, dar unele au câte ceva în plus, cum ar fi ochii cenuşii ai Helgăi sau şampania glace Krug pe care el o bea practic fără întrerupere, de la plecarea din Copenhaga. Ospitalitatea scandinavă nu se dezminţea niciodată pe avioanele celor de la Scandinavian Airlines. Malko era sensibil la acea ambianţă de confort într-o lume în care totul este stereotip.

Sub avionul Super DC-8 al Companiei Scandinavian, Pacificul era gri şi agitat. Timp neobişnuit pentru California. Ei plecaseră din Copenhaga pe un soare arzător. Aripile avionului fremătară sub rafalele vântului, dar Malko se simţea perfect liniştit.

Trei dintre vecinii lui Malko erau japonezi. La Copenhaga ei transbordaseră direct din „Transasian-Express” – zborul direct Bangkok-Copenhaga al Scandinavian-Airlines, în Super DC-8 pe ruta spre Seattle şi Los Angeles. Era cel mai scurt şi rapid mijloc pentru a traversa tot Pacificul.

— Ne cerem scuze, se auzi la radioul de la bord, dar, din cauza unei furtuni magnetice suntem obligaţi să amânăm sosirea noastră la Los Angeles cu circa 30 de minute.

Helga reapăru cu o cupă de şampanie în mână. Ochii aurii ai lui Malko se făcură mai tandri, dar ea ignoră invitaţia. Decepţionat, el se adânci în *New York Herald Tribune*. Se anunţa deja viitorul zbor al lui Apollo 11 spre lună.

Malko rămase gânditor. El ştia că acele zboruri care se desfăşurau în aparenţă atât de bine, cereau devotamentul a mii

de obscuri colaboratori. Ca el, spre exemplu.

Cum ar fi putut da de bănuit Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge, cavaler al Ordinului Serafimilor, margraf de Basse-Lusace, maestru al Ordinului Toison d'or, Cavaler de drept de L'Aigle noir, conte al Sfântului-Imperiu roman, landgraf de Kletgaus, cavaler de onoare şi devoţiune al Ordinului suveran de Malta, proprietar al unui castel istoric în hotarele Austro-Ungariei, că este o armă de lux dar foarte eficace pentru Central Intelligence Agency, sau CIA?

Un spion.

Dar acesta este un cuvânt pe care oamenii de la „informaţii" îl detestă. În mod special şefii CIA, aproape toţi foşti în OSS[6] pe care gurile rele din Washington îi numesc „Oh, So Social"[7]. Titlurile lui Malko îi impresionau mult.

Stranie meserie.

Odată în plus, Malko călătorea cu avionul în interesul CIA.

Semnalul luminos se stinse. Acum avionul aluneca fără zdruncinături cu 960/oră. Confortabil instalat în fotoliul său moale, Malko se întreba de ce CIA la smuls, încă o dată, din comoditatea castelului său. Unsprezece ore de zbor de la Copenhaga. El trecea de fiecare dată prin Danemarca, din cauza argintăriei, a minunatelor porţelanuri şi a confortului Companiei Scandinavian.

În plus, călătorind sub iniţialele SAS, el avea impresia că este pe pământurile sale... Amicii săi americani prescurtaseră titlurile sale în acele trei iniţiale, fapt care i-ar fi putut face pe strămoşii săi să se răsucească în morminte.

Helga îi aduse meniul. Ultimul prânz *european* înaintea apariţiei bucătăriei americane. Noroc că Scandinavian era afiliată la Reţeaua Rotisorilor, cea mai veche societate gastronomică din lume.

Zece minute mai târziu, Malko întindea mica linguriţă de caviar pe o felie de pâine prăjită cu unt. Apoi mânca langusta, stropită cu o sticlă de trei sferturi de Laffite-Rothschild şi reveni la şampanie pentru desert. O euforie plăcută îl invadă. Îi plăcea luxul, confortul şi ospitalitatea din avioanele companiilor Scandinave.

Un pic mai târziu, Helga îi aduse, pentru a-şi răcori faţa, un şervet îmbibat cu apă de colonie. Avionul DC-8 al Companiei

[6] Office of Special Service (n.a.).

[7] Vai, cât de social (n.t.).

Scandinavian cobora lent spre Los Angeles. Malko era intrigat. De obicei FBI era cel care soluţiona problemele de securitate pe teritoriul SUA.

Bineînţeles, CIA se implantase „clandestin” în cea mai mare parte a oraşelor şi avea un departament special însărcinat cu activitatea americanilor: „Domestic Operations Division”. Centrul se găsea aproape de Casa Albă la Washington, 1750 Pennsylvania Avenue. Acest organism care nu avea existenţă legală se ascundea sub titlul ciudat de „US Army, Joint Operation Groups”.

Evident nici o unitate cu acest nume nu exista în armata SUA. Totuşi sub ordinele sale călătorea Malko la Los Angeles.

Roţile avionului atinseră solul cu blândeţea unui sărut kiss-landing. Vecinul lui Malko, adormit, nu şi-a dat seama că au ajuns. La urma urmei, nici n-au ştiut când a trecut timpul; şampania, prânzul somptuos, filmul şi încântătoarele stewardese, au făcut ca timpul să treacă repede.

— Tocmai am aterizat la Los Angeles, International Airport, anunţă vocea proaspătă a Helgăi. Este ora 17.20, ora locală. Scandinavian Airlines vă doreşte un sejur plăcut în California…

Malko coborî printre primii cu diplomatul său în mână. În ciuda zborului lung, el se simţea în formă. De regulă, ducea în fundul dublu al diplomatului său negru, un pistolet extraplat, dăruit în urmă cu câţiva ani de către *patronul său* David Wise; o mică minune fabricată în atelierele secrete ale CIA, putând fi purtată sub smoking fără a da aerul unui vagabond.

De această dată, nu o luase cu el. Los Angeles nu era Bagdad sau Mexico.

Îşi ridică ochelarii. Ochii săi aurii erau un excelent semn de recunoaştere – incomod într-o meserie unde câteodată trebuie să treci neobservat. Un om cu părul foarte scurt, înalt, cu faţa rotundă şi banală se apropie imediat de el.

— SAS? Eu sunt Albert Mann. Sper că aţi călătorit bine.

Pontiac-ul gri rula cuminte pe San Diego Freeway cu 65 km pe oră, viteza legală admisă. De fiecare parte, casele plate se aliniau cu miile. Culver City, Jefferson City, Airport Village, Inglewood, toată periferia tristă a Los Angelesului.

Un mare panou verde anunţă: *Sunset Boulevard – 1/2 miile.* Albert Mann puse în funcţie sirena şi o luă pe culoarul din dreapta. Malko surâse:

— M-aţi invitat să vizitez Hollywoodul?

Până atunci ei nu schimbaseră nici trei cuvinte.

— Ne oprim la Beverly Hills Hotel, spuse Albert Mann. V-am reţinut un bungalow.

— Pot să ştiu de ce sunt aici? întrebă Malko, pe când Pontiac-ul parcurgea serpentinele pe Sunset Boulevard, care se întindea de-a lungul *UCLA*[8].

— Pentru a face cunoştinţă cu oameni agreabili, explică Albert Mann, enigmatic.

— Ce oameni trebuie să întâlnesc?

Sunset Boulevard se lărgea. Acum, vilele ca-n poveşti se înşirau pe o parte şi pe alta.

Ei trecură prin faţa casei rose-bombon a lui Jayne Mansfield, la marginea Bel Airului.

Albert Mann oftă:

— Va trebui să vă introducem într-un mediu total inaccesibil agenţilor clasici. Acesta-i motivul pentru care apelăm la dumneavoastră. Cel al lui *Crazy Hollywood*[9], producători, vedete, miliardari care se droghează, fac sex şi-şi beau litrul lor de whisky zilnic (se uită la Malko cu coada ochiului). Dacă mă gândesc la reputaţia dumneavoastră, asta n-ar trebui să vă displacă.

Pontiac-ul alunecă fără zgomot printre şirurile de cocotieri. Malko surâse:

— Unde sunt spionii?

Omul de la CIA scutură din cap:

— Este o istorie serioasă. Altfel, nu v-am fi făcut să veniţi din Europa, latăă despre ce este vorba...

Malko asculta uluit.

— Dar ce vor să facă cubanezii dintr-un Navajo?

Faţa lui Albert Mann se crispă.

— Nu sunt autorizat să vă spun. Este o informaţie clasată.

Ei ajunseră la Beverly Hills Hotel. O clădire roz, excesiv ornată, pierdută între cocotieri verzi. Un adevărat vis halucinant. Te înfundai în mocheta verde până la glezne. Pereţii erau de asemenea verzi, decoraţi cu frunze imense de aceeaşi culoare. Nu lipseau decât şopârlele adevărate, pentru a transforma culoarele în foarte frumoase jungle tropicale. Albert Mann, reţinuse pentru Malko unul din micile bungalow-uri din fundul grădinii. Două camere şi o baie pentru 100 de dolari pe zi. În

[8] University Center of Los Angeles (n.a.).

[9] O lume nebună, nebună (n.a.).

momentul când îi aduseră bagajele lui Malko, Albert Mann scoase o fotografie din buzunar şi o întinse acestuia.

— Iată omul cu care trebuie să vă împrieteniţi.

— Dar acesta este Gene Shirak, producătorul, spuse Malko. De când lucrează miliardarii pentru ruşi?

Prudent, omul de la CIA îl corectă:

— Noi nu spunem că el lucrează pentru ruşi. Shirak are *clean security record*[10] de când este în ţara noastră. Douăzeci şi nouă de ani se împlinesc în acest an. Dar el n-a fost mereu american. Gene Shirak s-a născut în Ungaria.

— Şi ce aşteptaţi dumneavoastră de la mine?

Albert Mann se aşează pe pat.

— Ca dumneavoastră să deveniţi prieten cu Gene Shirak pentru a descoperi ceea ce se urzeşte. Apropo, noi am descoperit asta asupra cadavrului lui Navajo. Asta ar putea fi un semn de recunoaştere sau un cadou. Luaţi-l.

El îi dădu lui Malko piatra preţioasă fixată în minuscula montură de aur.

Malko examină strania bijuterie. Deşi, în general, nu-l mai mirau situările bizare, aceasta depăşea tot ceea ce văzuse până acum. În fine, asta e mai tare decât închisorile de la Bagdad. El băgă în buzunar piatra preţioasă şi începu să-şi despacheteze cele trei valize, să desfacă eternele garnituri din alpaga pentru a le întinde cu grijă, apoi instală fotografia panoramică a castelului său pe toaletă. Albert Mann privea acest ritual, serios ca un popă. Malko se întrebă deodată dacă prietenii săi de la CIA nu se pregăteau să-i joace o mare farsă.

Malko desfăcu o cămaşă de voal. El îşi frământa mintea; nu vedea care este legătura dintre un Navajo şi securitatea SUA. Indienii Navajos erau tribul cel mai numeros din SUA şi trăiau la nord de Arizona, paşnici şi săraci.

Doar dacă n-au pus la cale un complot pentru a recuceri pământurile strămoşilor lor. Dar era o ipoteză prea neserioasă pentru a explica insistenţa CIA de a-l băga în acest dezmăţ.

— Dumneavoastră aţi fumat până acum marijuana? întrebă liniştit Albert Mann.

Malko trebui să mărturisească spre ruşinea sa, că nu. Omul de la CIA scoase un pachet de Marlboro din buzunar şi-l aruncă pe pat.

— Antrenaţi-vă… Începeţi cu două sau trei ţigarete deodată,

[10] Dosar de securitate curat (n.a.).

ca să vedeţi ce efect vă produce. Ţineţi, luaţi şi asta!

Asta erau pilule verzi într-o cutie transparentă. Malko le privi cu dispreţ.

— Alt drog?

— Nu. Un antidot pentru alcool. Asta vă permite să vă păstraţi capul limpede.

— Dumneavoastră nu aveţi afrodiziace? întrebă Malko fără să râdă. Pentru ca panoplia mea să fie completă.

Albert Mann, îi dădu lui Malko un cartonaş maro, de talia unei cărţi de vizită.

— Iată carnetul dumneavoastră de membru la *Factory.* Nu-l pierdeţi. Ne-a costat o mie de dolari, preciză el.

Apoi scoase din buzunar un Colt 38 cu ţeava de două degete şi o cutie de cartuşe.

Malko inspectă arma şi constată că n-are nici un număr de serie. Categoric CIA se-ngrijea de toate detaliile.

— Credeţi că voi avea nevoie de asta aici?

Americanul ridică din umeri:

— Dacă presupunerea noastră este îndreptăţită, veţi avea aici sau poate în altă parte.

Înveselit, Malko contempla panoplia întinsă pe pat. Dacă toţi clienţii Beverly Hills-ului ar avea atâtea.

— Nu cred că cu aceasta, voi reuşi să mă împrietenesc cu domnul Gene Shirak, oftă el.

Surâsul rece reapăru pe buzele lui Albert Mann.

— Ne-am gândit şi noi la asta. Veţi avea o colaboratoare. Aceasta vă va fi de mare ajutor pentru a lega cunoştinţă cu Gene Shirak.

— Ah?

Nu prea era obiceiul la CIA de a angaja Mata Hari.

Albert Mann se ridică şi deschise uşa celei de-a doua camere a bungalowului.

— V-o prezint pe miss Daphne La Salle, spuse el.

*

* *

Sunt spectacole ca marea înfuriată sau un ciclon tropical care-ţi taie răsuflarea şi te lasă mut. Daphne La Salle aparţinea aceleiaşi categorii de fenomene. Malko, total surprins, reuşi într-un gest de galanterie să se încline în faţa fabuloasei apariţii.

Judecând după mirosul ce invadase încăperea, ea cumpăra parfum cu cisterna. Puţinele insecte cruţate prin instalaţia de aer

condiţionat, căzură înţepenite, moarte.

Daphne La Salle părea recent coborâtă dintr-o pagină din *Playboy Magazine.* Pieptul fabulos ţintea drept spre Malko, ca spre a-i vorbi. Ori era un truc, ori era o minune a naturii. Bineînţeles, că nu purta sutien sub tricoul de marinar.

Fusta roz nu ascundea decât nişte zeci de centimetri de gambe interminabile şi nişte coapse rotunde şi bronzate.

Privirea lui Malko urcă până la faţă. Un desen de Varga. Gura cărnoasă după dorinţă, nişte ochi imenşi verzi uşor migdalaţi şi cascade de păr roşcat; cu atât de mult negru în jurul ochilor cât pentru a picta un tablou.

Daphne La Salle se mişca şi podeaua părea că se ondulează. Datorită tocurilor sale de cincisprezece centimetri, ea îl întrecea pe Malko. Ea surâse şi întinse mâna spunând:

— Bună ziua.

Vocea sa l-ar fi făcut pe cardinalul Spellman să-şi arunce sutana. Joasă, aspră şi intimă, exact vocea lui Jackie Kennedy. Mâna sa o ţinea pe a lui Malko, precum o caracatiţă parfumată. Consimţi în sfârşit să-i dea drumul, lăsându-i mâna lui Malko îmbibată în parfum cât pentru o săptămână.

Malko avea poftă să se ciupească. Asta nu este posibil. Daphne La Salle era un desen, ea nu exista.

— Cum vi se pare colaboratoarea dumneavoastră? întrebă şoptit Albert Mann.

Ceea ce gândea Malko ar fi şocat urechile unei femei oneste. Prefera să-i lase beneficiul îndoielii Daphnei La Salle. Cu condiţia să nu o lase să iasă din pat, era o companie perfectă pentru vacanţă.

— Eu o găsesc extraordinară, spuse el cu sinceritate. Sper că ne vom înţelege bine.

Albert Mann îşi reluă aerul său serios:

— Miss La Salle este exact tipul de femeie care-i place la nebunie lui Gene Shirak. Noi am ales-o din cauza aceasta.

Indiferentă, Daphne se ridică, se ondulă până la frigider, îl deschise, scoase o sticlă de White Label, goli într-un pahar un sfert şi-l dădu pe gât.

— Miss La Salle rezistă de asemenea la alcool, preciză Albert Mann.

Categoric, Daphne avea toate calităţile pentru a-l face fericit pe un bărbat...

— Cred că vă veţi înţelege perfect, zise Albert Mann fără nici

un fel de ironie. Amândoi formaţi un foarte bun cuplu…

Malko se cutremură la gândul de a fi întâlnit de unul din egalii săi în compania acestei fiinţe terifiante. Era greu uneori pentru el să-şi câştige banul. Albert Mann era deja cu mâna pe mânerul uşii.

— Eu vă las, spuse el cu uşurinţa unei codoaşe.

Malko îl abordă pe alee speriat:

— Ce-i asta?

Albert Mann se umflă în pene:

— Atât de şocantă, nu-i aşa? Noi am găsit-o angajată într-o mare companie care o folosea cu luna, în calitate de animatoare pentru a distra clienţii bogaţi. Ea nu ştie exact pentru cine lucrează. Îi este indiferent ce i se întâmplă atât timp cât este plătită.

Ei ajunseseră la polo-room. Albert Mann „se opri”.

— Încă un lucru. Dumneavoastră sunteţi unul din acei tipi de la Dolce Vita, europeni blazaţi. Daphne este ultimul dumneavoastră capriciu. Aţi întâlnit-o la New York. Iată ceea ce este de extrem de important. În continuare trebuie să vă descurcaţi.

Când Malko se depărtă de angajatul CIA, ingeniozitatea americanilor crescuse în ochii săi.

*

* *

Daphne La Salle era întinsă pe patul imens, îmbrăcată într-un slip mov, microscopic, cu sânii îndreptaţi spre plafon, într-o moleşeală totală. Malko se opri în prag, cu suflarea tăiată. Nu mai întâlnise încă o asemenea femeie.

— Salut, spuse ea. Sper că ne vom înţelege bine. Vino lângă mine.

Malko ascultă. Cu drăgălăşenie, Daphne îi desfăcu cravata şi primii butoni de la cămaşă, apoi îşi trecu mâna lungă pe piept. Vocea sa voalată, îl aruncă pe Malko în abisul reflexiilor.

— Ce-ar fi dacă ne-am uita la *late, late, show,* murmură ea. Eu ador televizorul.

— De ce nu… zise Malko.

— Mişto! presimt că vom fi prieteni.

Daphne începu să mânuiască cu febrilitate telecomanda televizorului până când găsi westernul visurilor sale pe canalul şapte.

Cu un oftat, ea îşi rezemă capul ei roşcovan de pieptul lui Malko.

Ea reveni la viaţă după ultimul foc de pistolet tras pe ecran, se întinse cu o mare senzualitate şi veni să se lipească de Malko, care la rândul său se dezbrăcase. Privirea sa căzu asupra inelului cu sigiliu a lui Malko şi ochii săi dintr-o dată luciră. Ea luă bijuteria între degete şi o examină:

— Este *groovy!*[11] zise ea, de unde aţi cumpărat-o? Ador bijuteriile.

Malko trebui să explice ce înseamnă stemele. Daphne nu cunoştea decât blazonul Cadillacului. Când Malko îi vorbi despre titlul său, ea avu o izbucnire de bucurie.

— Eu credeam că toţi prinţii sunt bătrâni, murmură ea. Şi că poartă ghete albe şi mustăţi mari…

Pentru Daphne, istoria se oprise la împăratul Frantz-Joseph.

— Eu n-am cunoscut niciodată un prinţ, în afară de un mexican, dar nu cred că el era prinţ adevărat.

Ochii săi mari şi verzi se închiseră uşor. Malko văzu apropiindu-se gura mare cărnoasă şi plonjă într-un abis de voluptate, în timp ce Daphne îi aplica un sărut de VIP.

Deodată el simţi strânsoarea slăbind, apoi Daphne îl respinse ferm şi se aşeză pe pat. Frumoasele sale buze erau bosumflate.

— Asta nu se potriveşte, spuse ea. Eu credeam că un prinţ va fi altfel. Dar văd că-i la fel ca întotdeauna.

Malko nu mai înţelegea nimic.

— Dumneavoastră nu faceţi niciodată dragoste?

Ea dădu din cap afirmativ.

— O! Da, dar mereu din obligaţie. Dacă o fac pentru nimic, îmi spun că asta ar putea să-mi dăuneze. Asta mă-nfurie şi mă deprimă… Ar trebui poate, să mă consulte un psihiatru.

— Asta nu-i chiar lipsit de sens, spuse prudent Malko. Deodată vocea ei deveni şi mai catifelată:

— Trucul ar fi ca dumneavoastră să-mi daţi ceva, cincizeci sau o sută de dolari.

Malko îşi simţi dorinţele potolindu-se dintr-o dată. Aceasta era un automat de înghiţit monede. I se părea deprimantă.

— Când vom reuşi ceea ce avem de făcut, spuse el evaziv, în această seară sunt un pic obosit. Am zburat timp de 13 ore.

Daphne îşi zbârli părul.

— Bine, mă duc să mă demachez şi vom dormi. Mâine avem treabă, dar mi-ar plăcea să-ncerc cu dumneavoastră într-o zi…

Un sfert de oră mai târziu dormeau liniştiţi, fiecare în patul

[11] Mişto, în argou hippie (n.a.).

său. Daphne, strângea cu tandreţe în mână telecomanda TV.

Capitolul VI

Gene Shirak se trezi într-o tresărire bruscă. Era lac de sudoare. Mereu acelaşi coşmar îl urmărea de câtva timp. Se făcea că se cufundă într-o materie vâscoasă roşiatică fără să poată împiedica acest lucru. Întocmai ca nisipurile mişcătoare imaginate de Salvador Dali. Lumea exterioară nu era decât un zid ostil şi suplu care se închidea încet în jurul său. Producătorul respiră adânc şi îşi şterse fruntea umedă.

Soţia sa Joyce, dormea pe burtă, pe cealaltă latură a patului imens. Gene se sculă, cât putu de încet, se îmbrăcă cu un halat de casă din mătase albastră şi ieşi. Living-room-ul era încă luminat. Aproape maşinal luă o sticlă de Chivas Regal care stătea pe bar şi îşi turnă într-un pahar mare o porţie. Zdravănă. Ezită înainte s-o înghită. În ultimul timp bea cam mult. Poate asta era cauza coşmarului. O sticlă de whisky pe zi, fără a pune la socoteală Manhattan-urile şi şampania. Deodată, simţi nevoia de aer proaspăt. Acesta liniştea gheara care-i tortura pieptul. Uşa glisantă culisă fără zgomot şi ieşi în grădina pustie luminată a giorno. Un vânt răcoros agita frunzele cocotierilor deasupra lui Gene Shirak. *Santana* – cum îl numeau încă indienii – vântul din nord care mătura deşertul Californiei declanşa furtuni teribile de nisip, dar aici nu se simţea decât o briză uşoară şi agreabilă.

Gene Shirak, inspiră profund şi-şi ridică ochii spre cerul înstelat. Apoi îşi îmbrăţişă domeniul său. Mândria înlătură pe moment angoasa.

Puţini oameni se situau la nivelul lui Gene Shirak. Vila sa era una dintre cele mai frumoase din Beverly Hills, una dintre cele mai bine situate, la cincizeci de metri de Beverly Hills Hotel, unde lua el dejunul în fiecare zi.

Toate comunicările lui telefonice erau filtrate de un *answering service* zelos. Doar prietenii săi cei mai intimi puteau să-l cheme direct. La cea mai mică alarmă nu trebuia decât să ridice telefonul şi poliţiştii din Beverly Hills ar fi venit aici în câteva secunde, gata să-l perturbe pe Gene Shirak şi bucuriile sale. O armată de avocaţi gândeau pentru el, se agitau pentru el, semnau pentru el.

Lui nu-i rămânea decât să aibă o idee din când în când care să fie primită precum Messia şi care să se transforme conform alchimiei hollywoodiene într-o grămadă de dolari.

Chiar dacă Gene s-ar opri din activitate, el ar putea trăi fastuos tot restul zilelor. În calitate de producător de film independent, el a câştigat deja câteva milioane de dolari, ceea ce îi permitea să îşi ofere fanteziile cele mai costisitoare. Un aparat de făcut valuri pentru piscină; un Lincoln Mark III echipat cu televiziune color pentru aniversarea soţiei sale şi un Rolls gri metalizat pentru el, fără să mai vorbim de cele şaptezeci şi cinci de costume şi cămăşi pe care nu le îmbrăca decât odată şi starletele pe care le consuma pe un colţ al biroului său futurist din Sunset Boulevard, foarte bucuroase că sunt băgate în seamă de marele Gene Shirak.

El reuşise şi când reuşeşti la Hollywood reuşeşti cu adevărat. Se acumulează atâta putere şi bani, că nimic nu te mai poate clinti.

Numai că, iată, Gene Shirak nu exista şi nu a existat niciodată. Era laguna misterioasă şi secretă. Era viciul ireparabil care putea mătura totul de la o zi la alta.

Cu douăzeci şi nouă de ani în urmă, un om tânăr, blond, slab şi prost îmbrăcat, cu ochii albaştrii, cu mâini puternice de muncitor, stătea la coadă în faţa funcţionarilor de la Imigrări din Ellis Island. Când îi veni rândul prezentă mândru viza sa de imigrare şi îşi declină identitatea: Gene Shirak, sudor în arc voltaic de naţionalitate maghiară, venind dintr-un lagăr de persoane strămutate din Austria.

Funcţionarul de la imigrări, înainte să-i elibereze viza definitivă, îl pusese să jure pe biblie că declaraţiile sale sunt riguros exacte. Formalitate banală, dar indispensabilă. Omul care spunea că se cheamă Gene Shirak jurase şi pătrunsese pe teritoriul american. Funcţionarul blazat care deja întindea biblia următorului, nici nu bănuia că îl ajutase să pătrundă în SUA pe un agent al serviciilor de informaţii sovietice. CIA nu exista încă şi URSS era încă aliatul care ajutase la strivirea Germaniei naziste. Numai că, ruşii îşi luau deja măsurile de siguranţă. Lagărele de persoane strămutate erau împănate cu oameni ca Gene Shirak.

Acesta, care se numea de fapt Anton Dorak, membru al Partidului Comunist Ungar din 1944, lucrase ca mărunt

funcţionar al GRU[12] până în 1946. Cu un an mai devreme, superiorii săi îl înscriseseră din oficiu la un curs de engleză.

După aceea el urmă un curs de două luni de sudură în arc voltaic. În fine el fu convocat în biroul colonelului comandant al secţiei străinătate.

— Anton Dorak, i se spuse, începând de azi vă numiţi Gene Shirak. Iată documentele dumneavoastră.

Adevăratul Gene Shirak fusese împuşcat de nemţi în 1945. Nu avea altă rudă decât pe Anton Dorak. Acesta primise instrucţiuni să intre legal în SUA ca imigrant, să se dea la fund acolo şi să dea un semn de viaţă câteva luni mai târziu prin intermediul unei filiere sigure ale cărei puncte de contact le cunoştea.

După asta vor vedea. Ruşii trimiteau astfel mii de agenţi, ştiind că cea mai mare parte vor fi reperaţi de FBI, dar că unii vor trece prin ochiurile plasei.

Gene Shirak izbutise să treacă chiar foarte bine de plasa FBI.

Imigraţia îi asigurase o slujbă la Detroit, la Ford. Timp de opt luni, el sudase caroserii, trăind modest într-o casă dărăpănată dar familiarizându-se cu viaţa americană. Primele săptămâni a trăit cu frica de a fi arestat, dar asta a trecut repede.

El îşi depusese cererea de naturalizare şi schimbase locul i de muncă, pentru a câştiga mai mult. Puţin câte puţin uită de GRU şi de surescitarea pe care această misiune de încredere i-o cauzase. El visa dolari. După un an el ar fi trebuit să dea un semn de viaţă agentului său de contact. El ezită mult timp, un pic speriat. Îi era teamă ca sovieticii să nu-l găsească uşor.

În fine, după o săptămână de reflexie, îşi încasă leafa, plăti chiria şi se postă la marginea şoselei 66 care ducea spre vest. După două ore un camion îl luă la bord. Gene Shirak se hotărâse să spună adio GRU şi Ungaria şi să se înfunde în imensa Americă. Spoiala sa comunistă nu rezistase ispitelor dolarului.

Două luni mai târziu era chelner la cafeneaua din Warner Bross. Timp de doi ani nu reuşise să urce pe scara socială. Pregătirea sa de mic funcţionar al GRU nu-l ajuta mult. Dar Gene Shirak se hotărî să reuşească şi pândea cea mai mică ocazie.

Doar în rarele sale momente de descurajare se gândea să dea un semn de viaţă foştilor săi prieteni. El îşi făcuse acum alţi prieteni: lucrătorii de la studiouri, actorii pe care-i servea la masă, o tânără chelneriţă cu aer mexican, Joyce, devenită amanta sa.

[12] Organele de securitate din Ungaria (n.t.).

Într-o zi, Gene Shirak se prezentă cu un manuscris sub braţ, în birourile unuia dintre directorii pe care-i servea în fiecare zi la cantina personalului. Era o istorie reuşită. A fost ascultat. Cu atât mai mult cu cât Gene nu se limita doar la a furniza ideea. El le vorbise câtorva actori dintre prietenii săi şi deţinuse din partea lor un acord de principiu.

El aducea un package complet cu tot ceea ce trebuia pentru a pune un film în lucru. Directorul de la Warner oferise zece mii de dolari, o sumă imensă pentru vremea aceea. Gene i-a râs în nas ameninţându-l că se duce la Universal unde duc lipsă de idei. El nu vrea altceva decât să producă filmul el însuşi fără salariu, cu doar 15% din încasările brute.

După două săptămâni de tocmeli de formă, Warner Bross capitulă în faţa acestui chelner cu dinţi mari.

Dintr-o dată, Gene Shirak se pomeni într-un birou climatizat, cu două secretare, şase telefoane şi cu drept de decontare de cheltuieli nelimitate.

În prima săptămână se culcase cu cele două secretare. La început separat, apoi cu amândouă în acelaşi timp. El recruta prostituate pe 8 dolari din Burbank.

La sfârşitul primei luni o concediase pe prima care pretindea că este gravidă cu el, cu o pereche de palme ca gratificaţie pentru că-l ameninţase că se va plânge la marele patron de la Warner.

Cam în aceeaşi perioadă afişase un anunţ în biroul său în care anunţa că nu va fi niciodată acolo pentru un anume Melvin Grosky – scriitorul sărac care-i dăduse manuscrisul, deoarece cunoştea lumea filmului. În continuare cariera lui Gene s-a derulat cu o rigoare hollywoodiană. Talentul său de a aproviziona cu fete tinere şi proaspete pe marele patron al studiourilor pe care Parkinsonul său, îl împiedica să le recruteze el însuşi, îl transformase repede într-unul din „bunii” producători. Filmele veneau unul după altul şi dolarii, de asemenea. Gene se căsătorise cu Joyce, mica chelneriţă, poate pentru că făcuse proba unei depline docilităţi. Foarte repede, el o clasase printre jucăriile de care se plictisise.

Gene nu o mai scotea în lume decât pentru reportajele despre viaţa idilică a marilor „boşi” din Hollywood şi a premierelor filmelor sale.

Ştearsă şi tăcută, ea participa câteodată cu un aer absent la orgiile de care Gene Shirak era nesăţios. Nimeni nu înţelegea de

ce Gene nu divorţa de ea, atunci când cele mai frumoase fete din Hollywood erau condamnate să aibă parte de viaţa sa fastuoasă. Dacă un intim îi punea această întrebare el răspundea cu o privire candidă a ochilor săi albaştri:

— Dar o iubesc!

Ceea ce-i făcea să râdă şi pe cei mai inocenţi. În realitate, Gene se gândise deseori să divorţeze, dar îi era frică. El avea prostul obicei să vorbească în somn şi se-ntreba dacă Joyce n-o fi surprins vreun secret, cu atât mai mult cu cât acum, el visa în engleză. Ea făcuse câteodată aluzii curioase. El însuşi refuzase cu încăpăţânare să se-ntoarcă în Ungaria, sau să vorbească despre trecutul său. A pretins că nu mai cunoaşte pe nimeni la Budapesta, ca şi când el ar fi venit din neant. Joyce a urmărit din umbră ascensiunea soţului ei. După câţiva ani, pe Gene Shirak îl părăsi frica de ruşi, convins că aceştia l-au uitat. Dinspre partea americanilor el n-avea nici o teamă. Era cetăţeanul perfect. Reuşita sa, făcea să fie citat ca exemplu în toată California de Sud. El continuase să urce pe scara succesului. Până într-o zi de luni din aprilie. Secretara îi făcuse legătura la telefon cu o femeie care insista să-i vorbească personal. Agasat, Gene Shirak ridică telefonul fiind convins că-i vorba de o fostă amantă. Vocea de la capătul celălalt al firului avea un uşor accent.

— Gene Shirak? Sunteţi chiar dumneavoastră? întrebase ea.

— Ce doriţi?

Ea continuă în ungureşte, limba sa natală.

— Eu sunt o prietenă a lui Anton Dorak, spuse ea cu o voce egală. Mi-a fost destul de greu să vă regăsesc. El ar vrea să afle câte ceva despre dumneavoastră…

Necunoscuta accentuă pe cuvintele *destul de greu.* Creierul lui Gene se goli brusc. Nu-i venea să creadă, Anton Dorak, *era chiar el.* Rămase o clipă mut. Vocea insistă:

— Vă reamintiţi de Anton Dorak nu-i aşa?

Gene se auzi răspunzând da.

După aceasta, va începe oribila înlănţuire a şantajului. Necunoscuta îi dăduse întâlnire într-o mică cafenea din Cienega Boulevard. El se gândise să nu se ducă, turnă în el băutură ca într-un butoi timp de două zile şi se decise în ultima secundă.

Femeia îl aştepta într-un colţ. Ea îi făcu un semn bucuroasă, de cum îl văzu intrând, ca o veche prietenă. Figura lui Gene era cunoscută. Ea putea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, cu o gură largă, trăsături adânci şi senzuale, o siluetă un pic greoaie.

Duritatea ochilor săi căprui, dezminţea blândeţea obrazului.

Imediat ea-i întinse peste masă lui Gene un plic mare negru, cu un surâs un pic ironic. Femeia vorbea perfect maghiara.

— Iată dosarul dumneavoastră, Anton Dorak. Noi nu uităm nimic niciodată. Totul este acolo înăuntru; legitimaţia GRU, adevăratul dumneavoastră paşaport, statele de serviciu, amprentele şi câteva alte piese.

Gene Shirak reveni deodată, micul funcţionar al GRU.

— Cum m-aţi găsit?

Femeia ocoli răspunsul ridicând din umeri.

— Suntem mai puternici decât credeţi dumneavoastră, dar noi nu vă vrem răul. Vrem doar să ne faceţi un serviciu.

Timp de zece minute, ea îi explicase despre ce serviciu era vorba. Apoi se ridică fără a se fi atins de cafea.

— Veţi găsi un număr de telefon în plic. Mă numesc Erain. Nu încercaţi să mă urmăriţi. Dacă vă achitaţi onorabil, vom putea spune că suntem chit şi puteţi să vă consideraţi foarte fericit.

Când se aşează la volanul Rollsului său în Cienega strălucind de soare, Gene Shirak se-ntrebă foarte serios dacă; nu visase, dar plicul cenuşiu era pus pe scaunul de lângă el. Îl deschise. Înăuntru erau probele care puteau ruina viaţa lui. Americanii nu iertau sperjurul. Gene intrase în SUA ilegal, sub nume fals, chiar dacă nu se dedase la nici o activitate de spionaj, i-ar fi fost retrasă naţionalitatea americană şi ar fi fost expulzat în ţara sa de origine, adică în Ungaria. Asta ar fi însemnat sfârşitul vieţii sale de rege şi poate chiar moartea.

Seara el băuse mai mult ca de obicei, o sticlă de Chivas Regal, singur pe malul piscinei, după ce-şi arse hârtiile.

Aşteptă o săptămână fără să întreprindă nimic, cu speranţa arzătoare că Erain va dispărea aşa cum a venit, că totul n-a fost decât un oribil coşmar.

Dar telefonul sună din nou în luxosul birou din 9000 Sunset Boulevard. Era Erain, cu o nuanţă de ameninţare în voce.

— V-aţi ocupat de prietenii noştri?

Vru pe moment să spună că nu o cunoaşte, că nu înţelege şi să închidă telefonul. Laş însă, Gene Shirak îi răspunse lui Erain, pe tonul unui copil prins făcând şotii.

— M-am ocupat. Mai telefonaţi-mi peste o săptămână.

Fusese prins în angrenaj. Îşi spusese că nu este decât ceva trecător şi că apoi îşi va relua viaţa fastuoasă şi lipsită de griji. În adâncul inimii ştia că s-a sfârşit confortul său moral. Ceea ce i se

ceruse părea la prima vedere inocent şi ţicnit, să intre în legătură cu un indian din tribul Navajo, să-i câştige încrederea şi să-l ajute să treacă fraudulos în Mexic, la o dată stabilită dinainte de Erain. Când unguroaica îi spuse treaba asta, mai întâi el crezu că-şi bate joc de el. Dar ea era foarte serioasă.

— V-am ales pe dumneavoastră, argumentă ea, pentru că noi credem că meseria pe care o practicaţi va uşura îndeplinirea acestei misiuni. Este urgent şi foarte important. Aveţi trei luni la dispoziţie.

Timp de douăzeci şi patru de ore se gândise Gene Shirak la ce putea servi un indian Navajo şi de ce trebuia scos din ţară fraudulos. Zadarnic. După al doilea telefon al lui Erain, el se puse pe lucru. În calitate de producător, îi fusese foarte uşor să găsească mai mulţi pentru a-i folosi în mod curent la turnarea filmelor. Fusese un joc de copil să angajeze pe un anume Zuni, ca grădinar la vilă.

Era tocmai genul de excentricităţi care făceau deliciul cumetrelor din Hollywood. Ghiciţi ce are Gene Shirak la vilă? Un Navajo, iubito, unul adevărat.

Zuni era înalt, avea trăsături regulate, părul foarte negru, tenul arămiu. Umerii erau musculoşi, şoldurile strâmte. Era timid şi domol. Gene Shirak îi dăduse o cabană în fundul grădinii. Indianul tundea peluzele, se ocupa de flori şi de piscină, în aparenţă total indiferent la lumea exterioară, pentru şaptezeci şi cinci de dolari pe săptămână.

Pentru succesul planului său, Gene îl duse de două sau trei ori în week-end la San Diego. I-l încredinţase odată chiar şi lui Joyce. Navajo făcea ce i se cerea.

Apoi Gene trecuse la partea a doua a planului său: trecerea în Mexic. Era mai delicată. Se hotărâse să apeleze la „Darling” Jill. Ea nu ar pune întrebări şi nu avea de ce se teme de ea. O aproviziona cu regularitate cu haşiş şi marijuana, LSD şi chiar heroină... Fără el, ea era pierdută. El îi ceruse să-l ducă pe Zuni în Mexic la Ensinada şi să descindă la un anumit motel. Acolo ar fi fost contactată imediat de nişte indivizi care s-ar fi ocupat de Navajo. „Darling” Jill ar fi urmat să revină singură în California. Tânăra acceptase fără să discute, mai ales după ce-l văzuse pe indian.

Lui Zuni, producătorul îi spusese că una din prietenele sale îl ducea în Mexic, deoarece nu voia să se ducă singură.

După ce s-ar fi întors „Darling” Jill ar fi jurat că Zuni a dispărut

în Mexic şi nimeni nu ar mai fi vorbit.

Unguroaica aprobase planul în ansamblu. Din partea lui totul era gata. Navajo o cunoştea deja pe Jill, pe care o văzuse la vilă.

Apoi se-ntâmplă neprevăzutul din cauza lui „Darling” Jill. De atunci, Gene Shirak era mai mult mort decât viu. Nici acasă nici la birou el nu răspundea la telefon ştiind că Erain n-ar îndrăzni să insiste. Gene spera că ea se va descuraja şi va renunţa, iar el îşi va regăsi liniştea. Sprijinit de una din coloanele piscinei, sub cerul înstelat, Gene Shirak încercă să gonească spaima care-l trezise. Tocmai atunci sună telefonul.

Telefonul suna insistent de-aproape un minut. Gene Shirak se decise să răspundă. El ştia cine este şi asta îl îmbolnăvea. Din fericire Joyce dormea.

*

* *

— De ce vă ascundeţi? spuse cu voce melancolică Erain. Ce s-a întâmplat? De ce nu v-aţi îndeplinit angajamentul?

— Nu mă ascund protestă el, eram la Palm Springs, pentru problemele mele.

— De ce n-aţi livrat marfa insistă unguroaica. De duminică dimineaţa încerc să vă găsesc. Ştiţi ce riscaţi…

Gene Shirak îşi înghiţi saliva.

— A survenit un incident neprevăzut. Ceva grav.

— Ce?

Vocea femeii era încordată dar nu neliniştită.

— Navajo e mort, răspunse Gene cu jumătate de gură.

— Mort!

— Un accident. Am să vă explic. De altfel a venit şi poliţia.

— De ce poliţia?

Gene Shirak era din ce în ce mai încurcat. El nu voia să mărturisească adevărul.

— Prefer să vă explic totul prin viu grai, spuse el.

— Fiţi atent, spuse femeia. Ce v-a făcut să amestecaţi poliţia în istoria asta? Este periculos…

— Ştiu că este periculos se văită Gene Shirak, dar nu se putea altfel.

La capătul celălalt al firului se auzi un oftat agasat.

— Îmi veţi da explicaţii şi sper să fie satisfăcătoare spuse Erain cu răceală. Oricum, trebuie continuat.

El crezu că n-a auzit bine.

— Continuat?

— Da. Trebuie găsit un nou Navajo. Cât mai repede posibil, faceţi ce trebuie. Dacă nu…

Ea închise telefonul. Gene Shirak rămase câteva secunde cu receptorul în mână, zăpăcit. Asta-i nebună.

*

* *

Erain Belgra ieşi din cabina telefonică şi se-ndreptă spre vechea Corvair cenuşie. Asta era tot ce-şi putea permite din salariul său de secretară. Ea nu primea un ban mai mult de la adevăraţii săi patroni pentru a fi la adăpostul oricărei anchete. După doisprezece ani de când intrase în SUA, să zicem ca refugiată după revoluţia din Ungaria din 1956 – ea era deasupra oricăror bănuieli. Chiar şi dacă FBI-ul ar fi arestat-o, ea n-ar fi putut să denunţe pe nimeni; nu ştia nimic despre reţeaua care o folosea. Ordinele le primea prin telefon, precedate de un cod.

Până atunci făcuse spionaj industrial. Misiunea aceasta, *Navajo* ieşea din cadrul activităţilor sale. Dar ea crezuse că era singură pe coasta de vest în măsură s-o ducă la îndeplinire. În plus simţise de la prima întâlnire antipatie pentru Gene Shirak, îmbătrânit de bani şi de bun trai. Educaţia sa comunistă o blindase contra tentaţiilor lumii capitaliste. Ea visa la ziua când nu vor mai fi oameni ca Gene Shirak în SUA ci numai furnici ca ea.

Aproape că nu mai avea benzină în rezervor şi opri lângă o staţie «76» pentru a face plinul şi a da un nou telefon.

Misiunea *Navajo* era foarte importantă, dacă doi oameni aşteptau să-i dea mână liberă în caz de nevoie. Ea nu-i văzuse niciodată, dar ştia că sunt doi pentru că vorbise cu două voci distincte. I se dăduse chiar un număr de telefon pentru a-i găsi, telefon care se schimba la două-trei zile şi ore precise de apel. Ei foloseau ca şi ea, cabine publice.

— Presaţi-l. Începând de mâine, căutaţi-mă la 656.9573 de la patru la cinci. Dacă aveţi nevoie de noi nu ezitaţi şi mai ales nu pierdeţi timpul.

Închise fără cea mai mică încurajare. Toate legăturile erau dezumanizate pentru a evita contactele periculoase. Erain Belgra nu era deranjată de singurătatea ei. Dacă voia să facă dragoste se lăsa acostată pe plajă de către un necunoscut care o satisfăcea şi apoi pleca fără să-şi spună numele.

Singura ei bucurie erau discurile clasice pe care le cumpăra de la solduri din supermarket-uri şi această luptă subterană în care

ea nu era decât un pion anonim.

Capitolul VII

De-a lungul lui Sunset Boulevard nu era decât un pieton. Dar ce pieton! Daphne La Salle; îmbrăcată într-un pantalon de dantelă albă transparent şi o bluză de mătase la fel de transparentă, se plimba, frizând pornografia, cu părul lung roşcat, în vânt.

Într-o ţară unde cea mai săracă menajeră din Watts[13] are maşina sa, automobiliştii îşi pierdeau suflul din cauza ei. Aceasta nu putea să fie decât o nebună sau o hippie. Legănându-şi şoldurile veselă, ea înainta pe platforma care separă cele două sensuri de circulaţie, legănând o minusculă poşetă argintată, înfigându-şi tocurile înalte în iarbă. La intersecţia Beverly Drive cu Sunset Boulevard, semaforul arătă culoarea verde. Mai multe maşini, între care un Rolls gri metalizat, se puseră în mişcare. Daphne, părăsi iarba pentru a trece pe bordura de piatră care delimita asfaltul. Rolls-ul ajunse în spatele ei, nedepăşind viteza de douăzeci de mile pe oră.

Capota ajunsese în dreptul tinerei femei. Deodată aceasta bătu aerul cu braţele, îşi pierdu echilibrul şi alunecă în lungul caroseriei, încercând să se agaţe de un mâner şi căzu la pământ cu un ţipăt strident.

Ea rămase întinsă pe spate cu braţele încrucişate şi ochii închişi.

Un Cadillac, în spatele Rollsului, frână şi se ciocni într-un zgomot oribil de fier vechi.

Pe celălalt sens, maşinile se opreau şi toţi conducătorii bărbaţi fără excepţie, alergară în ajutorul rănitei.

Gene Shirak se dădu jos din Rolls-ul oprit la zece metri şi alergă spre femeia întinsă. Se aşeză pe vine aproape de ea. Dantelele pantalonului se deşiraseră în cădere, la nivelul coapsei drepte, lăsând să se zărească un mare hematom. Dar Gene nu-şi putea dezlipi privirea de pe un sân impresionant care din fericire nu avea nici o zgârietură.

Cu gura uscată, el analiza corpul lui Daphne cu nişte gânduri din cauza cărora ar fi fost exclus imediat din Crucea Roşie.

[13] Ghetoul negru din Los Angeles (n.a.).

Tânăra femeie deschise ochii:

— Mi-e rău, mi-e tare rău! gemu ea cu voce catifelată.

Producătorul îşi simţi sufletul ca pe cel al unui Saint-Bernard în plin vânt rece.

— Ce te doare? întrebă el.

Daphne îi luă mâna catifelată şi i-o puse sub bluză, cu degetele lipite de pielea moale şi elastică a sânului său stâng. Gene avu impresia că primeşte un fior de electricitate şi o furnicătură voluptuoasă urcă de-a lungul coloanei vertebrale.

— Inima mea! oftă Daphne, mi-a fost tare frică.

— Nu-i nimic! afirmă Gene. Vă voi transporta la spital.

O undă de panică brăzdă ochii mari şi negri ai lui Daphne, care se agăţă cu toate puterile de gâtul lui Gene.

— Nu, mi-e frică de spitale. O să merg la o farmacie.

Cu o grimasă de suferindă, ea se ridică, cu braţul trecut în jurul gâtului lui Gene. Pantalonul de dantelă era rupt de-a lungul gambei drepte, lăsând să se vadă o coapsă şi începutul unui slip mov.

— Am să vă transport la mine, se oferi Gene. Vă veţi odihni şi vom chema un doctor.

O sprijini până la Rolls Royce. Decepţionaţi, salvatorii în putere, urcară în maşinile lor. Şirul de maşini oprite ajunsese deja la farmacia Sahwab, la o jumătate de milă mai departe. Frumoasă manifestare de spirit civic... Gene o instală cu precauţie pe Daphne pe pernele din spate ale Rollsului şi se aşeză la volan. Cu atât mai bine, nu va merge la birou. Nu găseşti în fiecare zi pe drumuri o fată atât de frumoasă.

Daphne deschisese deja minitelevizorul din spate. Ea gemu un pic de formă. Noroc că ştia să cadă. Gene Shirak execută o întoarcere în faţa Foothill Drive-ului şi-şi simţi brusc grijile pierind.

*

* *

Întins pe malul piscinei din Beverly Hills Hotel, Malko o asculta distrat pe vecina sa de saltea, o blondă platinată care-i spunea că ea-şi alegea amanţii din categoria de oameni câştigând mai mult de 3 000 de dolari pe lună, această sumă reprezentând pensia alimentară plătită de primul său soţ.

Chestiune de principiu.

El îşi privi ceasul. Daphne era de-acum plecată de o oră. Semn bun. Ea îl pândea pe Gene Shirak de trei zile. În prima zi el nu se

arătase; în a doua, mergea prea repede. Astăzi, probabil a avut noroc…

Colaboratoarea FBI-ului era preţioasă. Albert Mann îl informase pe Malko că producătorul lua dejunul în fiecare zi la restaurantul din Beverly Hills şi pleca apoi la biroul său din 9000 Sunset Boulevard.

Era suficient pentru a-l intercepta la momentul potrivit. Aşteptând, Malko juca rolul său de miliardar leneş. Cocotieri îi foşneau uşor deasupra capului său şi n-avea decât să ridice un deget pentru ca barul ambulant să oprească lângă el. Hotelul se lăuda că are cea mai selectă şi bogată clientelă din lume. Băiatul de la piscină îşi cumpărase în 1964 un Rolls din bacşişurile primite. După marele incendiu din Beverly Hills din 1966, apariţia lui Daphne fusese evenimentul cel mai important intervenit la hotel. Ea era atât de tipic hollywoodiană încât Malko fusese clasat printre oamenii „şic”. Cu atât mai mult cu cât ea se comporta ca o maimuţă în călduri. Rinichii săi îşi diminuau suprafaţa în fiecare zi şi un producător de discuri pariase pe 200 de dolari că ea va sfârşi prin a veni în „topless”. Speranţă secretă nutrită de toţi bărbaţii prezenţi.

Dacă ei ar fi ştiut că intimitatea dintre Malko şi Daphne nu depăşise încă sărutul cast.

Malko privi în jur, înainte de a se arunca în bazin. Toate feţele erau marcate de o duritate accentuată. La Hollywood totul se plătea cu bani şi ceea ce era mai scump, era banul. În spatele vieţii uşoare, Cadillac-urile, Lincoln-urile Mark III şi Rolls-urile, femeile sofisticate, frumoase şi oferite învingătorilor, exista o luptă nemiloasă, secrete mortale şi sordide, cadavre. Din când în când, un om care părea învingător, fericit, îşi trăgea câte un glonţ în cap.

Aparent nu exista nici un fel de explicaţie.

Malko se întreba ce preţ o fi plătit Gene Shirak. Care era secretul său, dacă ipotezele CIA erau exacte? Ce-l putea împinge pe acest om bogat şi celebru să-şi trădeze ţara de adopţie.

*

* *

Gene Shirak, susţinând-o pe Daphne, trecea pe lângă şezlongul în care era instalată soţia sa şi-i explică pe scurt incidentul. Joyce aruncă o privire încruntată spre roşcată şi murmură o frază neînţeleasă în care era vorba despre lăturile pe care ar fi mai bine să le laşi la gura canalului. Daphne răspunse

printr-un răspuns graţios şi îl urmă pe Gene în interiorul vilei. El îi spuse lui Daphne să se întindă în propriul său pat.

— Ce drăguţ sunteţi, murmură ea.

Oftă, ceea ce făcu să i se dubleze volumul sânilor. Gene se simţi în pragul nebuniei.

— Am să vă pregătesc baia, aceasta vă va destinde, propuse el cu vocea sugrumată.

Ea îl ţinu de mână. Ochii săi verzi se dădură peste cap, atunci când ea îşi plimbă ambele mâini pe sânul care acoperea pieptul producătorului. În acest timp, bazinul se ridica de pe pat.

— Mie îmi plac oamenii ca dumneavoastră, spuse ea.

Ea îl atrase şi-i strecură o limbă mătăsoasă în gura sa cu buze subţiri. Sărutul lor ar fi putut să aprindă şi un furnal. Arterele lui Gene transportau fontă topită. Mâinile sale pipăiau: cu febrilitate corpul suplu al tinerei femei fără să întâmpine nici cea mai mică rezistenţă. Această familiaritate nu-l mira pe Gene Shirak peste măsură. În California, mai ales în mediul în care trăia, moravurile sexuale evoluaseră considerabil. Practic căzuseră toate tabuurile clasice. Pentru fetele frumoase şi tinere, sutienul era la fel de demodat ca o gheată cu şireturi. Se făcea dragoste ca şi cum s-ar bea cocktailuri, fără inhibiţii şi prejudecăţi.

Daphne se desprinse şi murmură:

— Mi-aţi promis o baie…

Cu mare greutate, Gene Shirak coborî pe pământ.

— Cum te numeşti? întrebă el.

Ea se întinse sugându-şi burta într-un fel care-l făcu pe Gene să-l treacă sudorile.

— Daphne, spuse ea. Daphne La Salle. Eu sunt dansatoare. Dar, în acest moment nu am angajament. Sunt cu prietenul meu la Beverly Hills.

— Ah! articulă Gene decepţionat.

Ea făcu un gest de indiferenţă.

— O! Nu e gelos! Este un prinţ din Europa. Un tip ciudat. L-am întâlnit la New York şi mi-a promis că mă va duce în castelul său.

Liniştit, Gene Shirak se îndreptă spre camera de baie.

Cada era o mare adâncitură din marmură săpată în podea. Gene deschise robinetele, porni maşina de raze ultraviolete şi veni s-o ia pe Daphne.

— Baia e gata.

Scurta deplasare a lui Daphne până la baie, declanşă în creierul producătorului o cascadă de gânduri abominabile.

Cu regret, el închise uşa şi se îndreptă spre barul din living-room. În momentul în care îşi pregătea sticla de White Label sună telefonul. Înainte ca Gene să răspundă, soneria se opri. Reîncepu să sune treizeci de secunde mai târziu.

Deodată excitaţia lui Gene încetă. Era semnalul lui Erain. El să lăsă să cadă într-un fotoliu şi deschise telefonul.

— Aici Gene Shirak, cine e acolo?

Abia mai vorbea.

— V-am căutat la birou, spuse Erain cu o voce dură. Aţi făcut ce v-am cerut?

— Nu, răspunse el cu o voce tristă. Nu am putut.

Cine l-ar mai fi recunoscut pe puternicul Gene Shirak: vorbea cu o voce pierită şi umilă, cu fruntea brăzdată de două riduri mari. Nemiloasă, vocea spuse:

— Dumneavoastră ştiţi ce se va întâmpla dacă refuzaţi să ascultaţi ordinele. Trebuie continuat ceea ce aţi început. Descurcaţi-vă.

El înghiţi whisky-ul, se duse la uşă, se spălă pe dinţi şi se stropi cu after-shave. Apoi deschise uşa saunei şi aranjă prosoapele pe bancheta lungă de pe pardoseala aurită. Avea dreptul la compensaţii. Nu mai voia să se gândească la ameninţarea din ce în ce mai precisă privind viaţa sa.

*

* *

Gene Shirak lingea cu scurte atingeri ale limbii sânii lui Daphne, cu grohăituri de bucurie. Întinsă pe spate în pielea goală, îl lăsa să se dezlănţuie şi-i înregistra reacţiile. Partenerul ei părea încordat şi neliniştit când venise la ea în baie.

Ea procedă astfel.

Ieşise din baie dezbrăcată şi plină de spumă, îi întinse un prosop şi pe tonul cel mai natural îi spuse lui Gene.

— Şterge-mă.

El se conformă apoi o conduse imediat spre saună.

În faţa sânilor fabuloşi nu mai putu să reziste. În genunchi, pe duşumea el îşi rezemase capul de pieptul lui Daphne mângâind-o.

Deodată uşa saunei se întredeschise, făcând loc feţei triunghiulare a lui Joyce Shirak. El zări chipul soţiei sale în oglindă.

Bărbatul în călduri lăsă pieptul lui Daphne şi strigă:

— Cară-te!

Joyce afişă o grimasă de dispreţ, ezită o fracţiune de secundă apoi închise uşa. Aceasta făcea parte din convenţia lor. Gene Shirak gâfâia ca o forjă. Acest piept îl înnebunea.

O muşcă pe Daphne cu cruzime şi ea gemu.

Deodată, se lungi peste ea şi o strânse cu brutalitate.

Daphne respiră profund şi demară.

Un festival de oftaturi, gemete, gâfâieli, horcăituri şi mici strigăte. În acelaşi timp cu unghiile zgâria spatele şi ceafa omului cu care făcea dragoste. Devenit nebun din cauza acestor tertipuri, Gene se activă încât simţi că-i pulsează arterele. Un adevărat om tânăr.

Daphne era cât se poate de satisfăcută de ea. Rece ca un peşte scos din congelator, ea asculta reacţiile partenerului său. O dată pe săptămână, ea derula o bandă de magnetofon reproducând toate zgomotele din timpul unui raport sexual. Restul era problemă de memorie şi talent…

Când se accelerară mişcările bărbatului, ea înţelese că spasmul final este aproape. Nu trebuia ratat finalul. Ea se cambră cu brutalitate ca sub efectul unei plăceri exacerbate, scoţând din gât un strigăt lung, dădu ochii peste cap şi cu o mişcare abilă din şold, ea se debarasă de Gene Shirak, la momentul psihologic. Apoi rămase nemişcată. Cu gura deschisă murmură:

— Iartă-mă, a fost prea mult, niciodată n-am încercat aşa ceva.

În acelaşi timp frustrat şi avid de dorinţă, Gene nu mai ştia unde se află. Îmbrăţişările conştiincioase ale fetelor cu care avea de-a face în mod obişnuit păreau fade pe lângă această tornadă.

Daphne aştepta reacţia lui. Ea nu întârzie.

— Vreau să te revăd, murmură Gene. Dau o petrecere peste două zile. Eşti invitată.

— Dar eu nu sunt singură, obiectă Daphne.

Contrarietatea îi întoarse stomacul pe dos lui Gene. Nu era posibil ca o asemenea creatură să-i scape.

— Adu-l şi pe prietenul tău, spuse el. Sper să nu fie prea gelos.

Daphne râse.

— Nu mai mult decât soţia ta…

Asta deschidea perspective plăcute.

Cu o astfel de conştiinţă profesională, Daphne merita, când va veni sorocul, să fie înmormântată în cimitirul Arlington alături de eroii care-şi dăduseră viaţa pentru ţara lor.

Capitolul VIII

O femeie înaltă, pe jumătate îmbrăcată cu o rochie portocalie se opri din înaltul coapselor sale şi se apropie de Malko cu un pahar în mână. Pieptul său era perfect mulat sub ţesătura subţire. Privirea sa îl examină pe Malko cu interesul unui turfist în faţa unui pur sânge. Îşi opri privirea în ochii săi strălucitori.

O fracţiune de secundă privirea ochilor săi se descumpăni.

— Mă numesc Jill, spuse ea. Nou în oraş? Nu v-am întâlnit niciodată la Gene.

— Prinţul Malko Linge, replică Malko. Efectiv sunt în trecere.

— Îmi place culoarea ochilor dumneavoastră, spuse „Darling” Jill gânditoare.

Ei îi aminteau de cei ai lui Sun. Puţin câte puţin, ea uitase moartea lui Navajo. Nimic nu se schimbase şi încet, încet îşi recăpăta pofta de viaţă.

Malko nu avu timp să răspundă complimentului făcut. O altă fată, în rochie mini, aruncă o sticlă de şampanie în piscină chiar în faţa lui Malko şi Jill.

Ea puse mâna pe braţul lui Malko:

— Mergeţi s-o luaţi, o vom bea împreună.

Malko, îmbrăcat într-o cămaşă de voal şi un pantalon, ezită. Jill îi întinse paharul fără să spună nimic.

Liniştită, ea coborî treptele de marmură şi înaintă în apa albastră şi strălucitoare, luminată de proiectoarele submarine, până-n momentul când apucă sticla de şampanie. La ieşirea din piscină rochia lipită din cauza apei desena perfect formele corpului său.

Malko putu astfel să constate că ea nu purta absolut nici o lenjerie.

Nimeni dintre cei de faţă, nu păreau să găsească deplasată expediţia lui Jill.

Tânăra, puse sticla jos şi-i întoarse spatele lui Malko.

— Această ţesătură udă este dezagreabilă, spuse ea, foarte monden. Vreţi s-o îndepărtaţi, dacă nu vă deranjez?

Malko se execută un pic surprins. „Darling” Jill ondulă uşor şoldurile şi rochia nu mai fu decât o mică mogâldeaţă la

picioarele lui Jill. Nu-i mai rămâneau decât pantofii foarte decoltaţi, cerceii din rubine şi colierele. Se întoarse spre Malko şi, cu tonul cel mai natural, ea ordonă:

— Acum mergeţi la bufet, căutaţi cupe şi desfaceţi sticla. Mi-e sete.

Începea bine. Malko se conformă.

Petrecerea intimă începea să se anime, iar Jill era prima care se dezbrăca. Gene Shirak nu o slăbea da loc pe Daphne. Aceasta era una din rarele femei care purtau un slip sub rochia mini. Păru-i sclipitor entuziasmase încă de la apariţia ei, pe Gene Shirak complet îmbrăcat în mov. Joyce se făcuse nevăzută. Producătorul îl primise cu căldură pe Malko şi a acaparat-o pe Daphne.

— Apreciez faptul că aţi acceptat să participaţi la mica noastră petrecere, îi spuse el lui Malko.

Erau acolo vreo 15 cupluri. Toate femeile frumoase şi tinere se-ntreceau în indecenţă. Unele dintre ele jucau biliard în living, sau beau; altele dansau în jurul piscinei în formă de L. Cu excepţia lui Jill, s-ar fi crezut la o petrecere obişnuită.

Malko reveni la Jill şi desfăcură sticla de şampanie. Ea bău două cupe dintr-o înghiţitură şi spuse liniştită:

— Vă doresc. În apă.

Se ridică, îşi scuturămuşchii coapselor şi feselor şi plonjă în apă. După câteva mişcări veni să se agaţe de marginea din marmură, cu corpul scufundat în apă, în apropierea lui Malko.

Gene Shirak era mulţumit să-i vadă pe Malko şi Jill împreună, fiindcă-i lăsa timp liber să se ocupe de Daphne, lucru de care nu se plictisea.

O tânără blondă, îmbrăcată doar într-un pantalon, cu pieptul cam gros, se aruncă în piscină în urma unei sticle de şampanie. Jill spuse:

— Idioata asta de Patricia! Gene n-ar fi trebuit niciodată s-o invite. O să strice din nou petrecerea.

Ea se-ncadra totuşi în ambianţă. Deja, ea ieşea din apă, executând mişcări obscene cu sticla.

— De ce? întrebă Malko.

— Pentru că nu ştie ce vrea, răspunse Jill. De fiecare dată după ce vine la o petrecere intimă, ameninţă că se sinucide. Este o maniacă a suicidului de când a jucat într-un film un rol în care-şi lua viaţa. Totuşi continuă să fie în viaţă. Ultima dată, a avut nouă bărbaţi la serata sa. Toţi cei care sunt aici. Apoi s-a

dezgustat într-o aşa măsură încât a ieşit goală şi s-a culcat pe Beverly Drive, pentru a fi strivită. Era o noutate. De obicei înghite pastile. Evident a venit un poliţist la faţa locului. A trebuit să se tragă la sorţi să vadă cine îl va răsplăti. Treaba a căzut pe mine. Era ceva oribil: un tip în vârstă de cincizeci de ani cu burtă moale.

Săraca „Darling” Jill.

Gene Shirak dansa cu Daphne ţinându-i strâns fesele. Soţia sa Joyce, care-şi făcuse apariţia, dansa cu un tânăr de care era strâns lipită. Încă un cuplu unit.

— Pe el nu-l interesează ce face soţia lui? o întrebă Malko pe Jill.

Tânăra femeie rânji. Era la a şasea cupă de şampanie.

— O urăşte, zise ea. O dată, ea făcea baie la Malibu şi el se ruga să se înece.

Deodată, fără nici o introducere, Jill apucă mâna lui Malko şi-l trase în apă. El simţi sub degete rotunjimea unei coapse.

— Mângâie-mă, oftă ea.

Un alt cuplu se apropia de ei. O tânără brunetă şi un băiat tânăr şi grăsuţ, aproape obez cu ochelari mari de baga. El aruncă o privire de curcă plouată spre „Darling” Jill care se lăsa purtată de mângâierea lui Malko.

— *Hello!* spuse el.

Apoi fără altă vorbă, strecură mâna pe sub rochia partenerei sale pentru a-i mângâia fesele şi se-ndepărtă în întunericul grădinii.

Lui Malko îi crăpa capul. Nu vedea nici cea mai mică urmă de spionaj între aceşti detracaţi. Toţi oamenii care erau aici nu lucrau pentru ruşi sau pentru chinezi… Distrat, el îşi slăbi atenţia şi „Darling” Jill îl chemă la ordine printr-un uşor geamăt. El o văzu pe doamna Shirak dispărând în vilă cu tânărul său. Gene nu se clinti. Un alt cuplu făcea dragoste pe malul piscinei, întins pe o saltea. Două fete se apropiară şi priveau.

Atenţia lui Malko fu atrasă de un nou venit. Un bărbat de-o frumuseţe aproape perfectă, foarte bronzat, cu faţa impenetrabilă. Era desculţ, îmbrăcat într-un vechi blue-jeans şi o cămaşă fără butoni, descheiată pe toracele său perfect.

O mică maimuţă stătea în echilibru pe umărul său stâng. Necunoscutul trecu în revistă asistenţa cu o privire indiferentă şi merse să se aşeze pe unul din scaunele aflate pe celălalt mal al piscinei…

„Darling” Jill păru deodată scuturată de convulsii, înfipse unghiile în braţul lui Malko şi deschise gura mare, ca şi când ar fi pe punctul de a se îneca. În acelaşi moment o fată în costum de baie negru puse aproape de ei o farfurioară plină cu prăjituri uscate.

— Este aşa de bine, oftă Jill. Sunteţi atât de dulce. Luaţi o prăjitură.

Aproape cu forţa, ea-i băgă în gură lui Malko un pumn de prăjituri. Era cât pe-aci să se înece şi trebui să le stropească cu şampanie. „Darling” Jill izbucni în râs.

— Vă veţi simţi bine şi dumneavoastră…

— De ce? întrebă Malko cu o nelinişte vagă.

— Acestea sunt *grass-kookies*[14], spuse Jill. Au marijuana. Mult mai mult decât ţigaretele. Este concentrat. După asta este formidabil să faci dragoste.

Din ce în ce mai bine. Deodată o fată drăguţă şi slabă, cu părul scurt şi ochii albaştri, îmbrăcată într-un fel de sari, se apropie de frumosul necunoscut cu maimuţa. Malko remarcă îmbujorarea pometţilor obrajilor şi paharul mare de whisky din mâna dreaptă.

„Darling” Jill rânji.

— Vom avea sport. Sue îl doreşte pe Joe. Priviţi. Cea pe care Jill o numise Sue se duse drept la omul întins pe şezlong. Ea îngenunche aproape de el, puse paharul jos şi începu să-i mângâie pieptul vorbindu-i la ureche.

„Darling” Jill lăsase paharul cu băutură deoparte.

— De luni de zile, ea îl doreşte, comentă Jill. El, căruia nu-i plac femeile frumoase, când bea whisky…

Omul nu schiţă nici un gest. El mângâie în continuare maimuţa, în timp ce Sue îl mângâia pe el. Deodată, mâna tinerei femei, coborî în lungul blue-jeans-ului. Jill făcu un gest de enervare.

— Ea o să… începu ea.

Deodată, Joe se ridică calm, prinse fata de sariul său, o ridică şi cu un gest violent îi făcu vânt în piscină. Apoi îşi reluă poziţia şi continuă să mediteze.

„Darling” Jill, izbucni în râs. Sue ieşi din apă, luă paharul său şi azvârli cu toate puterile în figura lui Joe Makenna conţinutul acestuia: Bărbatul nu se mişcă, îşi şterse doar ochii. Un băiat veni în spatele lui Sue şi o împinse iar în piscină, dar ea avusese

[14] În argou, grass înseamnă marijuana (n.a.).

timp să se agaţe de el şi căzură împreună.

Avu loc o vânzoleală confuză, care se transformă în îmbrăţişare în picioare în apă. În fine Sue ieşi din apă, complet dezbrăcată, se întinse şi fără să se uite la Joe Makenna, se duse la bufet. Ea era slabă, cu un piept mic şi coapse puternice şi musculoase. Jill încercă să-l atragă pe Malko în apă, foarte veselă.

— Veniţi.

Ea riscă o mângâiere atât de precisă, că-l făcu să privească în jurul lui. Nimeni nu le acorda nici o atenţie. Prin uşa living-ului se vedea un om dansând în genunchi în faţa unei fete care părea să aibă 15 ani ale cărei ondulaţii excludeau orice comentarii. El începuse să nu mai ştie prea bine unde se află. Nici ce făcea. Cum putea fi crezută o poveste de spionaj, în această ambianţă dementială. El nu avusese timp să fumeze ţigaretele oferite de Albert Mann dar marijuana din prăjituri, începea să-l ducă în a doua fază.

Jill se enervă.

— Veniţi!

Deodată un clopot plasat aproape de bufet, acoperi zgomotul muzicii.

— Veniţi cu toţii, au început jocurile, strigă Gene Shirak. Ascultătoare, cuplurile se apropiară cu excepţia tânărului gras cu ochelari, care se lungise pe un şezlong, la distanţă. Chiar şi „Darling” Jill ieşi din apă şi-l apucă pe Malko de mână.

Gene Shirak îşi ridică cămaşa şi îşi desfăcu şliţul de la pantaloni. Într-o clipă el fu dezbrăcat. Ceilalţi bărbaţi îl imitară şi femeile care mai purtau încă rochii urcară cu grijă pe o masă, păstrându-şi doar bijuteriile.

Malko făcuse ca toată lumea. El era gol ca un vierme. „Darling” Jill îi privi cicatricile şi ochii îi străluciră.

— V-aţi bătut?

— Accident de maşină, spuse el laconic.

Daphne îşi scoase rochia cu multă graţie. Lui Malko îi părea că sânii săi se măriseră. El urmări privirea lui Gene Shirak aţintită asupra tinerei femei. Negustorii din templu privind Viţelul de Aur. „Darling” Jill, căreia nu-i displăcea ocazia unei excursii la Lesbos se linse pe buze şi spuse:

— Prietena ta e foarte frumoasă.

Gene Shirak îşi lovi palmele. Martha, bătrâna negresă servitoare, ieşi din bucătărie ducând cu greutate o cupă mare cu

lichid incolor în care plutea un burete. Privirea sa se plimbă asupra corpurilor dezbrăcate ale bărbaţilor şi femeilor cu o indiferenţă totală.

Gene Shirak anunţă:

— Dumneavoastră cunoaşteţi regulile jocului. Bărbaţii merg în fundul grădinii lângă cabană. Apoi nu vor avea altceva de făcut decât să facă alegerea, dacă vor reuşi să prindă pe vreuna din drăguţele noastre însoţitoare.

Apoi se întoarse către femei.

— Doamnelor.

„Darling” Jill, înainte de a-l părăsi pe Malko, îi spuse la ureche:

— Caută să mă prinzi primul.

Blocat, el contemplă incredibilul spectacol. În întregime dezbrăcate, femeile stăteau la coadă în faţa bătrânei bone. Sue se prezentă prima. Cu o mână de expertă, negresa îi unse corpul cu lichidul din cupă. Într-o clipă pielea sa căpătă un luciu agreabil.

— Este ulei pur de măsline importat, strigă Gene foarte excitat.

Ori e snob, ori nu e!

Badijonajul dură circa 10 minute. Malko se depărtase odată cu ceilalţi bărbaţi. Joyce, soţia lui Gene Shirak stătea cuminte la coadă ca la magazin.

Singuri, Joe Makenna şi tânărul gras şi bucălat rămaseră îmbrăcaţi. Acesta din urmă îl luă pe Malko de braţ când trecu pe lângă el.

— Străine, spuse el, prietena dumitale e magnifică. Eu organizez o mică petrecere în avion peste câteva zile. Sper că veţi fi printre noi…

Malko nu îndrăzni să-l întrebe, profita doar de ocazia ce i se oferea. Badijonajul fiind terminat, femeile aşteptau făcând conversaţie ca la coafor. Deodată Gene, păros ca un cimpanzeu, strigă:

— Acum jocul începe.

Imediat se precipită spre Daphne, care era cea mai apropiată de el. De altfel era singurul bărbat rămas lângă piscină. Bătrâna negresă se retrase cu discreţie în bucătărie luând cu ea uleiul de măsline care mai rămăsese.

Gene Shirak prinse şoldurile lui Daphne. Badijonajul fusese însă prea bine executat, aşa ca ea-i scăpă printre mâini şi fugi râzând în hohote.

Participând la joc, Malko se apropie la rândul său. Dacă strămoşii lui l-ar fi văzut! Securitatea SUA trecea prin meandre foarte ciudate. El o zări pe „Darling” Jill urmărită de un bărbat mic şi burtos care o prinse în braţe şi vru s-o răstoarne pe saltea. Ea-i scăpă şi zărindu-l pe Malko, tăbărî spre el. Acesta se lovi aproape de Daphne. Astfel unsă, ea era deosebit de frumoasă. S-ar fi putut spune că-i o statuie de bronz. „Darling” Jill ateriză în braţele sale. Deodată, un obiect strălucitor pe corpul lui Daphne, atrase atenţia lui Malko.

Înfiptă în ombilic, ea purta bijuteria ce-i fusese încredinţată de Albert Mann – piatra de lună găsită asupra corpului lui Navajo asasinat! Probabil, ea cotrobăise printre lucrurile lui şi găsind-o, o „împrumutase”.

Malko uitase de lipitoarea uleioasă ce se freca de el. Dacă asasinul lui Navajo s-ar găsi aici şi ar găsi bijuteria, el ar şti imediat că Malko nu era un simplu prinţ în trecere. Trebuie să facă dispărută bijuteria compromiţătoare, cu orice preţ.

O împinse pe Jill şi se lansă în urmărirea lui Daphne, talonat de Gene Shirak.

— Ei! urlă Jill, furioasă că a fost lăsată pe planul doi, dar Malko, fugea deja ca un nebun după Daphne.

Gene Shirak îi strigă:

— N-aţi vrea să schimbaţi obiectul urmăririi?

Starea sa fizică ar fi făcut de ruşine un cimpanzeu prost antrenat. Tânăra femeie făcea înconjurul piscinei, agăţându-se de coloanele de stuc.

Timp de câteva clipe cei doi bărbaţi fugiră cot la cot pe marmura alunecoasă. Deodată, Jill îl împinse cu viclenie pe Malko, care căzu în piscină.

Când el ieşi la suprafaţă, Jill o strângea pe Daphne, sprijinind-o de una din coloane. Malko ieşi din piscină ca un peşte zburător şi o înhăţă pe Daphne de singura parte care-i mai rămăsese liberă: şoldurile sale. El întâlni privirea furioasă a lui Gene Shirak. Lipsit de Daphne, mâna sa dreaptă pleca spre pântecul tinerei femei, în căutarea bijuteriei. Gene Shirak nu observă gestul lui.

— Este loc pentru amândoi, murmură el.

Daphne întoarse faţa uluită spre Malko. Ea nu mai înţelegea nimic. Filosofic vorbind, ea îşi spuse că în mod sigur bărbaţii toţi erau nişte porci. Înainte ca Malko să poată atinge bijuteria, o tornadă îi căzu în spate şi-l cuprinse cu două braţe unsuroase.

— Tu nu ai vaca ta cu lapte? şuieră furioasă Jill. La a doua

sticlă de şampanie, ea devenea grosolană. Tânăra femeie îi înhăţă pe Malko şi pe Gene şi-i aruncă în apă antrenând-o după ei şi pe Daphne prinsă în sandwich. Apoi, cu un strigăt sălbatic, ea sări în apă cu picioarele lipite. Se ridicară toţi patru, cu apa până la talie. Cele două femei erau faţă în faţă şi privirea lui „Darling” Jill, măsura pântecul lui Daphne fără emoţie deosebită. Ca pentru a se juca, Malko se repezi la Daphne şi profită de busculada creată pentru a desprinde bijuteria şi a o face să cadă în fundul piscinei.

Tânăra femeie îi simţi mâna smulgându-i piatra de lună şi deschise gura pentru a protesta. Văzând expresia feţei lui Malko, ea tăcu.

Deja, Gene Shirak o cuprinse în braţe şi o trăgea după el. Ei intrară în vilă şi Malko îi pierdu din vedere.

„Darling” Jill, îi aruncă lui Malko o privire neagră de supărare.

— Eu nu vă plac? întrebă ea, arţăgoasă.

— Ba da.

În jurul lor era Sodoma şi Gomora în cele mai bune zile ale lor. „Darling” Jill îl trase pe Malko şi se lăsă să cadă pe spate în apa călduţă şi fluorescentă, cu picioarele în jurul şoldurilor lui Malko, cu părul plutind în jurul său. Deodată, ea păru foarte tânără şi pură. Dar expresia ochilor săi dezminţea puritatea trăsăturilor.

— Acum, murmură ea.

Ei rămaseră aproape imobili în apă. „Darling” Jill gâfâia uşor, cu ochii aţintiţi către stele. Malko simţi deodată un profund dezgust. În ciuda luxului, a cocotierilor, a piscinei cu apă călduţă, a corpului suplu al lui Jill ce i se dăruia, această vilă era ceea ce se apropia cel mai mult de iad.

Tânăra femeie strânse şoldurile lui Malko cu coapsele sale şi ţipă. Apoi ea se ridică şi apucă faţa amantului între mâinile sale lungi, reflectându-se în ochii strălucitori ai lui Malko. Ea nu putea să-i spună că îi aminteşte de Sun şi din această cauză îl iubea.

Deodată, Patricia înaintă ca o somnambulă spre Joe Makenna care părea total dezinteresat de orgia ce se desfăşura în jurul său.

— Priviţi, şopti Jill.

Joe Makenna nu se mişcă. Patricia sinucigaşa se instală în faţa lui şi începu să-i mângâie maimuţa. Cimpanzeul scotea ţipete ascuţite sub degetele îndemânatice ale tinerei femei. Deodată aceasta îşi înfundă faţa în abdomenul micului animal.

„Darling” Jill se înfioră.

— O! Eu n-aş face aşa ceva!

Mai mulţi invitaţi se înghesuiră de acum în jurul trioului ciudat. Maimuţa scotea strigăte din ce în ce mai ascuţite, cu lăbuţele sale minuscule în părul Patriciei. Joe avea faţa mereu impasibilă. Patricia se îndepărtă brusc cu un râs isteric. Imediat, maimuţa termină ceea ce începuse într-un concert de ţipete ascuţite. Patricia se străduia să-i aplice acelaşi tratament lui Joe Makenna, dar el o refuză categoric.

— Este tot ceea ce el le permite să facă, marcă Jill. Eu cred că este într-adevăr ţicnit. Ea se juca frecându-şi corpul de Malko. Acesta îl văzu pe tânărul bucălat urmărindu-i cu privirea sa umedă. El rămăsese îmbrăcat.

— Acesta este un observator? întrebă Malko.

Asta lipsea din colecţie. „Darling” Jill izbucni în râs.

— De loc. Dar acest biet Dennis este terorizat de soţia sa. Dacă divorţează de ea, asta l-ar costa douăzeci de milioane de dolari. De asta el nu se dezbracă. Îi este frică să nu apară!

— S-a întâmplat vreo dată?

— Gândiţi-vă, din momentul plecării lui, ea încearcă să se lase agăţată de Watts. Ei îi plac bărbaţii musculoşi negri. Ea i-a spus asta lui Dennis, dar el nu vrea să creadă. De atunci, odată pe lună, el organizează o petrecere în avionul său privat. Acolo, el ştie că soţia sa nu va apărea. Vă asigur că în ciuda obezităţii sale el este foarte rapid.

În acel moment, Dennis termina o sticlă de whisky, frustrat. Malko nu avea timp să se gândească la necazurile lui Dennis. Un ţipăt pătrunzător se auzi din camera unde Gene Shirak dispăruse cu Daphne. Apoi se auziră voci feminine proferând înjurături. Malko o părăsi imediat pe „Darling” Jill şi fugi spre casă. El intră în camera slab luminată în momentul în care două corpuri se tăvăleau pe mocheta albă: Daphne şi Joyce, soţia producătorului, ambele în pielea goală. Joyce cu faţa desfigurată de ură trăgea din toate puterile de părul roşu şi lung. Daphne îi dădu un pumn puternic în plin piept, îşi basculă abdomenul, o răsturnă cu faţa în jos şi se aşeză pe spinarea ei triumfătoare. Ea cântărea mai bine de 20 livre peste greutatea adversarei sale. Joyce se zvârcolea furioasă şi urla:

— Gene, aruncă lătura asta afară sau chem poliţia!

Producătorul tocmai ieşea din baie cu mijlocul înfăşurat într-un prosop.

O tăietură mare brăzda faţa sa plictisită.

Îl luă pe Malko de braţ şi-i spuse cu voce joasă.

— Este nebună. A vrut să mă orbească cu foarfecele. Ar fi mai bine să plecaţi cu prietena dumneavoastră. Noi ne vom revedea.

— Vino, Daphne, spuse Malko. Vom pleca. Daphne se ridică cu graţie. Malko nu era supărat că părăseşte o ambianţă de ţicniţi. Dacă scopul operaţiei era de a intra în intimitatea lui Gene Shirak, era o reuşită. Chiar un pic mai mult.

Joyce se ridică la rândul ei. Fără să-i pese de nuditatea ei, se apropie de Malko.

— Dumneavoastră ştiţi ce voia să facă? şuieră ea. Ea înşiră o serie de obscenităţi care i-ar fi făcut să roşească pe toţi hippies din San Francisco.

— Sunt dezolat, spuse Malko foarte jenat.

— Este un porc, urlă Joyce isterică, arătându-l pe bărbatul său. Un oribil porc.

Ea ieşi trântind uşa. Daphne se duse să-şi ia rochia. Malko terminase cu îmbrăcatul, când intră „Darling” Jill.

— De ce plecaţi? întrebă ea.

Gene Shirak, tamponându-şi tăietura, mormăi:

— Pentru că e mai bine.

„Darling” Jill se lipi de Malko, dorind să-l excite pe Gene.

— Vreau să te revăd, murmură ea. Telefonează-mi la CR 32885.

— Îţi promit, spuse Malko.

În momentul în care el pleca, se ciocni de Sue.

— De ce plecaţi?

Categoric, era un refren.

— Telefonaţi-mi, propuse ea. HOL42739.

În sfârşit Malko şi Daphne erau în stradă. Aerul era călduţ. Deodată, el se opri. Bijuteria! Rămăsese în fundul piscinei.

— Luate-ar naiba, înjură el. Ai făcut-o de oaie. De ce n-ai luat bijuteria? Daphne făcu pe proasta.

— Era important?

— Foarte.

Acum era prea târziu pentru a merge s-o caute în fundul piscinei. Cine o va găsi?

Deodată, toate astea i se părură zadarnice. Oamenii de la CIA îşi pierdeau simţul realităţii. Gene Shirak, nu era decât un miliardar dintre cei 45 pe care California îi înregistrase la ultimul recensământ.

El reprimă o grimasă de prost gust; mirosul de ulei de măsline

se amesteca cu parfumul lui „Darling” Jill care-i curgea pe piele. Merseră până la Beverly Hills. Cincizeci de metri Malko îşi promise să-i telefoneze lui Albert Mann. Era grăbit să se întoarcă la castelul său.

Daphne, rămase zece minute sub duş, în timp ce el visa întins pe patul său. Urechile îi vâjâiau. Avea o senzaţie foarte curioasă de uşurare: era marijuana.

Deodată, văzând-o pe Daphne ieşind din baie, simţi o dorinţă brutală depersonalizată. Corpul său voia o superbă femelă. Voinţa sa era anihilată de drog. Daphne se uită în ochii lui şi gemu.

— Ah! Nu, nu acum!

Malko tulburat trase de perdele. Dar, ca o fată bună, Daphne veni să se aşeze lângă el. Apoi ea murmură.

— Vă simţiţi mai bine acum?

Cinci minute mai târziu, ei dormeau.

*

* *

Gene Shirak se duse s-o caute pe „Darling” Jill în mica sală de biliard. El se simţea sătul şi apăsat de corpul lui Daphne. Celelalte griji ale sale erau făcute uitate de marijuana. Astă seară, viaţa merita să fie trăită.

„Darling” Jill, din contră sprijinită de masa de biliard, era într-o pasă neagră. Malko plecase prea repede după părerea sa.

— Te-ai grăbit să-i faci cadouri vacii tale de lapte, spuse Jill.

Ea ura pe toate femeile care aveau pieptul mai mare ca ea.

Cu bună credinţă, Gene Shirak o privi.

— O bijuterie? Eu nu i-am dăruit nimic.

— Nu spune prostii, spuse Jill. Am văzut-o în piscină când era lângă mine. La fel ca şi cea pe ere mi-ai dat-o mie. Piatra de lună. Doar a mea a rămas la indianul tău... Eu am băgat-o în buzunarul său şi nu m-am gândit s-o recuperez. Va trebui să-mi faci cadou alta...

Gene Shirak avu deodată impresia că era băgat în apă îngheţată. El căută cu disperare să-şi adune gândurile. Era sigur că în camera în care făcea dragoste cu Daphne aceasta nu purta nici o bijuterie. Totuşi Jill nu visa. Bijuteria probabil căzuse în cursul luptei din piscină.

Deja „Darling” Jill, se gândi la altceva.

— Eu plec, spuse ea. Caută s-o vezi cât mai mult pe vaca ta de lapte pentru că prietenul ei îmi place la nebunie.

Gene nu asculta decât cu o ureche. El se duse în grădină. Nu mai era nimeni în jurul piscinei în afară de două cupluri care dormeau pe saltele. El intră în apa transparentă şi, imediat zări bijuteria aflată pe fundul bazinului.

El se cufundă şi o recuperă, apoi se duse şi se încuie în baie. Inima îi bătea cu putere. Gene puse piatra de lună sub lupă la lumina neonului şi-o examină. Pe măsură ce secundele treceau, el avea impresia că îşi pierde vlaga.

Această bijuterie nu exista decât într-un singur exemplar. El o comandase special pentru „Darling” Jill, aceeaşi pe care o ţinea acum în căuşul palmelor sale. Era deci cea care fusese găsită asupra cadavrului lui Navajo. Speriat de moarte de ceea ce aceasta înseamnă, Gene Shirak se lăsă să cadă pe scaun.

Capitolul IX

Gene Shirak vomită de frică în chiuvetă până şi alcoolul, O fracţiune de secundă avusese intuiţia că viaţa sa e terminată, că era doar o chestiune de zile. Acum, singur în living-room, încerca să gândească şi să lupte.

Ca o mică sălbăticiune rău făcătoare, bijuteria lui Jill rămăsese pe chiuvetă, în chip de probă neîndoielnică a ameninţării ce plana asupra sa.

El se întrebă dacă n-ar fi mai bine să fugă cu primul avion spre Mexic sau Acapulco, sau chiar mai departe. Pentru prima dată de ani de zile, el nu avea poftă să bea, nici să fumeze o ţigaretă de marijuana. Cu o voce joasă el înjură în maghiară. O limbă pe care se silea s-o uite de mult timp.

Acum, că efectul drogului şi alcoolului se atenua, începea să pună stăpânire pe el frica. De ceea ce se temuse totdeauna, începuse să devină o realitate. Ca un bolnav care este anunţat că are cancer, el simţea în jurul său un vid şi altceva nimic.

Oare cine era omul blând şi splendida sa prietenă?

Acesta nu era felul de-a acţiona al FBI-ului. Deci, asta venea de la o organizaţie şi mai periculoasă. Dacă erau aici, înseamnă că-l bănuiseră pe el, Gene Shirak.

El nu-şi dădea seama de ce femeia se afişase cu bijuteria demascatoare, decât probabil că era un mijloc machiavelic pentru a-l face să se autodemaşte. Bijuteria era acolo. Era imposibil de crezut că cei doi n-au nimic de-a face cu moartea lui Navajo.

La frică i se adăugase şi o oarecare insatisfacţie sexuală: nu putea s-o mai aibă pe Daphne şi-şi reproşa că nu a epuizat-o total aseară.

Căutând să-şi stăpânească sentimentul de frică ce începuse să pună stăpânire pe el, merse la bar şi-şi turnă un pahar mare de whisky pe care-l bău dintr-o înghiţitură.

Simţi un gust plăcut dar, nu simţi alcoolul. Foarte repede, se simţi invadat de o senzaţie plăcută. Îşi înfundă picioarele goale cu voluptate în mocheta albă. În câteva ore brutarul îi va aduce bagheta sa de pâine pariziană special transportată din Europa cu

avionul.

Asta era adevărata viaţă, tot ceea ce risca să piardă şi la care nu voia să renunţe.

Încercă să gândească logic. Imaginea lui Jill invitându-l pe omul blond îl obseda. Dacă blondul urma să pătrundă în intimitatea ei, ar fi descoperit existenţa panterei şi ar fi făcut-o pe Jill să vorbească. Ar putea spune că Gene Shirak îi ceruse să-l ducă pe Navajo în Mexic.

Era suficient.

Whisky-ul scădea în sticlă văzând cu ochii. Gene Shirak îşi şterse o lacrimă: plângea.

Gândurile i se învălmăşeau în cap. Nu exista decât o singură soluţie sigură pentru a se proteja, dat fiind că Jill era călcâiul lui Achile. Cel puţin pentru a câştiga timp. El se înfioră la gândul că dacă n-ar fi fost întâmplarea cu Daphne, Malko ar fi fost acum împreună cu Jill, acasă la ea.

Primejdia era încă actuală. El n-avea curajul s-o caute pe Jill.

Cu cât reflecta mai mult, cu atât o idee se impunea. Cu ajutorul alcoolului soluţiile apăreau din ce în ce mai logice. La urma urmei, acesta nu era decât un moment greu care trebuia depăşit. Dacă el ar fi ferm şi abil, Erain ar fi descurajată şi el ar putea să reia viaţa strălucitoare şi fără griji.

Un rest de raţiune îi spunea că-şi rupe gâtul, că se bagă într-un angrenaj diabolic... Trecuse prin atâtea la Hollywood şi câştigase de fiecare dată.

Mai rămăsese doar un sfert din sticla de whisky. El îl goli într-o cupă şi începu să-l soarbă, trecându-şi planul în revistă. Totul se lega, părea logic.

Terminând de golit paharul, el se duse la sertarul blindat mascat într-unul din pereţii camerei sale, scoase un teanc de hârtii de o sută de dolari pe care obişnuia să-l ţină acolo, îl înfundă în buzunar şi plecă după ce stinse lumina.

*

* *

O tânără hippie al cărei piept tresălta sub o bluză transparentă, fluieră la vederea Rolls Royce-ului gri metalizat oprindu-se în faţă la „Whisky a Gogo” pe Sunset Strip. La întâmplare, se ridică şi se aplecă pe geamul deschis:

— Am nevoie de zece dolari ca să-mi cumpăr un pic de iarbă...

Gene Shirak nu răspunse. El se simţea sigur de el, dar şovăia uşor fără să-şi dea seama. El făcu turul şi intră pe poarta de

serviciu pe Doheny Drive. Un negru înalt în cămaşă verde îl opri:

— Unde mergeţi dumneavoastră domnule? Este interzis pe aici.

Gene, jignit că nu a fost recunoscut, scoase un bilet de zece dolari.

— Merg s-o văd pe Diana. Diana Miller. Sunt un prieten.

Negrul întinse palma spre interior, făcu să dispară bancnota, după care spuse cu răceală:

— A plecat acum o oră.

Gene îl studie pe negru, care părea să spună adevărul. Scoase a doua hârtie.

— Unde?

— La Climax, spuse celălalt.

— Ce-i asta?

Negrul dădu ochii peste cap şi surâse:

— Groowy place[15], domnule, pe Cienega, între Wilshire şi Strada 3. S-a deschis de două săptămâni.

Gene era deja la volanul Rollsului. De data asta, tânăra hippie nici nu s-a deranjat, mulţumindu-se să scuipe pe frumoasa caroserie.

Din exterior nimic nu aducea cu un local de noapte. Era o clădire pătrată pe partea dreaptă a lui Cienega Boulevard. La coborâre, un tânăr se desprinse din întuneric şi veni să parcheze maşina. Întinzând mâna el spuse:

— Un dolar, domnule.

Gene se lăsă extorcat de încă 25 de dolari la intrare, ca member-ship. Climaxul[16] era un club privat. Fata îl consolă:

— Faceţi o afacere bună. Săptămâna trecută costa 10 dolari. În cincisprezece zile va fi o sută.

Sau Climaxul va fi închis. Gene Shirak glumea. El intră şi îşi holbă ochii în întuneric. Climaxul era un loc straniu, neadmiţând ca scaune decât perne puse direct jos şi şezlonguri! Clubul era compus dintr-o mare sală, în care intrase el, cu un ecran de cinema pe care se proiectau filme vechi, o sală de biliard învecinată care servea şi ca restaurant şi un «enfer psychedelique» la subsol, discotecă, unde cu greutate se puteau suporta câteva secunde din cauza zgomotului şi stroboscoapelor, proiectând o lumină crudă şi intermitentă asupra cuplurilor intime.

[15] Loc extra (n.a.).

[16] Orgasm (n.a.).

Nu era multă lume. Gene o găsi pe Diana aşezată pe perne în faţa ecranului, lângă un tânăr negru pe care-l ţinea de mână.

Ea-l văzu pe Gene, scoase un mic strigăt de surpriză şi se ridică. El o bătu pe crupă. Era ceea ce-i plăcea lui mai mult la ea: fesele sculpturale de-o duritate extraordinară care-l transpuneau pe Gene în abisurile desfrâului. Pentru a se juca, Diana îşi frecă pieptul de cămaşa mov a producătorului.

— Te plictiseai, prinţe, spuse ea. Şi atunci te-ai gândit la frumoasa ta Diana? Vino!

Ea îl atrase spre perne şi se-ntinseră alături în faţa ecranului. Lângă ei, un cuplu scotea mormăituri nearticulate, privindu-se în ochi, cu mâinile ocupate în întuneric cu activităţi, obscure.

— Ei sunt „loaded”[17], explică Diana. Nu le da atenţie. Nici măcar nu ne văd.

Gene se simţea din ce în ce mai bine. Diana făcea tot timpul ceea ce voia. Câteodată venea să-l viziteze la birou, în fine, după masă. Între două repetiţii el o înghesuia repede pe birou şi o revedea apoi mereu bine dispusă.

Dar înainte de orice, Diana Miller era furnizoarea sa de droguri de orice fel, de la marijuana la L.S.D. Chiar şi de heroină, pe care Gene i-o revindea lui „Darling” Jill. Aceasta era una dintre cele mai mari consumatoare din gaşcă.

Gene nu o întrebase pe Diana de unde venea drogul, dar ştia că are legături cu lumea interlopă.

Diana era negresă. Gura sa mare şi fesele făcuseră să fie violată la treisprezece ani în Nebraska, apoi făcuse carieră. Cântăreaţă şi stripteuză, ea hoinărise prin SUA, până-n momentul când îl găsise pe gangsterul Mickey Levine. Acesta din urmă ocupa un loc important în sindicat şi se-ndrăgosti nebuneşte de Diana. Graţie lui Mickey ea nu mai avu nevoie de nici un angajament.

Totuşi! Cei cinci avocaţi zeloşi ai lui Mickey nu putură împiedica inevitabilul. Acesta se pomeni acuzat de o instanţă federală, de diverse bagatele, inclusiv omucidere cu premeditare şi-l trimiseră pentru cincisprezece ani la penitenciarul model Dennamora.

La plecarea sa organiză o petrecere emoţionantă la care Gene Shirak fusese invitat. Cu lacrimi în ochi. Mickey o încredinţase pe gazela sa neagră prietenilor. Gene nu-şi cruţă eforturile ca să merite încrederea prietenului. În aceeaşi seară el o duse pe

[17] Drogaţi cu marijuana sau L.S.D. (n.a.).

Diana la el, apoi se creaseră raporturi excelente între ei.

Când îi venea pofta să se destrăbălеze Gene o însoţea în casele deocheate din Watts, unde el asculta jazz „soul” cântat de muzicanţi drogaţi cu marijuana.

Pierdut în gândurile sale, Gene simţi mâna tinerei negrese mângâindu-l. El tresări.

— Trebuie să-mi faci un serviciu spuse el.

— Ştii bine că suntem prieteni. Spune-mi ce vrei?

Ei îi plăcea să se lipească de el la club, pentru ca toată lumea să ştie că se culcă cu puternicul Gene Shirak.

Pe moment uitase de ce a venit. Intenţionat, Diana se întinsese pe burtă şi crupa sa descria un semicerc aproape perfect. Sub privirile lui Gene ea-şi supse mai mult burta.

— Vrei să câştigi cinci mii de dolari? întrebă el cu voce înceată.

Diana închise ochii pe jumătate. Ei îi plăceau banii. Dar cunoscându-l pe Gene, ea-şi spuse că-şi va merita dolarii.

— Asta depinde, şefule.

Prudenţă.

Gene, ca măsură de prevedere, se uită dacă nimeni nu-i ascultă. Ceea ce o întrebase el pe Diana ieşea oarecum din cotidian. Pe ecran rula un film vechi alb negru.

Deodată, Gene se simţi iritat şi puţin incomod.

— Să ieşim de aici. Mi-e poftă de aer curat.

Ascultătoare, Diana se ridică. La „Climax” nu se plătea. O dată ce intrai se putea bea şi mânca pe săturate. Ei nu mai schimbară nici un cuvânt până când Gene nu acceleră. El se îndreptă spre Hollywood şi Beverly Hills. Diana se-nfundă cu voluptate între perne, apoi începu să-şi descheie pantalonul de lastex. Gene o opri cu un gest.

O maşină a poliţiei îi depăşi şi instinctiv Gene reduse viteza. Diana îl privi surprinsă. Asta nu făcea parte dintre obiceiurile sale.

Îl durea foarte rău capul.

— Vrei într-adevăr să câştigi cinci mii de dolari? repetă el.

Diana ridică din umeri:

— Cunoşti tu vreo fată care să nu vrea să câştige cinci mii de dolari, afară doar dacă nu-i un truc imposibil.

Ei virară pe Sunset Boulevard, complet pustiu. Gene se străduia să n-o privească pe Diana.

— Pentru tine nu-i imposibil, nici măcar periculos.

*

* *

Rolls-Royce-ul mergea încet printre aleile somptuoase din Beverly Hills. Gene abia-şi putea ţine ochii deschişi. Se crăpa de ziuă. Trebuia să fie trecut de ora şase. Lângă el, Diana dormea cu capul dat pe spate.

O idee oribilă îi trecu prin minte. Acum că totul e aranjat, era suficient o lovitură de manşetă pentru a suprima orice legătură între el şi ceea ce urma să se întâmple. El putea să arunce corpul Dianei într-unul din camioanele colinelor. Parcurseseră după trei ore toate mahalalele dintre Los Angeles şi Long Beach. Gene Shirak descoperise o faună sordidă, lacomă până la absurd, haină.

De câteva ori Diana trebui să-l protejeze.

El se opri la intersecţia dintre Larrabee şi Sunset. O scutură pe Diana. Ea locuia într-o casă pe colţ.

— Mulţumesc, spuse el. Sper că vei şti să-ţi ţii gura.

Ea ridică din umeri dându-se jos din Rolls. Dacă ea nu va şti să-şi ţină gura, va ajunge repede în fundul Pacificului într-un butoi de ciment.

Gene se întoarse imediat. Peste un sfert de oră, făcea un duş fierbinte. Avea întâlnire la ora opt cu oamenii de la Uniune pentru un serial important de televiziune ale cărui drepturi în exclusivitate îi aparţineau.

Sub duş încercă să se convingă că făcuse tot ce trebuia. Restul era în mâinile lui Dumnezeu. Sau, de preferat, ale diavolului.

Capitolul X

Dean Anchor avea o faţă de copil şi mâini lungi fine, uşor colorate. Trebuia privit de-aproape pentru a observa slaba culoare a pielii sale. El evita să poarte culori prea ţipătoare aşa cum fac de obicei negrii.

Doamna în vârstă aşezată în faţa intrării piscinei lui Beverly Hills Hotel îi surâdea cu amabilitate.

— Locuiţi la Hotel?

— Nu, răspunse el politicos; am venit să văd nişte prieteni.

După ce a plătit doi dolari la intrare el se dezbrăcă într-o cabină, luă un şezlong, comandă un gin tonic şi în spatele ochelarilor lui negri făcu un tur de orizont al oamenilor din jurul său.

Misiunea sa începea.

Aproape de el un om gras se-mpăuna în mijlocul a vreo şase fete care se amuzau trăgându-l de scurtul său barbişon.

Dean îşi stăpâni o grimasă de dezgust. El ura societatea americană. Nu se făcuse asasin plătit doar pentru a-şi câştiga mai uşor existenţa. Lui îi plăcea să-i omoare pe acei oameni care încarnau tot ceea ce el ura. Când apăsa pe trăgaci şi vedea corpul victimei sale căzând sub impactul proiectelor de 38 mm încerca o senzaţie comparabilă cu aceea a plăcerii sexuale.

O blondă platinată îi aruncă o privire şi merse să se instaleze pe şezlongul învecinat. Ea-şi descheie sutienul şi se aşeză pe burtă, cu capul întors spre Dean, cu un surâs nedefinit pe buze. Ei ar fi trebuit să se ridice şi să se ducă să-i vorbească, dar se abţinu. Până acum nu făcuse imprudenţe. FBI-ul nu poseda nici o fişă despre el.

Tânărul negru se simţea bine. Luxul ce-l înconjura i se urcase un pic la cap. Era prima dată când executa un „contract” într-un astfel de mediu. El nu ştia nimic despre omul pe care urma să-l omoare, decât numărul camerei sale şi semnalmentele.

Era cea de-a doua zi de când vizita piscina Hotelului Beverly Hills. Era aproape sigur că-l identificase, dar îi mai lipsea o ultimă probă.

Dean merse la bar şi ridică receptorul unui telefon pus pe o

masă. Când o auzi pe centralistă el ceru:

— Faceţi-mi, vă rog, legătura cu cabana nr. 3!

Câteva secunde mai târziu el auzi:

— Domnul Malko Linge, vă rog?

În spatele ochelarilor negri, Dean privi toată piscina. El văzu un bărbat înalt şi blond ieşind dintr-una din cabanele din faţa lui decroşând telefonul pus pe un taburet.

Imediat, Dean îl închise pe al său şi merse să-şi reia siesta aparentă. El urmărea din ochi pe omul care se-ntoarse să se întindă lângă o fată roşcată.

Acum operaţiunea nu mai punea probleme.

Un pic mai târziu plonjă în piscină, înotă un pic şi se aranjă astfel încât să treacă pe lângă bărbatul cu obrazul ras neted, pentru a-l identifica. El scrută ochii galbeni strălucitori.

În momentul când se apropie de mal, bărbatul pe care trebuia să-l omoare coborî ochii asupra lui şi privirile lor se încrucişară. Dean ieşi din piscină, se şterse şi plecă fără să se grăbească. Îi rămânea mai puţin de-o oră ca să acţioneze. Femeia vârstnică îi surâse amabil.

Malko contempla curba spatelui lui Daphne, întrebându-se cum o fată aşa de frumoasă putea fi call-girl. Era furios contra lui însuşi. De două zile se prăjea la soare.

Fără să facă nimic.

Nici o noutate de la Gene Shirak. El o sunase la telefon pe „Darling” Jill fără s-o poată găsi. Misiunea sa avea şanse mari de a se sfârşi aici. Chiar dacă Gene Shirak i-a telefonat ce importanţă are lucrul ăsta? O nouă alarmă falsă şi asta-i tot. El credea din ce în ce mai puţin în istoria lui Albert Mann.

Daphne îşi puse sutienul spre marea dezamăgire a englezului din cabana vecină care dădea zilnic un bacşiş de douăzeci de dolari băiatului de la bazin pentru a profita de spectacol.

— Eu merg să fac baie.

Ea se ridică şi în acelaşi moment, se auzi sonorul telefonului.

— Cabana 3, să răspundă vă rog.

Malko ridică telefonul plasat în faţa lui şi îşi dădu numele său centralistei. Imediat auzi vocea lui „Darling” Jill.

— Malko! Ce faci? Jill Rickbell la aparat.

— Ce drăguţ că m-ai chemat.

Jill adoptă un ton mai intim, aproape şoptit:

— Mă gândeam la dumneavoastră.

— Ah! făcu Malko, în expectativă.

— Noi suntem la Palm Springs, continuă Jill şi ne bronzăm.

— Cum adică noi? întrebă Malko.

— Gene, Seymour şi o fată pe care nu o cunoaşteţi, explică „Darling” Jill. Gene avea o treabă de pus la punct aici şi ne-a luat şi pe noi cu el. Ne întoarcem în seara asta. De ce nu veniţi într-una din serile următoare pe la mine?

— Chiar, de ce nu?

— Împreună cu Daphne bineînţeles, preciză cu voce suavă „Darling” Jill. Poimâine.

Malko nu întrebă despre ce-i vorba.

— De acord cu poimâine. Voi fi fericit să vă revăd.

— Iată adresa mea: 3428 Belagio Road, în Bel Air, preciză „Darling” Jill.

Daphne ieşea din piscină. Malko îi spuse că sunt invitaţi de „Darling” Jill. Daphne ridică din umeri, filosofând:

— Din nou voi face ore suplimentare.

Încercă telefonul biroului lui Albert Mann. Acesta din fericire era acolo. El păru bucuros de invitaţia lui Jill.

— Bravo! spuse el. Este perfect că vă dau semne de viaţă chiar ei.

— Nu sunteţi de părere că un interogatoriu scris al lui Gene Shirak ar aduce un rezultat?

— Nu, n-avem destule elemente. El ne-ar râde în nas. Tipul este protejat de-o armată de avocaţi. În plus îl cunoaşte personal pe guvernatorul statului.

— Este o istorie de nebuni, zise Malko, descurajat. Dumneavoastră aţi pus degetul pe o gaşcă de cheflii…

— Aş dori-o, spuse Mann cu simplitate. În acest caz, dumneavoastră aţi petrecut o vacanţă la soare, pe cheltuiala noastră.

Cu aceste cuvinte de consolare, el închise iar Malko merse la bufet să comande o votcă. Soarele îi încălzea agreabil spatele şi asta-i aduse aminte de atentatul împotriva sa ratat la Bagdad. Se-nfioră. Ce păcat că Djemal nu era aici. El care iubea atât de mult viaţa. Cu paharul în mână, Malko veni să se aşeze lângă Daphne care râdea singură. Ea-i întinse o bancnotă de o sută de dolari.

Era scris în partea de sus: „Camera 112, la orele 10 p.m.”.

— Este vecinul nostru, îi explică ea.

Dacă-i tot aşa de risipitor ca marchiza de Sevigne, riscă să-l coste scump…

— Noi vom continua, anunţă Malko.

— Este pentru patrie, spuse gânditoare Daphne. Şi pentru micul meu musafir din Kansas City.

*

* *

Închis în cabana sa luxoasă de la Siesta Villas, Gene Shirak încerca cu disperare s-o găsească pe Diana Miller.

Tânăra negresă părea să se fi dizolvat în ceaţa care acoperea Los Angeles, trei zile din patru. Nimeni dintre cei ce o cunoşteau nu o văzuseră.

Sudoarea îi acoperea fruntea lui Gene. Temperatura era prima vinovată. Erau 35° în deşertul Palm Springs.

Frica, de asemenea, contribuia.

Îngrozit, realiza ce declanşase. Se juca cu focul. Bineînţeles, el câştiga în felul acesta câteva zile, dar, apoi, omul blond, va reapărea şi el nu o va putea feri la nesfârşit pe „Darling” Jill de orice contact primejdios.

Începând de azi dimineaţă, Gene o căuta pe Diana Miller pentru a contramanda operaţiunea. „Darling” Jill se bronza pe malul piscinei fără a bănui nimic. El o dusese la Palm Springs pentru a o îndepărta de Beverly Hills şi a-i da timp asasinului plătit de Diana să acţioneze. Toate acestea i se păreau acum copilăreşti şi foarte primejdioase. El vizita terenuri pe care nu avea nici o poftă să le cumpere şi asta-i mărea proasta dispoziţie.

Numărul la care suna, nu răspundea, o dată în plus. Gene închise telefonul şi ieşi să se destindă câteva minute pe malul piscinei.

Jill vorbea la telefon. Gene auzi ultima frază:

— Vă aştept poimâine. La revedere, Malko.

Gene Shirak nu ştiu dacă din cauza soarelui arzător sau a acestei mici fraze, simţi că i se moaie brusc picioarele. Faţa lui îi reflecta starea sufletească fiindcă „Darling” Jill după ce închise telefonul, îl întrebă:

— Eşti gelos?

El se scuză printr-o glumă şi plonjă în apa transparentă.

La urma urmei, să se-ndeplinească destinul. Era mai bine să parezi primejdia cea mai mare. După ce ieşi din apă, se duse să se-ntindă la soare pe unul din şezlonguri şi renunţă s-o mai caute pe Diana Miller.

*

* *

Omul care se prezentase la intrarea piscinei din Beverly Hills Hotel avea faţa ascunsă sub o mască semicilindrică folosită de motociclişti. El avea un pachet în mână. Doamna în vârstă de la casă încruntă sprâncenele.

— Ce doriţi, tinere domn? Aici este loc privat.

Necunoscutul spuse cu o voce gravă:

— Am un pachet urgent pentru un client al hotelului. Cabana nr. 3. Însă la recepţie mi-au spus că n-are cine să-l ducă şi mi-au spus să-l predau personal.

— OK! spuse doamna ridicând bariera automată. Dar repede. Întrebaţi-l pe George, băiatul în alb. El vă va spune unde este persoana pe care-o căutaţi.

Tânărul trecu de barieră şi coborî câteva trepte. Masca-i ascundea trăsăturile. Angajata de la intrare avea scuze să nu recunoască tânărul său client „colorat” de mai înainte.

Motocicleta sa Yamaha care gonea cu 120 mile, era garată în josul parkingului. În câteva secunde el va fi departe.

Dean Anchor se-ntoarse şi văzu că funcţionara îl observa. Aşa că făcu înconjurul piscinei pentru a merge să-l întrebe pe George unde era clientul de la cabana 3. Acesta era exact în acelaşi loc, întins pe saltea citind. Fata roşcată era lângă el.

Bani câştigaţi uşor, gândi Dean.

George, conversa sub trambulină cu o femeie mai în vârstă care se interesa îndeaproape de educaţia lui. El îl privi cu un aer plictisit pe motociclist şi spuse:

— Acolo, ultima cabană, tipul blond cu ochelari. Şi mergeţi mai repede după asta fără să priviţi la fete…

Dean Anchor se îndepărtă cu un râs servil. El regreta din toată inima că nu avea timpul să se întoarcă pe la trambulină să tragă un glonţ de 38 în burta acestui mic codoş.

Având grijă să. Nu calce corpurile întinse, el înaintă încet spre omul şi femeia pe care trebuia să-i lichideze. Prefera ca aceştia să nu-l vadă în ultimul moment. Oamenii mari au presentimente câteodată. El nu alesese întâmplător piscina. Era singurul loc unde victima sa ar fi destinsă şi fără apărare.

Nu-l mai despărţeau decât câţiva metri de cuplu. Cu mâna stângă desfăcu pachetul. Era o carte mare în care săpase o alveolă pentru a ascunde un Smith & Wesson. În buzunar el avea o cutie cu cartuşe, pentru orice eventualitate.

Absorbit el se clătină peste picioarele întinse. O fată înaltă şi

slabă al cărei sutien nu ascundea nimic, îi căuta privirea prin mască.

În acelaşi moment se auzi megafonul:

— Miss La Salle la telefon, vă rog!

Dean Anchor nu dădu nici o atenţie apelului. Acesta nu-l privi; dar deodată o văzu pe tânăra roşcată ridicându-se şi înaintând în faţa lui, ondulându-şi şoldurile monumentale. Pe moment rămase imobil. Niciodată nu va mai avea timp să-i lichideze pe amândoi.

El se aplecă, chipurile, pentru a-şi aranja şireturile de la bascheţi. Trebuia să câştige un minut sau două. Deodată, auzi vocea furioasă a lui George în spatele său.

— Ce faceţi? V-am spus să predaţi pachetul şi să plecaţi.

Dean se ridică încet. Rumoarea îl făcuse pe bărbatul blond să ridice privirea. Dean, din cauza ochelarilor negri, nu-şi putea da seama dacă-l observase.

Mai avea trei metri de parcurs. George nu putea interveni. Apoi ar fi fugit de-a lungul bordurii pentru a trage în fata care vorbea la telefon. Un acces de furie îl copleşea. Băgă mâna în pachet şi prinse strâns mânerul revolverului, trase piedica şi scoase la iveală arma. Îşi regăsise calmul. Pentru câteva secunde el nu mai era puştiul din 103 str. Watts; era însuşi destinul.

Fata cea slabă văzu strălucirea oţelului armei şi scoase un ţipăt strident.

Dean Anchor, cu gambele depărtate ca la stand ridică braţul şi ochi, chiar deasupra maieului negru. Degetul său se crispă asupra trăgaciului.

*

* *

Mergând pe San Diego Freeway, poliţistul Clyde Krieger se gândea la deşertăciunea vieţii. În fruntea a şase motociclişti ai poliţiei din Los Angeles el escorta pe emirul din Bahrein, minuscul principat din Golful Persic, în vizită semioficială în SUA. Era un bătrân mic de statură, ridat tot, care înota în petrol.

Cu aproape optzeci de mile, ei mergeau pe banda din mijloc cu farurile aprinse ca pentru o înmormântare. Din când în când Clyde declanşa un scurt sunet de sirenă pentru a îndepărta maşinile.

El era mereu de serviciu pentru acest gen de treburi, din cauza taliei sale înalte şi trăsăturilor virile, pielii mate şi umerilor largi. Cu casca strălucitoare, ţinuta bleumarin şi centura cu cartuşieră el avea o alură impresionantă. Prietenii îi spuneau:

— Clyde, cu figura ta, ar fi trebuit să faci cinema…

Numai că, oamenii importanţi pe care-i escorta o dată pe săptămână se mărgineau la a-i strânge mâna şi a-i mulţumi pentru plimbarea cu sirena, iar Clyde Krieger rămânea mereu poliţist cu şase sute cincizeci şi patru de dolari pe lună, cu o mică căsuţă în Culver City pe care nu o achitase în întregime…

Micul convoi se întorsese în Sunset Boulevard. O maşină a poliţiei din Beverly Hills îi escortă un moment. Pe linia dreaptă înainte de a ajunge la Beverly Hills Hotel, Clyde acceleră ultima dată în primul rând pentru a putea depăşi un Pontiac Grand Prix alb care era condus de o brunetă care-i adresă un surâs când el o depăşea. O fată cum nu mai avusese în patul său niciodată.

El declanşă sirena când ajunse la hotel. Emirul îşi umflă pieptul. Lăsând limuzina albă să oprească la peron, Clyde opri motocicleta sa un pic mai departe, puse cricul şi descălecă. Conştient că-i privit de un grup de clienţi, el îşi ridică încet ochelarii, îşi scoase mănuşile şi rămase cu picioarele depărtate, cu mâna pe mânerul revolverului ca eroii din western-uri.

*

* *

Un presentiment nedefinit îl făcu pe Malko să ridice capul. El anticipă gestul omului cu vizieră neagră, înainte chiar să-l vadă. De altfel, această vizieră, dacă ea ascundea faţa necunoscutului transmitea un sentiment de indispoziţie. Dădea impresia că te afli în faţa unui robot.

Dintr-o săritură fu în picioare. Ţeava lungă a revolverului era îndreptată spre el. Îi mai rămânea o fracţiune de secundă ca să-şi salveze viaţa.

El se aruncă în bazin cu capul înainte, tocmai când Dean Anchor trase. Glonţul sparse o sticlă de la bar şi se pierdu pe terenul de tenis. Dean, cu revolverul în mână, rămase pironit locului pe malul apei. Silueta lui Malko se detaşa pe fondul mozaicului albastru la câţiva metri distanţă.

El ochi cu grijă şi trase de două ori. Gloanţele provocară fiecare câte un vârtej dar Malko continua să înoate. Un ţipăt izbucni în spatele său. George se apropia în fugă cu o bâtă de base-ball, dar se opri la câţiva metri de asasin, urlând isteric:

— Poliţia! Chemaţi poliţia!

În jurul piscinei era panică. O parte dintre femei fugeau, altele se ghemuiau de frică pe saltelele lor, paralizate de spaimă.

Dean văzu pe barman ridicând telefonul. Îi mai rămânea puţin

timp. Cu puţin noroc putea s-o omoare pe femeie în trecere şi pe bărbat când ieşea din apă pe partea cealaltă. Armă revolverul şi se-ndreptă spre bar.

Malko simţi că-i vor exploda plămânii. Niciodată nu stătuse atât timp scufundat în apă. Mai făcu un efort disperat ca să ajungă în mijlocul piscinei. Îşi dădea seama că trupul său se distingea perfect în apa limpede.

Dădu afară aerul din plămâni din care cauză el se afundă. Când simţi mozaicul sub picioare, cu o puternică lovitură de călcâi se ridică la suprafaţă.

Capul său apăru mai rapid decât prevăzuse Dean Anchor. Acesta, în echilibru pe malul piscinei, ridică arma. El parcursese deja jumătate din drumul ce-l despărţea de fata roşcată. Ea-l privea pe asasin venind spre ea dar nu lăsa telefonul din mână.

Explozia unui proiectil de 38 făcu să freamăte cocotierii. Glonţul se-afundă în apă, la câţiva centimetri de capul lui Malko. Acesta avusese timp să respire şi se scufundă imediat.

Dean nu o mai vedea decât pe roşcată. Cel puţin îi mai rămânea asta. El înaintă dar alunecă pe pardoseala umedă. O secundă rămase în echilibru. Dar era clar că pentru el nu era o zi norocoasă. În faţa saltelei, prin dreptul căreia trecea, se găsea un texan căruia nu-i era frică de armele de foc. Cu un brânci violent, îl împinse pe Dean în piscină înainte ca asasinul să-şi recapete echilibrul.

Dean căzu în apă fără să apese pe armă. El auzi ţipetele femeilor care fugeau în toate părţile. Câteva se ghemuiseră în spatele barului ambulant. Asasinul se asfixia. Se agăţă cu o mână de mal dar omul care-l împinsese în apă îi strivi degetele şi-l făcu să slăbească priza cu un ţipăt de durere.

Fără să ochească, trase. Glonţul de 38 lovi o femeie care căzu pe spate. Toţi curioşii care se apropiaseră să vadă spectacolul se retraseră grăbiţi, inclusiv curajosul texan. Dean merse cu apa până la gât la scară, urcă şi se scutură de apă ca un câine muiat.

Îşi lăsă viziera ca pentru a se proteja şi privi în jur.

Fata roşcată dispăruse. Nu mai avea timp s-o caute. Nu-l mai văzu nici pe omul blond pe care trebuia să-l omoare. Contractul său era ratat. Acum trebuia să-şi scape pielea.

Fugi spre bariera turnantă pe care o sări pe deasupra. Bătrâna doamnă îndrăzneaţă vru să-i bareze drumul dar cu o lovitură de mâner de pistol Dean o întinse pe jos, înainte de a o lua pe o cărare lăturalnică ce dădea în parking. Ghemuit, ascuns de

privirile curioase, îşi reîncărcă arma. În urma lui se auzea un concert de urlete şi înjurături.

Două minute mai târziu îşi lua Yamaha de coarne.

*

* *

Clyde Krieger visa numărând Cadillac-urile care opreau în faţa hotelului, când un om în costum de baie ieşi fugind.

Instinctiv, Clyde duse mâna spre revolverul său Magnum 45, apoi se răzgândi. El nu se găsea în Watts. Nu se trăgea într-un milionar fără somaţie. Trei poliţişti erau la cafenea şi alţii ascultau la radio în maşinile lor. Omul blond veni spre Krieger.

— Repede, este un asasin la piscină. S-a tras asupra mea, veniţi.

Deja el se-ntorsese în fugă. Clyde Krieger nu ezită decât o secundă. Era şansa vieţii sale. Scoţându-şi revolverul de la centură, se şi visa bogat şi celebru…

— Rămâneţi pe loc, spuse el altor doi poliţişti.

Dacă era vorba de câştigat gloria, cel puţin să fie singur…

— Iată-l! strigă omul cel blond.

Ei văzuseră silueta unui om ţinând de ghidon o motocicletă care demară imediat. Clyde Krieger ridică arma dar omul nu-l lăsă să tragă. Ei văzură motocicleta traversând Sunsetul şi angajându-se pe Rodeo Drive.

— Trebuie prins viu. Nu trageţi.

— De ce?

— Este ordinul FBI-ului.

Clyde Krieger fugea deja spre motocicleta sa. În fine. Se afla în faţa marii lovituri.

Motocicleta Harley Davidson porni la prima pedală. Clyde sări pe şa. Cei doi colegi ai săi vrură să-l imite dar poliţistul îi opri.

— Staţi pe loc, emirul trebuie să iasă. Anunţaţi maşinile. Un tip pe o Yamaha roşie, poartă cască de protecţie neagră. Este înarmat, periculos, coboară pe Rodeo Drive spre sud.

El puse sirena în funcţiune şi demară. În timp ce se strecura pe semaforul roşu între Sunset şi Benedyct Canyon, el ajunsese pe Rodeo cu optzeci de mile pe oră. Deschise radioul. Colegii săi dădeau frenetic alarma. O maşină a „Beverly Hills Patrol”, răspunse din Wilshire Boulevard că urca spre nord spre a lăsa retragerea fugarului.

Clyde Krieger ajunse la intersecţia cu Santa Monica Boulevard şi ezită. Omul ar fi putut s-o ia fie la stânga, fie la dreapta. Se

opri. În acelaşi moment radio anunţă:

— Aici B-18. Los Angeles. L-am întâlnit pe omul cu Yamaha mergând în direcţia Santa Monica. Nu putem să ne întoarcem. Suntem blocaţi de trafic.

Clyde o luă la dreapta. Santa Monica mergea drept pe o distanţă de patru mile. Motocicleta Harley Davidson putea fugi cu 120 mile pe oră. Nu exista culoarea roşie pentru el. El ajunse la intersecţia cu Wilshire Boulevard şi trebui să urce pe trotuar pentru a evita un camion. O sirenă se auzi în urma lui.

O patrulă venea pe Wilshire, mergând spre Century City. Clyde acceleră. O altă maşină demară de pe Avenue of the Stars şi începu vânătoarea nu departe de el.

Vreo zece vehicule fugeau acum spre Santa Monica Boulevard. Poliţia bloca Sunset la nord. La vest era marea, a Omul va încerca s-o ia spre sud, „downtown”, unde avea şanse mai mari să se ascundă decât în cartierele rezidenţiale.

Coborând pe Santa Monica; Clyde Krieger auzi la radio pe unul din poliţişti strigând:

— Atenţie, ei face o jumătate întoarcere la intersecţia Santa: Monica cu Beverly Glen.

Locul era o milă mai înainte.

Clyde Krieger încetini, îşi desfăcu tocul pistoletului şi puse în funcţie semnalele roşii.

Dean Anchor îl zări primul pe poliţist. În spatele lui o maşină de patrulă încerca cu disperare să-şi facă loc prin trafic. La stânga era o palisadă de întrecut, dar la dreapta se deschideau terenurile lui Century City, singura lui şansă. Clyde Krieger îl văzu şi scoase pistoletul.

Stupefiată, o femeie cu bigudiuri stopă brusc Cadillac-ul său şi asasinul se duse să se refugieze în el. Clyde pusese picioarele jos, culcase motocicleta de-a curmezişul drumului ca să blocheze circulaţia şi o luă la fugă spre asasin.

Dean fugea deja spre un teren viran spre Century City.

Dacă reuşea să ajungă la blocul de locuinţe, se putea pierde în imensul parking.

Silueta albastră dispăru la douăzeci de metri în urma lui.

Cu ghetele sale şi picioarele imense, poliţistul era avantajat pe acest teren desfundat. Dean fugi cât îl ţineau puterile şi câştigă ceva distanţă. Ar fi fost uşor să tragă, dar îşi aduse aminte de ceea ce ordonase bărbatul blond. O altă maşină a poliţiei opri şi alţi patru poliţişti se angajară în urmărirea sa pe terenul viran.

Dean Anchor alunecă şi căzu fără să lase din mână revolverul. Bălăcindu-se în noroi, el încercă să se scoale, dar poliţistul uriaş era cu Coltul îndreptat asupra lui:

— Lasă arma, spuse el.

Cu mâna stângă el căuta să apuce cătuşele de la spate, fără a-şi lua ochii de la omul întins în faţa sa.

Krieger citi în ochii asasinului că o să tragă, dar ezită o fracţiune de secundă, din cauza ordinului.

Dean Anchor apăsă pe trăgaciul armei şi şocul glonţului îl împinse pe Clyde Krieger spre spate. El simţi un şoc puternic în piept, vru să riposteze dar mâinile nu-l mai ascultară. Căzu în genunchi, în timp ce asasinul se ridică. Adunându-şi ultimele puteri, Clyde blocă lunga ţeavă a pistolului său de 357 pe braţul său stâng îndoit, ochi şi trase. Era atât de slăbit că reculul îl făcu să cadă jos şi muri.

Enormul proiectil de 357 îl lovi pe Dean Anchor între omoplaţi, smulgându-i o parte din inimă.

Când poliţiştii ajunseră lângă el, era mort. Unul din poliţiştii prezenţi, întoarse corpul cu vârful piciorului pentru a-i vedea faţa. Viziera era strivită şi el avea pământ în gură. Bătrânul poliţist scutură trist din cap. Asasinul nu avea decât 25 de ani şi poliţistul Clyde Krieger treizeci şi cinci.

În depărtare se auzea sirena unei ambulanţe. Poliţistul se aplecă şi închise ochii mortului.

*

* *

Numele: Anchor.

Prenumele: Dean Vernon. Născut în Pasadena California, adresa 1086, 103 Street – Los Angeles.

Profesia: electrician, fără loc de muncă.

Cazier curat.

Date.. Eliberat din armată acum optsprezece luni. A 25-a divizie de marină staţionată la San Diego şi Wake. Nu a lucrat niciodată. Nici o resursă de venit cunoscută. Plăteşte chiria cu regularitate.

Albert Mann puse fişa pe birou descurajat. Nu se mai ştia altceva despre asasinul lui Clyde Krieger. Numărul seriei armei, Smith & Wesson era ştearsă la limită. Pista se oprea acolo.

Malko, Albert Mann şi doi poliţişti din Los Angeles erau în biroul lui Jack Thomas, 1340 West 6th Street, la etajul 6. Şedinţa fusese convocată la iniţiativa lui Albert Mann, când corpul încă

cald al lui Dean Anchor era la morga Receiving Hospital.

Jack Thomas scutură capul şi luând din nou fişa spuse:

— Mi-e teamă că nu vom găsi alte elemente. Este un asasin plătit, care acţiona pentru cineva. Poliţia din Los Angeles a făcut percheziţie la el fără rezultat. Mama lui spune că nu l-a mai văzut de trei luni de zile... Vom continua.

Instalaţia de aer condiţionat mergea la maximum şi producea în birou o temperatură siberiană, chiar dacă soarele strălucea în ferestrele albăstrii.

Şeful FBI-ului avea un aer îngrijorat. El îl luă pe Albert Mann într-un colţ al biroului.

— Această poveste a făcut un mort şi o grav rănită. Sper că vă daţi bine seama ce faceţi... Este poate momentul să fie scuturat Gene Shirak, milionar sau nu.

Albert Mann dădu din cap:

— Înţeleg ceea ce gândiţi. Această crimă mă miră şi totodată mă enervează. Este prima probă palpabilă că suntem pe pista unei afaceri importante şi că persoanele cu care avem de-a face sunt grăbite. Sunt metode mai discrete pentru a elimina oamenii...

— Acordaţi-mi încă o săptămână...

Cu regret, Jack Thomas îi strânse mâna. FBI-ul avea oroare de iniţiativele CIA care o paralizau, mai ales când acestea se terminau cu morţi şi răniţi.

Albert Mann îl luă pe Malko, care-i fusese prezentat lui Jack Thomas ca un agent „negru”.

— Dumneavoastră sunteţi în avantaj, îi spuse el în ascensor. Încercaţi să aflaţi de ce au încercat să vă omoare...

Acesta era misterul pe care încerca cu disperare să-l dezlege din momentul în care se aflase faţă-n faţă cu Dean Anchor.

— Eu nu-mi dau seama, spuse Malko. Bineînţeles este bijuteria pe care am uitat-o în fundul piscinei. Dar Gene Shirak sau oricine ar fi el, nu este atât de naiv încât să creadă căci ancheta se va opri dacă eu voi fi omorât.

Mai este un lucru care se aplică specific modestiei unei persoane.

— Dumneavoastră aveţi interesul să-l găsiţi înainte ca ei să reuşească în acţiunea lor, sublinie Albert Mann urcându-se în Pontiac. Aş fi plictisit să vă interoghez prin intermediul unei plăci turnante.

— Şi eu la fel, spuse Malko cu sobrietate.

— În orice caz, amicii noştri din FBI l-au pus pe Gene Shirak sub supraveghere lejeră! Se va putea găsi probabil câte ceva...

Capitolul XI

Cu mâinile în buzunare, Gene Shirak privea fără să vadă, maşinile care defilau paisprezece etaje mai jos pe Sunset Boulevard. Biroul său nu avea pereţi ci doar panouri mari din sticlă, coborând până la sol, reunite prin grinzi subţiri de oţel. Sticla albăstrie lăsa să intre lumina, dar nu trebuia să provoace ameţeli. Se creea impresia că te afli suspendat între cer şi pământ.

Gene era foarte elegant, cu o cămaşă verde şi un pantalon asortat, dar trăsăturile îi erau supte şi avea pungi mari sub ochi. Fizionomia netedă părea sculptată în lemn. El îşi trecu nervos mâna prin părul rar. Ochii săi, foarte limpezi de obicei, erau aproape incolori. El ştia că planul său idiot eşuase. Atentatul de la Beverly Hills Hotel şi duelul mortal dintre poliţist şi atentator, făcea să curgă torente de cerneală. Într-un editorial virulent, Los Angeles Times cerea să se pună capăt crimei organizate.

Gene scrâşni din dinţi în faţa fotografiei inocentului prinţ Malko care jura că trebuia să fie vorba despre o eroare...

Toată noaptea Gene Shirak întorsese lucrurile pe toate feţele în capul său. Era confruntat cu o situaţie fără ieşire. Cu siguranţă, acum FBI-ul îl supraveghea bineînţeles, fără a avea nici o probă pe moment.

Bine cel puţin, că Dean Anchor era mort. Fusese nebun să dorească eliminarea bărbatului blond, cu atât mai mult cu cât acesta din urmă avea întâlnire cu Jill. A pierdut cinci mii de dolari degeaba.

Singura sa şansă era să stea cuminte şi s-aştepte. Telefonul sună şi secretara băgă capul pe uşă:

— Douglas Ref de la Universal.

— Să-l ia dracu! spuse Gene Shirak cu brutalitate. Dacă n-o convingea pe Erain să oprească totul, asta ar putea sfârşi rău.

El nu avea nici un mijloc de presiune asupra ei.

Destupă o sticlă veche de Dom Perignon şi îşi turnă o jumătate de pahar pe care o bău dintr-o înghiţitură. Era imposibil să continue să trăiască în felul ăsta. Zbârnâi linia directă. Gene merse să răspundă şi îi sări inima în gât. Recunoscu uşorul

accent al lui Erain.

— Veniţi la Scandia, spuse ea sec. Vă aştept.

Înainte ca el să poată articula ceva, ea închise telefonul. Gene stătu un minut gânditor. Era tentat să prevină FBI-ul ca s-o aresteze pe Erain. Lui i-ar fi de folos, dar nu-l vor proteja toată viaţa.

— Eu cobor pentru o oră, îi spuse el lui Ann. Îl voi suna pe Douglas Reef mai târziu.

În ascensor mai reflectă încă. Care ar fi cea mai bună soluţie să iasă din acest rahat?

Scandia, restaurant elegant vecin cu clădirea în care îşi avea sediul Shirak, era la fel de întunecos ca de obicei. Şeful de sală îl întâmpină pe Gene Shirak ca întotdeauna; restaurantul părea gol.

— Nu m-a căutat nimeni?

— Nimeni, domnule Shirak, răspunse celălalt, cu mult respect.

Gene se aşează aproape de uşă şi comandă un JB pentru diversitate. Se simţea deplasat şi vulnerabil în acest restaurant gol. Unde o fi Erain? El îşi terminase whisky-ul când şeful de sală se aplecă spre el.

— Sunteţi căutat la telefon în cabina din fund. Gene Shirak se precipită spre telefon.

— V-am dat opt zile pentru a relua afacerea, zise cu răceală vocea în maghiară. În ce stadiu sunteţi?

Asta era prea mult pentru Gene Shirak. Tremurând de furie începu să-şi înjure grosolan interlocutoarea, stropind cu salivă receptorul. Erain aşteptă să treacă furtuna:

— Aţi face mai bine să vă calmaţi, zise ea. Am nevoie de dumneavoastră şi dumneavoastră mă veţi asculta. Dacă nu…

— Dacă nu ce? ţipă Gene Shirak în furia sa. Mă veţi preda FBI-ului? Ei sunt deja aici…

Brusc, el îşi dădu seama de imprudenţa sa şi întredeschise uşa cabinei. Şeful de sală era în capătul celălalt al restaurantului din fericire.

— Ascultaţi-mă spuse el, trebuie să vă văd. Este foarte important.

Însemna să te joci cu focul dată fiind supravegherea al cărui obiect era, dar nu se simţea capabil s-o convingă pe Erain la telefon.

— Nu sunt convinsă de realitate, replică Erain. Atâta timp cât nu va fi gata totul.

— Dacă nu vă văd în seara asta, zise Gene Shirak, las totul baltă definitiv. Întâmple-se orice.

Erain ezită. Ea îl simţea pe Gene Shirak la capătul puterilor fără să înţeleagă din ce cauză. Instrucţiunile erau că nu trebuie să-l întâlnească decât în caz de necesitate absolută. Dar aceste instrucţiuni, sunau şi în sensul că trebuia îndeplinită misiunea... Indiferent de riscuri. Ea făcu o ultimă încercare.

— Totul trebuie aranjat într-o săptămână, insistă ea. Până atunci nu am de ce să vă întâlnesc. Este periculos pentru mine cât şi pentru dumneavoastră.

— Nu mă interesează! Eu vreau să vă văd.

— Bine, conchise Erain. Ne vom întâlni în seara asta. La intersecţia dintre Mulholland Drive şi Laurel Pass, la ora 11.

Ea închise telefonul şi Gene traversă Scandia, cu impresia că disputase un meci de box, sub ochii fals respectuoşi ai şefului de sală. Tot era amuzant să vezi un big shot pozând într-un iepure de casă. Gene urcă în biroul său. Nu-i mai era foame. Categoric, trebuia s-o convingă pe unguroaică să renunţe. Din fericire ea era neliniştită de moartea lui Navajo şi îşi lua anumite măsuri de precauţie: nu-l mai chema decât într-un loc public, pentru eventualitatea că telefonul său ar fi sub supraveghere. El nu ştia nici unde lucrează şi nu-i cunoştea nici adresa.

— Domnul Douglas Reef, v-a căutat din nou, îl anunţă secretara când deschise uşa. A spus să vă duceţi la dracu’.

*

* *

Grupuri de hippies făceau autostopul pe Laurel Canyon. Câţiva fluierară văzând Rolls-ul. Gene Shirak conducea încet. Era mult înaintea orei de întâlnire. Nu ea încă nici zece şi jumătate.

Era sigur că nu fusese urmărit. Întorcându-se acasă el parcase Rolls-ul de cealaltă parte a locuinţei şi se întoarse să se urce în maşină sărind propriul său gard. Apoi el hoinărise prin Beverly Hills. Nici o maşină nu-l urmărea.

O luă la dreapta pe Look-out Drive. Era o stradă sinuoasă încadrată de locuinţe vechi din bârne locuite de hippies. Gene era cât pe ce să fie lovit de un vechi Porsche care cobora încărcat cu cel puţin şase băieţi şi fete. În continuare el se îndreptă spre Laurel Pass. Casele erau mai rare. Mulholland Drive şerpuia cu mii de viraje, trecând printre colinele de la Beverly Glen la celălalt capăt al San Fernando Valley.

Intersecţia cu Mulholland Drive era pustie. Gene parcă Rolls-ul

într-o mică piaţetă şi plecă să cerceteze împrejurimile. Singurele construcţii la vedere erau trei case vechi din lemn.

Două erau neocupate. O lumină se zărea în a treia, la primul etaj.

Gene era un pachet de nervi. Perseverent, el repeta ceea ce urma să-i spună unguroaicei, ca un licean care repetă – cuvintele de dragoste pe care să le spună la o întâlnire galantă.

Pentru a-şi face o ocupaţie, se urcă din nou în Rolls şi merse să parcheze pe o mică alee ce ducea spre una din casele goale, perpendiculare pe Laurel Pass. Astfel maşina nu putea fi văzută din drum. Opri contactul şi bătaia inimii sale i se păru înspăimântătoare. Instinctiv îşi duse mâna la piept.

Îşi odihni capul pe tetiera din piele şi parfumul plăcut de lux îi ridică un pic moralul. Ceasul de la bord indica ora 11 fără şapte minute. Timpul trecuse foarte repede. Geamul electric coborî fără zgomot. Colinele erau pustii, doar zgomotul vehiculelor circulând pe Fernando Valley tulburau liniştea.

Un zbârnâit de motor se auzi pe Mulholland Drive. Gene coborî din Rolls. O maşină sosea, dar el nu putea încă s-o vadă. Gene merse până ia intersecţie. La momentul când el sosea în piaţetă, un Corvair gri, ieşi din viraj mergând foarte încet, Gene se opri..

Maşina oprise în dreptul lui şi frână. El se aplecă şi o recunoscu pe Erain, singură în maşină. Ea opri doi metri mai departe. Gene, contrar obiceiurilor lui, se duse să deschidă portiera.

— Urcaţi.

El se execută. Interiorul mirosea a benzină şi murdărie. Era o maşină veche, prost întreţinută.

— Deci, întrebă Erain, ce doriţi?

Brusc, Gene îşi simţi creierul gol. Privi profilul regulat cu o poftă furioasă de a o sugruma pe unguroaică.

— Nu pot să mai continui, spuse el cu voce joasă, este prea periculos.

— Noi suntem cei care judecăm ceea ce este primejdios sau nu, răspunse ea sec. Dumneavoastră trebuie să ne faceţi un serviciu şi-l veţi face. Nu inventaţi scuze.

Gene explodă deodată.

— Eu nu caut scuze, ţipă el. Eu am FBI-ul în spate! Asta vă ajunge?

Dorinţa de a o înspăimânta pe Erain, a fost mai puternică decât prudenţa: dinte pentru dinte, el îi povesti cum încercase

să-l lichideze pe Malko şi de ce. Pe măsură ce asculta, faţa lui Erain se îngălbenea. Era mai rău decât îşi imaginase. Când cei *manipulaţi* îşi pierd cumpătul nu se ştie unde se opresc.

— Vreţi să spuneţi că ştiind că sunteţi supravegheat de FBI miaţi fixat întâlnire? şuieră ea.

— Sunt sigur că n-am fost urmărit, spuse Gene.

— Bună treabă aţi făcut, spuse cu voce glacială unguroaica. Sunteţi complet nebun. Să utilizezi un asasin plătit! Care pe deasupra nici nu a reuşit. Este o sinucidere.

Gene prinse vorba din zbor.

— Tocmai. Cel mai bine ar fi să mă lăsaţi liniştit şi să mă faceţi uitat. Poate mai târziu o să meargă…

Erain dădu din cap. În vocea ei era atât dezgust cât şi hotărâre. Dar nu ea avea dreptul de a hotărî. În organizaţie, ea nu era decât un pion bun de sacrificat dacă o cerea succesul misiunii:

— Nu. Trebuie continuat. De mâine, veţi căuta un al doilea Navajo şi-l veţi angaja în serviciul dumneavoastră. Este prima fază a operaţiei.

— Asta e o nebunie!

Unguroaica întinse mâna spre portieră şi o deschise:

— Nu-i treaba dumneavoastră să judecaţi asta, repetă ea. Dacă mâine nu aveţi un Navajo, eu trimit dosarul pe care-l cunoaşteţi la FBI. La revedere.

Fără să-şi dea seama, Gene coborî din maşină şi merse spre Rolls. Preocupat de furie, frică şi ură, el nu vedea nici măcar pe unde merge.

Scrâşnetul demarorului maşinii Corvair, îl făcu să tresară. Erain nu putea să pornească. Gene Shirak se aşeză în Rolls şi răsuci cheia în contact. Prin parbriz văzu farurile Corvairului reaprinzându-se. Erain reuşise să plece. Maşina sa mică viră pe Laurel Pass.

Deodată o furie oarbă puse stăpânire pe Gene Shirak. Avu impresia că lichidând-o pe Erain îşi soluţionează problemele.

Corvair-ul era la 20 de metri. Cu dinţii strânşi, Gene Shirak ridică maneta hidromatului la „low” pentru a da motorului puterea maximă. Farurile Corvairului luminau drumul înainte de Drive-Way. Ea mergea foarte încet. Gene apăsă uşor pedala de acceleraţie şi Rolls-ul avansă câţiva centimetri. Apoi apăsă mai mult, dar acţionă şi frâna în acelaşi timp. Puterea motorului făcu să vibreze şasiul. Avu timp. Să gândească că era prima dată

când cineva se servea de un Rolls Royce de 28.000 dolari pentru un asasinat.

Capota scurtă a Corvairului apăru. Gene Shirak, apăsă acceleraţia la refuz. Cele două tone ţâşniră înainte. Botul masiv al Rollsului, ca şi partea din faţă a unei locomotive pătrunse în tăblăria micii maşini, cu un zgomot surd. Agăţat de volan, cu toţi muşchii încordaţi Gene Shirak, blestemă pentru a se încuraja.

A fost un fior violent. O împrăştiere de fiare şi Rolls-ul se opri cu botul înfipt în barele Corvairului. Gene Shirak, întrerupse contactul. Motorul Rolls-ului nici măcar nu se oprise. Măturat ca de un buldozer, Corvair-ul fusese aruncat până în taluz unde rămăsese înfipt. Iremediabil încâlcite, cele două maşini blocau Laurel Pass.

Gene Shirak coborî. I se învârtea capul. Nimeni nu părea să fi auzit zgomotul. Maşinile poliţiei veneau rar până aici. Cât despre hippies, nu se ocupau de lumea exterioară, fiindu-le ostilă.

Un lichid, curgea din Corvair, bolborosind uşor. Nimic nu mişca în interior. Gene trebui să se forţeze pentru a face înconjurul şi a se urca pe taluz pentru a se apleca deasupra portierei. Desigur, Erain a murit pe loc. El se vedea pe punctul de a termina treaba. Pentru Rolls era mai puţin grav. Un tinichigiu, prieten cu el, ar remorca maşina fără a pune întrebări, pentru un bacşiş de 100 dolari. Era suficient să spună că a lovit o maşină, fiind în stare de ebrietate şi că nu voia să aibă probleme...

Gene zări un corp strivit pe banchetă. Cu toate puterile trase de portiera blocată. În sfârşit cedă şi Gene căzu pe spate.

Ridicându-se imediat, intră jumătate în maşina accidentată şi aproape că se lovi cu capul de cel al lui Erain. Ea era imobilizată, prinsă pe partea intactă a banchetei din faţă aproape de plafon, nemişcată. Locul şoferului nu era decât o adunătură de fiare.

Cu timiditate, Gene Shirak pipăi umărul tinerei femei. Ea gemu şi el se retrase brusc lovindu-se cu ceafa de partea de sus a portierei. O panică puternică îl paraliză. Fu tentat să lase totul şi să fugă. Categoric, el nu avea inimă de asasin.

Erain gemu încordată. Gene intră din nou în maşină. Trebuia să termine ceea ce începuse.

Pipăind, el îşi puse mâinile în jurul gâtului unguroaicei şi începu să strângă cu ochii închişi. Auzise întotdeauna că e uşor să omori pe cineva, în acest fel. Trebuia să strângă timp de un minut. Începu să numere în minte.

Deodată, corpul lui Erain se destinse, scoase un ţipăt inuman

şi mâinile ei se agăţară de încheieturile mâinilor lui Gene Shirak. Speriat, Gene lăsă totul baltă. Era de mirare că unguroaica n-a fost omorâtă de un astfel de şoc, gândindu-ne că oamenii mureau pe Freeway mergând cu 45 de mile pe oră. Dar Erain se lupta cu energia disperării. Gene îi trimitea suflul în faţă.

Tulburat, slăbi presiunea mâinilor o fracţiune de secundă, timp în care ea profită pentru a-i apuca un deget. Ea îl răsuci atât de brutal încât el urlă de durere şi luă mâna de pe ea. Cu rapiditatea unui şarpe ea prinse al doilea deget şi începu să-l dea peste cap, încet şi cu cruzime.

Gene Shirak se strâmbă de durere, urlă, căutând să scape dându-se jos din maşină. Dar Erain îl urma. Se auzi un uşor pocnet în mâna dreaptă a lui Gene Shirak şi străfulgerat de o durere, ligamentul indexului stâng, fusese smuls.

Era ca şi cum i-ar fi tăiat degetul. Lacrimi de durere îi apărură în ochi.

— Opriţi-vă, opriţi-vă, se rugă el.

Erain nu răspunse, concentrându-se asupra arătătorului stâng. Acesta pocni, zece secunde mai târziu. Gene era livid. Lacrimile îl orbeau, junghiurile urcau până la umăr. Dar atunci ea îl lăsă. Erain ieşi târându-se din maşină: ea avea o enormă vânătaie pe tâmpla stângă.

— Ticălosule, zise ea. Dacă nu te-aş fi văzut prin oglinda retrovizoare a maşinii, aş fi fost moartă…

Gene Shirak lăsă capul în jos oarecum ruşinat.

— Vă cer scuze, murmură el. Dar nu ştiu unde sunt.

Erain îi trimise o lovitură în picior, în tibie şi el căzu pe taluz.

— Ajunge cu lamentările, când aţi fost trimis în această ţară, nu era pentru a conduce un Rolls Royce.

— Dumneavoastră sunteţi mulţumită că mă aveţi azi la mână, spuse el, dacă nu, n-aţi fi aici ca să-mi cereţi ceva.

Ea îl privi cu dispreţ.

— Dumneavoastră nu sunteţi decât un pion, un pion minuscul, de care avem nevoie pe moment.

Ea privi Corvair-ul şi partea din faţă a Rollsului. Botul masiv suferise foarte puţin. Erain se urcă în maşină, pipăi motorul şi vru să dea înapoi. Rolls-ul vibră, dar nu se putu dezlipi de Corvair. Crispată asupra volanului, Erain acceleră, frână, înaintă. În fine, ea apăsă până la fund pedala de acceleraţie. Se auzi un zgomot strident şi Rolls-ul dădu înapoi, smulgând o bucată din spatele Corvairului.

În momentul când Gene Shirak îşi ridică mâinile, tot corpul îi fu străbătut de junghiuri insuportabile. Deschise portiera şi se aşeză lângă Erain. Imediat ea demară.

Până la Laurel Canyon ei nu schimbară nici un cuvânt. Gene îşi muşca buzele de durere. Degetele date peste cap îi făceau foarte rău.

— Sper că asta să vă fi servit ca lecţie, zise Erain. Ne trebuie un Navajo, în viaţă şi bună stare.

Gene uită de durerea degetelor.

Erain opri la semaforul intersecţiei cu Hollywood Boulevard şi-şi întoarse faţa cu trăsături aspre spre Gene.

— Să nu mai încercaţi să mă omorâţi, pentru că vă voi ucide.

El lăsă capul în jos fără să răspundă.

Capcana se închidea implacabil în jurul său. Din momentul în care îl contactase Erain, el ştiuse că n-are ieşire.

Tânăra unguroaică opri Rolls-Royce-ul la colţul dintre Fairfax Avenue şi Hollywood Boulevard. Trei taxiuri, obiecte rare în Los Angeles, erau staţionate. Ea se aplecă spre Gene care se retrase cu un chiţăit de şoareci. Tânăra avu o mimică de dispreţ.

— Nu vă fie teamă! Eu nu sunt atât de laşă ca dumneavoastră.

Ea-i sustrase abil portofelul din piele de crocodil din care scoase o bancnotă de douăzeci de dolari, lăsându-i 500 de dolari în mărunţiş.

— N-am poftă să mă întorc pe jos, spuse ea. Apropo, mâine vă veţi lăsa Thunderbird-ul în parkingul Ralph Sunset, toată ziua. În cutia de mănuşi veţi pune un plic cu o mie de dolari pentru maşina mea. Să nu uitaţi.

Gene avu o lumină de speranţă:

— Erain, spuse el timid, ţi-aş putea da o sută de mii de dolari. Eşti tânără şi frumoasă.. Ai merita mai mult decât viaţa asta periculoasă...

Expresia feţei tinerei femei îi tăie restul frazei.

— Tăceţi, spuse ea, sunteţi josnic. După asta îmi veţi propune să vă culcaţi cu mine, nu-i aşa? Bună seara şi nu uitaţi ce v-am spus...

Ea plecă trântind portiera. Gene o văzu intrând într-o cafenea. Mâinile lui se umflau văzând cu ochii. El se-ntreba cum o s-ajungă acasă. Se instală la volan şi reuşi de bine, de rău să conducă greul Rolls Royce.

Vila era cufundată-n întuneric. Joyce era plecată cu prietenii la Palm Springs. Gene intră, aprinse toate luminile şi se aruncă în

pat. I se-nvârtea capul de nu mai putea.

Formă rapid numărul unui doctor. Un robot îi răspunse că practicianul lipseşte şi nu se va-ntoarce înainte de două ore, fiind plecat la Long Beach pentru o urgenţă. Gene se târî până la farmacie, înghiţi trei tranchilizante şi reveni în living-room. Se simţea un om abandonat şi lipsit de curaj. El care, cu o lună în urmă, era unul dintre cei mai puternici din Hollywood.

Deodată, el se gândi la Diana Miller. Nu o mai revăzuse după atentat. Era ziua ei de odihnă şi probabil era acasă. Formă repede numărul ei.

Gene simţi că-ntinereşte, auzind la telefon vocea negresei.

— Sunt Gene spuse el.

— Ce doreşti?

El ghici frica din vocea ei şi se grăbi s-o liniştească:

— Tu ştii bine că sunt amorezat de tine, spuse el cu un ton fals glumeţ.

De obicei negresa râdea şi flirtau, excitându-se unul pe celălalt, până-n stadiul în care unul dintre ei se urca în maşină şi pleca să-l întâlnească pe celălalt. Deodată Diana tăcu câteva secunde după care zise:

— Zilele astea am multe de făcut şi nu voi putea să te văd.

— Dar nu este vorba de zile, o întrerupse Gene, ci de nopţi, De noaptea asta spre exemplu.

Brusc, îi apăru în ochi imaginea corpului arămiu al Dianei, cu şoldurile ca bronzul. Durerile din degete se mai domoliră, întins pe spate, el fu încercat de o dorinţă arzătoare, ca şi când Diana ar fi fost singura femeie din lume.

— Vino imediat, îi ceru el.

— Nu pot. Prefer să nu te văd timp de câteva zile.

O furie oarbă îl cuprinse pe Gene Shirak. Această poveste îi putuse răpi bucuriile cele mai scumpe.

— Este vorba de asta, şopti el. Te doresc.

— Sunt destule fete la Hollywood. Tu cunoşti atâtea.

— Eu pe tine te vreau.

— Nu.

Ea strigase. El făcu un efort să rămână calm şi spuse:

— O mie de dolari cash, din momentul sosirii tale aici.

Ea închisese telefonul.

Gene ţinu receptorul în mână timp de o secundă. Apoi deschise televizorul şi se forţă să nu gândească nimic. Mâinile deja reîncepuseră să-i provoace suferinţe de martir.

Viitorul era din ce în ce mai negru.

Capitolul XII

Malko dansa gândindu-se la cu totul altceva. Zgomotul orchestrei din Factory scutea dansatorii de grija conversaţiei. Nu s-ar fi putut distinge nici alarma în caz de incendiu. Cinci tineri pletoşi şi dezlănţuiţi urlau *rock-uri,* până la blocarea coardelor vocale, cu un acompaniament demn de orga Notre Dame-ului. Asta nu o împiedica pe Sue Scala să-l înlănţuie pe Malko la fel de languros ca şi când ar fi dansat un tango argentinian plin de sentiment.

— La ce vă gândiţi? murmură ea la urechea lui.

Ea spera ca el să-i răspundă la *dumneavoastră.* Ca de fiecare dată când depăşea o jumătate de sticlă de whisky, ea începea să aibă poftă să facă dragoste, mai ales când era vorba de frumosul prinţ european.

Malko nu-i răspunse, pentru bunul motiv că nu auzise întrebarea lui Sue, absorbit de propriile sale gânduri, care nu erau chiar roze. Cel de-al şaselea simţ care-l ajutase des în cursul carierei sale, îi transmitea un presentiment nelămurit, cu o rumoare de frică.

Nimic supărător nu se întâmplase de la atentatul de la piscină.

Gene Shirak nu dăduse semne de viaţă, ceea ce nu era relevant. FBI-ul nu găsise nimic în legătură cu Dean Anchor, tânărul asasin şi Malko îşi muşcase zăbala încă o zi. Bizar, la piscină, cele două cabane din vecinătatea celei pe care o locuia el, rămaseră nelocuite. Telefonul lui Sue Scala sosise cu două ore înainte de a pleca la întâlnirea cu Jill Rickbell. Sue voia cu orice chip să petreacă seara la Malko.

Acesta, după o ezitare, acceptă. Sue făcea parte din anturajul lui Shirak şi ar putea fi la curent cu unele lucruri. El o lăsase pe Daphne să plece singură ia Jill fără nici o teamă. Tânăra nu risca altceva decât să fie decepţionată.

La Sue, serata a decurs fără probleme. Au fost în jur de doisprezece invitaţi în mica sa vilă situată mai sus de Laurel Canyon, toţi necunoscuţi pentru Malko. S-a băut şi s-a mâncat. Actriţa purta o rochie din pânză, dreaptă, foarte strâmtă, până la jumătatea coapsei, mulându-i strâns şoldurile şi despicată la

spate până unde începeau şalele. O mică *capo d'opera* de indecenţă, fără nici o lenjerie, bineînţeles.

Sue nu-i ascunsese intenţiile sale lui Malko. Turna băutura în ea ca într-un butoi şi, pe măsură ce pometii obrajilor i se înroşeau, ea devenea mai tandră. Deja pe malul piscinei sale, ea s-a dedase cu Malko unei exhibiţii de dans care nu lăsa nici un dubiu privind dorinţele sale.

Apoi whisky-ul terminându-se, gaşca emigrase la local. Acolo începuse să se simtă rău, fără nici o cauză. Sue trecea în revistă perversiunile sexuale de la tot Hollywoodul şi ar fi rămas cu gura căscată dacă i-ar fi vorbit de CIA. Torturat de presentimentul său, el se făcuse nevăzut pentru a o chema pe Jill. Îi răspunse robotul. Daphne nu se-ntoarse la Beverly Hills. Angoasa sa se accentuase până la paroxism.

Văzând că Malko nu-i răspundea, Sue Scala îi reproşă pe un ton plângăreţ:

— Vă plictisiţi cu mine!

— Ba nu, se apără Malko, simţind că se apropie furtuna.

Când bea, adică în fiecare zi după ora şase, Sue devenea foarte susceptibilă.

— Da, continuă ea cu obstinaţia beţivilor. Dumneavoastră nu ştiţi nici măcar în ce filme am jucat. Persoana mea nu vă interesează deloc.

Încet, încet, vocea sa urca spre isterie. Malko se aplecă asupra mâinii ei şi o sărută, în timp ce creierul său lucra cu viteza unui calculator.

— Cum aş fi putut să vă uit? În *No Place like Hell* când vă băteaţi cu rivala dumneavoastră şi o goneaţi de la ea? Apoi, vă aprindeaţi o ţigară şi fredonaţi *Night and Day.*

Sue se opri din dans.

— Cum, vă amintiţi de Jesus-Christ! zise ea cu o voce ascuţită. Sunt 10 ani de atunci.

Malko surâse, modest. Ea n-avea de unde şti că el are o memorie fabuloasă, capabilă să-nregistreze cel mai mic detaliu şi să-l păstreze zece sau douăzeci de ani. El nu văzuse decât un film al lui Sue şi încă la TV, dar toate astea îi reveniseră în minte la momentul potrivit…

Convinsă că-şi găsise un *fan,* Sue se lipea literalmente de Malko, mai mult ca niciodată.

— Veniţi, spuse ea. Sunt sătulă de locul acesta. Mergem acasă.

Ea îl duse de-a curmezişul imensei săli, o adevărată hală de uzină. Malko dorea din toată inima să fie singur ca să se întâlnească cu Jill. El deschisese subiectul, dar Sue se închisese ca o stridie. În dragoste ea era exclusivistă şi cunoştea preferinţele tinerei miliardare. Pe de altă parte, Malko nu voia să se-ncurce cu ea. Pentru orice eventualitate îşi lăsase *Mustangul* la ea.

Când ajunseră la Thunderbird, Sue îl lăsă pe Malko la volan. Când el îi întinse un dolar tânărului care adusese maşina, Sue deja făcuse rochia sa maro să cadă cu o mişcare graţioasă din umeri, Ei nu-i plăcea să piardă vremea. De la o anumită cantitate de alcool în sus ea nu mai judeca.

Presimţirea neagră nu-l părăsise pe Malko. El ar fi vrut să afle cine a vrut să-l omoare şi de ce şi mai ales, când vor încerca din nou.

*

* *

Cu un gest nedesluşit şi cu gura cleioasă „Darling” Jill vru s-o sărute pe Daphne pe gură, dar nu reuşi. Îmbrăcată cu un pantalon de mătase galbenă, ea nu purta nimic peste centură. Daphne reuşise să-şi păstreze mini tunica albă şi slipul.

Seymour se apropie de ea şi vru s-o apuce de şolduri, dar Jill o atrase spre ea.

— O păstrez eu, hotărî ea, cu o voce ascuţită.

De la începutul petrecerii ea o acaparase pe Daphne şi nu o slăbea deloc. Decepţionată prima dată de lipsa lui Malko, Jill îşi îndreptase atenţia asupra lui Daphne, convinsă fiind, că Malko o trimisese dinadins. O experienţă nouă nu-i displăcea niciodată.

Ei nu rămăseseră la Jill decât circa o oră. Sun era închis în camera din fund. Seymour Zev venise să le ia într-un Mark III de culoarea zmeurii. Daphne insistase să meargă cu Camaro-ul său. După un sfert de oră de mers pe cheile din Beverly Hills şi Bel Air ei ajunseseră într-o vilă somptuos mobilată, cu canapele adânci, lambriuri de lemn şi o piscină umbrită de pomi semitropicali.

Ei goliseră cât ai clipi din ochi şase sticle de Dom Perignon. Jill, mai ales, îşi umplea cupa încontinuu. Ea îşi înlătura inhibiţiile, în vreme ce Seymour se interesa din ce în ce mai mult de Patricia.

Daphne, căuta să-şi păstreze capul limpede. De mai multe ori ea îşi goli paharul în ghivecele cu plante. Nici un telefon nu avea scris numărul. Ea nu era efectiv neliniştită, dar ar fi preferat să-l anunţe pe Malko în ce loc se află. Seymour îi spusese deja la

ureche că i-ar place să asiste la zbenguielile cu „Darling” Jill. Ca buni camarazi.

„Darling” Jill se aruncă în canapeaua cea mai adâncă trăgând-o după ea pe Daphne.

— Vino, vom face baie în şampanie.

Daphne se lăsă dusă în baie. Un bazin rectangular săpat în pardoseală servea drept cadă. Jill se dezbrăcă şi o dezbrăcă şi pe Daphne de tunică. Apoi, după ce deschise robinetele, ea dispăru.

Reveni cărând patru sticle de Dom Perignon. După ce se lungi în apa călduţă, ea o trase spre ea pe Daphne, desfăcu: prima sticlă şi îşi stropi faţa, cu gura deschisă. Apoi o întinse lui Daphne:

— Acum tu!

Daphne lăsă lichidul spumos să-i curgă, pe faţă şi pe corp. Ce risipă! Cea mai bună şampanie din lume.

Seymour se strecură în baie gol puşcă. Jill îl goni imediat.

— Du-te cu Patricia, porcule! Dacă nu, ea ne va scoate ochii.

Pe moment, Jill avea accese de pudoare inexplicabile. Altfel, era capabilă să se ofere unui regiment întreg. Ea se ridică şi trase perdeaua care le despărţea de restul sălii de baie. Prima sticlă de şampanie se golise şi o desfăcu pe-a doua... şi o forţă pe Daphne să bea.

— A cui este casa asta? întrebă Daphne.

Jill surâse:

— Mică curioasă! Este garsoniera lui Seymour. Ei a închiriat-o sub un nume fals. Spaima sa este să se ştie că el participă la orgii, deşi tot Hollywoodul o ştie!

Ea apucă sticla de şampania şi o duse la gură:

— Mi-e sete.

Şampania şiroi pe corpul său. Ea urmări privirea lui Daphne şi îşi ridică buzele dezvelind o dantură perfectă.

— Îţi place pieptul meu? întrebă ea cu voce schimbată. Daphne dădu din cap afirmativ.

— Sărută-l.

*

* *

Gene Shirak nu putea sta locului. Sticla de White Label era goală şi el se simţea totuşi cu mintea ciudat de limpede. Murea de poftă să se-ntâlnească cu „Darling” Jill, dar îi era frică să nu se afle faţă-n faţă cu omul blond.

Mâinile îl dureau mai puţin, ca efect al morfinei. În ajun

medicul său îi pusese articulaţiile la loc fără să-i pună întrebări.

Începând de după masă, el îşi angajase un nou grădinar Navajo – Harrisorr Yahze, prietenul lui Zuni... Nu a trebuit să-l roage prea mult ca să vină să câştige 75 de dolari pe săptămână, casă şi masă.

La ora unsprezece, nemaiavând răbdare, sună la Jill. Nici un răspuns, decât al robotului. Încercă la garsoniera lui Seymour.

Îi răspunse Patricia.

— Cine se află acolo? întrebă Gene.

Patricia îi înşiră pe toţi participanţii, încheind cu Daphne. Gene nu-ndrăzni să-ntrebe de omul blond. Prezenţa lui Daphne însemna deja un pericol destul de mare.

— O să vin să fac o tură, spuse el.

Orice era mai bun decât incertitudinea. El scoase din garaj Lincolnul negru al lui Joyce şi plecă pe Beverly Drive.

*

* *

Seymour şi Patricia fumau împreună o pipă de marijuana, dezbrăcaţi aşezaţi pe o cuvertură mare, când apăru Gene.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă el.

Patricia îi arătă cu degetul fundul camerei:

— În baie de-o oră.

Fără să se dezbrace, Gene intră în baie. Când era beată, „Darling” Jill îşi povestea viaţa. Din nou, lui îi venea poftă să facă moarte de om. Bine că nu reuşise niciodată.

El deschise fără zgomot uşa băii. Mocheta deasă înăbuşea zgomotul paşilor. Zări două siluete prin perdeaua transparentă şi auzi vocea ascuţită a lui Jill. Ea tocmai vorbea de el.

— Îl iubesc mult pe Gene, spuse ea cu o voce de om beat. Dacă n-ar fi el, aş fi pe drumuri!

— Fără gluma, articulă vocea zeflemistă a lui Daphne.

Gene îşi dădu seama imediat că ea nu era beată câtuşi de puţin. El îşi trăia coşmarul...

— Dă-ţi seama, continuă „Darling” Jill, că el mi-a cerut să-l conduc în Mexic pe indianul lui.

Gene nu mai ascultă continuarea. Cu senzaţia de a fi primit în burtă o încărcătură de 30/30, el se-ndepărtă.

— Şi pe tine te-au gonit? întrebă Seymour când Gene reapăru.

Producătorul se sili să zâmbească, apoi luă o sticlă de Dom. Perignon şi o bău cu lăcomie. Cu drăgălăşenie, Patricia se ridică şi îl făcu să se-ntindă aproape de ea.

— Tu ştii bine că eu sunt supa populară a dragostei, spuse ea cu ironie.

În timp ce degetele abile ale Patriciei îl dezbrăcau pe Gene, un lucru era evident. Daphne nu trebuia să plece vie din această casă şi nu se punea problema ca prietenii săi să fie amestecaţi în acest asasinat. El începu să se gândească cu, disperare la o soluţie. A devenit asasin, este probabil la fel ca şi în celelalte activităţi; primul pas e cel mai important.

Un pic mai târziu „Darling” Jill şi Daphne îşi făcură apariţia ţinându-se de mână. Gene se ridică şi o sărută pe Daphne pe gură.

— Eşti drăguţă că ai revenit, spuse el.

Ea îl privi cu răceală.

— De ce nu mi-ai telefonat?

Gene îi arătă degetele sale bandajate. Dar Daphne nu se mai ocupa deja de el. Intermezzoul cu „Darling” Jill îi făcuse o, foame de lup. Ea văzu pe masă o farfurie cu uscăţele şi luă un pumn.

Adora acest gen de prăjituri. Lui Gene îi veni pe moment o idee. Aceste prăjituri erau *grass-kookies* îmbibate cu marijuana, un soi de fursecuri obişnuite în casele snobilor…

Fiecare *kookie* echivala cu douăzeci de ţigarete de marijuana. Într-o jumătate de oră simţurile lui Daphne ar fi diminuate, ceea ce ar fi de ajutor în planul lui Gene.

Ei continuară să bea şi să ronţăie fursecuri, o bună bucată de vreme. „Darling” Jill veni să se-ntindă aproape de Daphne şi-i luă mâna, foarte drăgăstoasă.

Acest simplu contact declanşă la Daphne vagi senzaţii confuze. Faţa însoţitoarei sale i se păru presărată cu cratere şi izbucni în râs.

Gene se ridică discret şi se strecură spre vestiar unde femeile îşi lăsaseră lucrurile lor.

Poşeta argintată a Patriciei era pe masă. Gene o deschise şi o răsturnă. Afară de un ruj, de chei şi un teanc de dolari, ea conţinea pilule cu grămada. De ani de zile, Patricia trăia numai cu ele: amfetamine pentru a se excita, tranchilizante dimineaţa şi somnifere de câte ori voia să doarmă. Astea îl interesau pe Gene.

El începu să facă trierea, eliminând ceea ce nu trebuia: Seconalul roşu, care nu era atât de puternic, Noludar mov şi negru simplu calmant, capsulele verzi de Tofranil, euforizant şi chiar drogurile mov de Nembutal, barbituric foarte puternic.

Rămâneau doar comprimatele roz şi bleu. Gene ignoră numele lor, dar erau cele mai puternice pe post de barbituric.

Patricia, obişnuită deja, le înghiţea ca pe măsura ei. Gene luase odată şi dormise treizeci de ore…

Gene numără unsprezece. Luă opt şi pe restul le puse în poşetă. Luă un pahar plin din bucătărie şi merse să se-ncuie în WC. Se simţea un pic emoţionat. Fără degetele rănite, care-l supărau, el ar fi fost aproape destins. Despachetă comprimatele unul câte unul. Fiecare conţinea câte o pudră galbenă. În cinci minute el obţinu o mică grămăjoară gălbuie în fundul paharului. Moarte uşoară şi dulce.

El trase de lanţ pentru a face să dispară resturile ambalajelor din plastic şi reveni la bucătărie pentru a lua o sticlă de Dom Perignon din frigider şi reapăru în living-room.

— Cine vrea şampanie?

Toţi trei ridicară mâinile. Daphne se simţea ciudat, dar avea o sete devorantă.

Gene merse la bucătărie să desfacă sticla şi veni să se aşeze în genunchi lângă Daphne cu două cupe în mână, din care-i dădu una, o ciocni pe-a sa şi o bău dintr-o înghiţitură. Tânăra îl imită şi gestul său făcu să i se ridice pieptul, făcându-l să pară şi mai frumos. Gene fu copleşit de dorinţă şi se-ntinse lângă Daphne.

Ea scoase un ţipăt uşor şi închise ochii. După câţiva ani, era prima dată când încerca şi ea o senzaţie fizică oarecare.

— Mai vreau, murmură ea.

Marijuana în doze masive îi înlăturase toate reflexele de inhibiţie. După care nu avea decât să se lase introdusă în tagma prostituatelor! Gene nu trebuia să fie rugat de două ori.

Tot mângâind-o pe Daphne, el calcula. Somniferul va acţiona într-o oră. Apoi mai trebuiau să treacă încă trei ore, pentru ca prin nici o metodă, inclusiv spălăturile stomacale, ea să nu poată fi salvată.

Daphne îl trase şi Gene nu se mai gândi decât la plăcerea sa. Cu obrazul înfundat în părul lung roşiatic, el savura fiecare centimetru pătrat al pielii mătăsoase a partenerei sale.

Capitolul XIII

Daphne simţea că se-nvârte camera cu ea. Vru să vorbească, dar nici un sunet nu ieşi de pe buzele ei. Cu preţul unui efort supraomenesc reuşi să se ridice într-un cot.

Gene o dusese într-un dormitor. Ea nu ştia de cât timp stătea acolo. Deodată, fu scuturată de un frison şi începu să tremure violent. Picioarele îi erau îngheţate şi capul fierbinte.

Ea căzu apoi în inconştienţă câteva secunde. După ce-şi reveni, fu cuprinsă de frică. Odinioară ea încercase să se sinucidă cu barbiturice. Avea aceeaşi senzaţie, totodată plăcută şi terifiantă, de cufundare în neant.

Vru să ridice un braţ, dar era un efort prea mare, ca şi când ar avea atârnate greutăţi de plumb.

Doar atunci, Daphne îşi dădu seama că era pe punctul de-a muri. Creierul său era prea obosit ca să înţeleagă cine şi de ce vrea s-o omoare. Frica îngrozitoare ce-o cuprinse o făcu să deschidă gura pentru a ţipa, dar nu scoase decât un geamăt ridicol. Ea închise ochii şi se gândi la Malko. Ochii săi aurii îi apărură ca ceva cald, liniştitor.

Trebuia să-l sune.

Ea reuşi să se dea jos din pat şi ajunse aşezată pe burtă pe mocheta deasă. Îi era imposibil să se ridice. În patru labe, plecă să caute un telefon, pe care îşi amintea vag că-l văzuse nu departe, într-un mic vestibul.

Îi trebuiră câteva minute ca să ajungă acolo. În sfârşit, dădu cu ochii de cadranul telefonului, strălucind vag în penumbră. Era pus pe o măsuţă. Daphne încercă să se ridice dar căzu. Când încercă să ridice capul o apucară nişte ameţeli violente ce-o duceau în pragul leşinului. Ea se rezemă de perete pentru a-şi mai reveni puţin.

Poarta deschisă îi păru o ameninţare. În patru labe ea merse până la uşa glisantă, o împinse şi, pe pipăite, apăsă pe buton şi o zăvorî. Pentru a ajunge la telefon trebui să facă un efort deosebit. Ea trase de fir pentru a-l face să cadă lângă ea. Zgomotul fu atenuat de mochetă.

Daphne puse aparatul drept şi luă receptorul. Era un model

nou cu butoanele încastrate. Făcu un efort supraomenesc pentru a-şi aminti numărul de telefon de la Beverly Hills Hotel. Îşi amintea cifrele pe măsură ce apăsa butoanele 2…7…6…2…2… 5…1…

Timp de o fracţiune de secundă care precedă declanşarea soneriei, ea îşi căută cuvintele care trebuia să le spună.

Un sunet rapid se auzi la telefon: Linia era ocupată.

Daphne păstră telefonul în mână. Soneria sincopată îi perfora capul, ca o mulţime de-nţepături de ace. Deodată, ea nu mai ştiu ce vrea să facă.

Butonul uşii se răsuci: cineva încerca să deschidă. Zgomotul o aduse pe Daphne în simţiri. Deschise telefonul şi formă din nou numărul. Uşa fu iar scuturată din balamale.

Cu spatele sprijinit de perete, Daphne simţea frigul invadându-i corpul, ca şi când ar fi fost băgată în apă rece. Doar capul îi ardea.

Gene o lăsase pe Daphne în cameră doar zece minute, timpul necesar pentru a spune la revedere lui Patricia şi Seymour care plecau. Când o adusese acolo pe tânăra femeie, ea era deja inconştientă. Nimeni nu se alarmă. Din cauza şampaniei şi a marijuanei, Patricia era prea ameţită ca să-şi dea seama de dispariţia pastilelor.

„Darling” Jill dormita pe o mare cuvertură de blană, sorbind şampanie, drogată până peste cap. După ce închise uşa în urma lui Seymour, Gene se îndreptă spre cameră şi avu un şoc: Daphne dispăruse.

La-nceput nu-i veni să-şi creadă ochilor: era imposibil. Apoi văzu uşa vestibulului închisă. Se îndreptă grăbit spre ea:

— Deschide Daphne!

Ori leşinase, ori încerca să cheme pe cineva în ajutor. Gene îşi luă avânt şi izbi în uşă, dar aceasta fiind din lemn masiv, abia vibră. El bătu în uşă ţipând:

— Deschide Daphne!

Nici un răspuns. Îşi lipi urechea de uşă dar nu auzi nici un zgomot. Se-ntoarse fugind în salon. Jill stătea întinsă cu ochii închişi. Merse în bucătărie ca să caute comutatorul ce aprindea lumina în grădină. Vestibulul avea la exterior o ferestruică largă. Gândul de a trebui s-o lichideze pe Daphne îl îmbolnăvea.

*

* *

— Aici Hotel Beverly Hills, ce doriţi?

Totul se lega foarte clar în mintea lui Daphne, dar când vru să ceară „cabana nr. 3” nu reuşi să scoată decât un mormăit de neînţeles.

— Repetaţi, ceru centralista.

Cu un efort disperat, Daphne reuşi să repete cuvintele, accentuând asupra cifrei „trei”. Cuvintele continuau să-i vină în minte, dar coardele vocale îi erau paralizate. Frigul o invada inexorabil.

Se auziră câteva pocnete în aparat, apoi vocea îngrijorată a lui Malko:

— Daphne?

Ea vru să spună „da”.

Zgomotul care ieşi din gâtlej, semăna cu scâncetul unui pisoi nou-născut.

— Daphne, unde eşti?

Malko se-nvârtea de două ore prin cameră. El nici măcar nu intrase în vila lui Sue, pentru a ajunge mai repede la hotel. Negăsind-o pe Daphne, se dusese la Jill dar găsi uşa încuiată, aşa că revenise ia hotel. Îşi spusese că n-are motive de îngrijorare, dar nu se putea linişti.

Deodată lui Daphne îi reveni în memorie convorbirea cu Jill. Era însă prea lungă, prea complicată pentru a o explica.

Ea scoase un oftat. La celălalt capăt al firului Malko ghicea drama.

— Daphne, repetă el, vorbeşte.

Totul se amesteca în capul lui Daphne. Din nou îi fu frică de frig.

— Eu… sunt… începu ea.

Mai multe secunde se scurseră între fiecare cuvânt. Vocea lui Daphne era spartă, răguşită, de neauzit.

— Unde sunteţi? întrebă el. Spune doar numărul şi strada.

Daphne se gândi cu disperare că nu ştia nici aceste lucruri.

Avea impresia că buzele îi paralizează.

— … otr… spuse ea.

Ea ar fi vrut să spună otrăvită, dar n-apucă să termine cuvântul. Capul îi căzu pe piept şi gura-i rămase deschisă. Ea n-apucase să vadă silueta lui Gene căţărându-se pe fereastră şi căzând aproape de ea. Receptorul era în mâna ei crispată, îl luă încet din mână şi-l duse la ureche.

— Unde sunteţi Daphne? Unde sunteţi? strigă Malko.

Producătorul luă aparatul şi-i puse pe mochetă. Acolo unde era

Daphne acum nu putea să vină nimeni s-o caute. Luă receptorul şi-l duse din nou la ureche. Nu se mai auzea decât tonul. Se-nchisese telefonul.

El o ridică pe Daphne şi-o întinse pe duşumea. Părea că doarme; în fapt ea dormea, dar nu avea să se mai trezească niciodată. Otrava era pe punctul de-ai pătrunde în sânge. Deja extremităţile începuseră să se învineţească.

Gene îşi aprinse o ţigaretă şi-ncercă să nu gândească. Ducând-o imediat pe Daphne la spital, ar mai fi putut fi salvată. El îşi privi pachetul de ţigări. După ce le va fi terminat de fumat pe toate, nu mai era nici un motiv de nelinişte.

*

* *

Soneria suna de-o bună bucată de vreme la Albert Mann. În fine, omul de la CIA răspunse. Auzind vocea lui Malko avu presentimentul unei catastrofe. Malko îi explică ce se petrecuse:

— Aveţi posibilitatea să identificaţi de unde a fost emis apelul? Poate ar mai exista o şansă?

— Dacă este un apel local, nu. Iar dacă este de la mare distanţă, asta ar dura ore…

— Veniţi să mă luaţi, spuse Malko. Trebuie, încercat ceva.

*

* *

Când Albert Mann ajunse la Beverly Hills Hotel, Malko tocmai telefonase la Jill şi Gene. Nici unul din cele două numere nu răspunseseră.

— Am prevenit FBI-ul, spuse Mann, dar pe moment ei sunt neputincioşi. Daphne La Salle nu este nici măcar legal dispărută.

— Cunosc două locuri unde s-ar putea afla. Să mergem acolo.

Albert Mann conducea un Dodge negru, echipat cu un emiţător radio şi un telefon. Ei trecură încet prin faţa casei lui Gene Shirak. Nu se vedea nici o lumină aprinsă şi nici o maşină în garaj.

Le trebuiră zece minute pentru a ajunge la Bel Air, rulând cu optzeci de mile. La vila lui Jill Rickbell, de asemenea lumina era stinsă în toată casa.

Albert Mann intră încet pe alee. O Corvette roşie era în garaj. Malko se dădu jos din maşină şi pipăi motorul. Acesta era rece. Înainte de a se urca în Dodge, el încercă mânerul porţii de la intrare şi făcu înconjurul locuinţei. Lumina era stinsă şi în spate.

Când veni la maşină să-şi reia locul, Albert Mann vorbea la

microfon.

— Verificam la poliţia Bel Air şi la şeriful din Beverly Hills, explică el. Aceştia nu au văzut nimic anormal.

— Să ne-ntoarcem la hotel, spuse Malko cu regret. Jill va sfârşi prin a-şi face apariţia undeva.

Ei plecară. Malko se blestema în gând pentru că n-o însoţise pe Daphne. Era sigur că prostituata era pe moarte când îi telefonase.

*

* *

Gene se ridica încet. „Darling” Jill dormea cu gura deschisă, sforăind uşor. Merse în vestibul şi se aplecă asupra lui Daphne.

Aceasta încă mai respira slab. O scutură din toate puterile, o pălmui, îi ridică pleoapa, fără să obţină nici o reacţie. O luă în braţe şi o duse la Camero-ul său. Cu mare greutate o aşeză pe locul de lângă şofer, locul mortului. Se instală apoi la volan şi demară, conducând cu multă atenţie. Noaptea, în Bel Air, poliţia oprea toate maşinile la cea mai mică contravenţie. Gene respiră uşurat când ajunse în Sunset Boulevard.

Nu-i trebuiră decât douăzeci de minute pentru a ajunge la o mică fundătură pe care o cunoştea bine la Beverly Hills: Summit Drive. Încadrată de cinci sau zece vile între care cea a lui Sammy Davis Junior, era o stradă foarte liniştită. El parcă Camaro-ul în fund, închise contactul şi ascultă.

Linişte deplină.

Se dădu jos din maşină şi trase corpul lui Daphne pe locul şoferului. Ea căzu cu capul pe volan. Apoi, ca din întâmplare, Gene îi şterse cu poşeta de mătase schimbătorul de viteze, volanul şi mânerele uşilor. Apoi, închise încet portiera şi plecă liniştit pe jos. Era partea cea mai delicată din plan.

Un prieten la Beverly Hills era la fel de rar ca un brad în Sahara. Din fericire el era cunoscut şi locuia în cartier. De altfel, nu avea de mers decât o jumătate de milă, scurtând prin Cove şi Lexington Road.

Va merge mâine să-şi recupereze maşina şi-i va spune lui Jill că pe Daphne o lăsase acasă la el.

*

* *

Telefonul sună la orele şase şi zece dimineaţa în camera lui Malko. La „Los Angeles Receiving Hospital” fusese adusă o femeie tânără ale cărei semnalmente corespundeau cu cele ale

lui Daphne. La telefon era sergentul care condusese ambulanţa poliţiei.

— În ce stare este? întrebă Malko.

— Dumneavoastră sunteţi soţul ei? întrebă poliţistul cu dispreţ.

— Nu, nu. Doar un prieten.

— Este în comă, spuse el laconic. S-a zis cu ea!

Malko mulţumi, închise telefonul şi-l trezi pe Albert Mann, care dormea îmbrăcat pe patul de alături.

— Au găsit-o.

Cei doi bărbaţi traversară hotelul pustiu şi se urcară în Dodge. Sunsetul era pustiu şi ajunseră rapid la Hollywood Freeway pentru a ajunge în oraş. Se luminase de ziuă şi – soarele strălucea pe cer.

Internul în bluză albă ieşi şi-şi aprinse o ţigară pe culoar. Şeriful îi acreditase pe Malko şi Albert Mann ca să aibă acces la secţia de urgenţe.

Malko se apropie de el.

— Este pierdută, spuse cu voce joasă tânărul doctor, l-am făcut o spălătură stomacală, injecţii cu solu-camfor şi tot ce se mai putea încerca. Dar a fost mult, mult prea târziu. În plus nu ştiu ce-a înghiţit.

— Unde a fost găsită? întrebă Malko.

Internistul încruntă sprâncenele.

— Pe o alee din Beverly Hills, cred. Ea şi-a condus maşina până acolo. Acum trei ore cel puţin, pentru că după aceea nu a mai fost în stare să conducă.

Ei se apropiară de geamul care despărţea camera de culoar. Daphne era culcată cu ochii închişi şi avea perfuzii în ambele braţe.

O impozantă aparatură electronică era aliniată lângă pat. În timp ce ei priveau, o infirmieră intră pe cealaltă uşă şi-i făcu tinerei fete o injecţie.

— A putut să vorbească? întrebă Malko.

Internul dădu din cap.

— Nu. Şi nici nu va mai vorbi vreodată. Eu am o oarecare experienţă în aceste cazuri. N-are decât o şansă la un milion. Temperatura este de 41° de două ore. Noi o menţinem în viaţă artificial, fără să putem face ceva ca să se trezească.

„Va trece pe tărâmul celălalt fără să-şi dea seama…”

În faţa expresiei consternate a lui Malko, tânărul doctor spuse:

— Aceste lucruri se-ntâmplă des pe-aici. Viaţa e dură pentru ele la Hollywood şi într-o zi clachează.

Malko coborî capul. Nu-şi putea lua ochii de la tânăra care agoniza de partea cealaltă a geamului. Ea nu-şi pusese capăt zilelor şi el ştia asta.

Au omorât-o, pentru că era împreună cu „Darling” Jill şi pentru că aflase ceva important.

El mulţumi tânărului internist şi-l luă cu el pe Albert Mann. Aici nu mai era nimic de făcut. Trebuia căutat asasinul lui Daphne.

Când ieşiră din spital se făcuse ziuă. Albert Mann îl duse pe Malko la o cafenea de pe lângă spital, încă pustie. Atât unul cât şi celălalt erau nervoşi, aşa că necazul le dădea un aspect verzuliu înspăimântător.

Malko îşi ridică ochii asupra construcţiei cu sute de ferestre. Daphne eră pe punctul de a-şi sfârşi zilele la câţiva metri de ei. El duse la buze cafeaua fără zahăr şi se arse.

Cerul era deja albastru şi nu va fi ceaţă. În perspectivă era o zi splendidă.

Capitolul XIV

Patru maşini se înşirau una după. Alta cu farurile aprinse pe serpentinele lui Sunset Boulevard. În faţă, un Cadillac negru; amenajat în car mortuar, apoi Dodge-ul condus de Albert Mann, în care luase loc şi Malko şi în fine două maşini ale FBI-ului...

Daphne La Salle se odihnea într-un mormânt la Westwood Cemetery. Ceremonia n-a durat mai mult de 10 minute. Această înmormântare, în fuga mare sub acest cer splendid, avea ceva ireal. Malko era pradă unui sentiment de tristeţe amestecată cu furie. Din când în când, câte o maşină care se întâlnea cu tristul convoi, aprindea farurile o clipă, în semn de omagiu. Aceasta îi aducea aminte lui Malko de o altă zi la Los Angeles unde sute de mii de californieni rulau în plină zi cu farurile aprinse în semn de omagiu adus lui Robert Kennedy.

— Daphne a fost asasinată, spuse el.

Albert Mann clătină din cap.

— Foarte probabil, dar nu aveam nici o probă. Nu uitaţi că medicul a eliberat autorizaţia de înhumare menţionând drept cauză a morţii sinuciderea...

Ochii aurii ai lui Malko se închiseră la culoare, devenind aproape verzi, ceea ce era semn rău.

— De ce nu-i luaţi serios la-ntrebări pe Gene Shirak şi Jill Rickbell?

— Pentru că trăim într-un regim democratic, oftă Albert Mann şi pentru că preferăm să nu amestecăm poliţia locală în cazul acesta. Veţi acţiona dumneavoastră.

— Dar cum, protestă Malko. Suntem în plin mister. Nu sunt sigur nici măcar de vinovăţia lui Gene Shirak. Ar trebui speriaţi.

Ei ajunseră la Beverly Hills şi mergeau un pic mai repede. Şoferul carului mortuar era grăbit să se întoarcă.

— Am o noutate pentru dumneavoastră, spuse Albert Mann. De două zile Gene Shirak a angajat un nou grădinar. Un Navajo ca cel găsit în Mexico..

— Ei şi?

— Ei bine, zise Albert Mann, cred că este începutul sfârşitului. Dacă am fi putut, l-am fi introdus acolo noi pe acest Navajo, pe

post de iepure vânat de tigru... Avem de-a face cu adversari încolţiţi, pentru că sunt presaţi de timp, acum sunt sigur. Dacă nu, ei n-ar fi comis asasinate. Se vor grăbi în continuare pentru că ei îl vor pe acest Navajo...

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu pot să-mi dau seama. Ei vor forţa nota. Gene Shirak are poate un rol, dar în spate, sunt adevăraţii profesionişti. Pe aceştia îi vrem. N-ar servi la nimic băgarea la închisoare a lui Shirak şi Jill Rickbell. Să recapitulăm: nu ştim unde şi de ce a fost omorât Zuni Navajo, n-am putut lega tentativa de asasinat asupra dumneavoastră de nici unul din personajele implicate în această istorie, oficial, Daphne La Salte s-a sinucis, pe plan legal, suntem legaţi de mâini şi de picioare, dar nimic nu vă împiedică pe dumneavoastră s-o întrebaţi pe miss Jill Rickbell unde se găsea Daphne în seara morţii sale şi cu cine...

Carul mortuar îşi urma drumul drept pe Sunset şi Albert Mann se angajă pe autostrada Beverly Hills. Malko reflecta. Din păcate, americanul avea dreptate.

— Mă voi duce s-o văd pe Jill Rickbell, spuse el cu o voce sumbră.

Malko purta la centură coltul 38 oferit de Albert Mann. Nu voia să-şi mai asume nici un risc. Se murea prea mult la Los Angeles – oraşul îngerilor.

Se hotărâse să se ducă pe nepusă masă la Jill Rickbell, chiar dacă va trebui s-o aştepte toată noaptea. Oricum, ea trebuia să. Se-ntoarcă odată şi odată acasă şi surpriza era un bun atuu.

*

* *

Tot parterul vilei era luminat. Cadillacul alb şi Corvette roşie erau pe alee. Malko parcă Mustangul în spate şi apăsă pe butonul de la sonerie.

„Darling" Jill îi deschise uşa. Malko nu văzu în ochii ei decât surpriza şi foarte repede o licărire amuzată.

— De ce n-aţi telefonat? întrebă ea pe un ton glumeţ. Voiaţi să mă surprindeţi?

— Probabil şi din cauza asta, spuse Malko intrând.

Atitudinea lui Jill nu confirma deloc cu ipotezele sale..

Tânăra femeie era îmbrăcată într-un pantalon de piele maro, încheiat cu nişte curele ca un costumaş de joacă şi cu o bluză din mătase roşie. O bentiţă în păr îi dădea un aer foarte cuminte. Ea nu purta însă nici un articol de lenjerie, cade obicei.

Malko se duse să se aşeze pe canapeaua mare de catifea neagră.

Mulată în pantalonul de piele, „Darling” Jill era foarte atractivă. Cât de rău era croită viaţa. Ea citi în privirea lui Malko pentru că se apropie deodată de el.

— Sunt fericită să vă văd.

Malko îi luă mâna plină de inele şi i-o sărută. El n-avea. A poftă să spună încă de ce venise.

— Nu am venit aici pentru asta, spuse el.

Obrazul madonei se întunecă şi o lucire de nelinişte îi trecu prin ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Malko îşi fixă ochii strălucitori în ochii ei.

— Daphne La Salle a murit la câteva ore după ce şi-a petrecut seara împreună cu dumneavoastră.

Jill îşi întoarse ochii, dar fără nici o frică.

— Eu… eu ştiu, spuse ea. Am citit ştirea în ziare. Sunt dezolată. Era prietena dumneavoastră, nu-i aşa?

— Era prietena mea şi vreau să ştiu cum a murit.

Jill lăsă capul în jos.

— Eu ştiu, poate ar fi trebuit să vă telefonez, dar nu-mi place să vorbesc despre moarte. Îmi produce spaimă, nu ştiu de ce. Daphne s-a sinucis. Ea a plecat cu mult înaintea mea. Eu m-am trezit la şase dimineaţa.

— Jill, Daphne La Salle nu s-a sinucis. A fost asasinată. Cineva a determinat-o, fără ştirea ei, să ia o doză mare de somnifere. Dumneavoastră eraţi acolo, deci sunteţi complice la asasinat. Asta voiam să vă spun.

— Glumiţi! zise Jill. Acolo nu era decât Seymour, Gene, Patricia şi eu.

— Unde?

— Eu… Eu prefer să nu vă spun, Dealtfel, asta n-are nici o importanţă.

Malko o simţea plictisită, dar nu speriată. Sau n-avea nici un fel de psihologie, sau nu era în nici un fel amestecată în moartea lui Daphne.

„Darling” Jill surâse cu drăgălăşenie şi spuse:

— Înţeleg că sunteţi afectat, dar nu trebuie să vă treacă prin cap astfel de lucruri. De ce credeţi că se voia moartea lui Daphne…

Ea spuse sincer:

— Era o fată formidabilă…

Malko simţi că era momentul de a o prinde pe picior greşit.

— De asemenea, nu exista nici un motiv pentru a-l ucide pe Zuni Navajo.

„Darling” Jill rămase cu gura deschisă, apoi spaima îi schimonosi obrazul, făcându-l diform. O fină sudoare îi brăzdă fruntea iar urechile îi ţiuiau. Ea părea în pragul sincopei.

Cu ochii în gol, ea se ridică şi îngăimă:

— Plecaţi, plecaţi imediat sau chem poliţia.

Malko nu se mişcă.

— Nu voi pleca până nu aflu numele asasinului lui Daphne, spuse el calm, chiar dacă ar fi să fiţi dumneavoastră, Jill.

Crezu că va face o criză de nervi, acolo sub ochii lui. Ea îşi frământă mâinile şi coborî asupra lui privirea, ca şi când ar fi descoperit un lucru înspăimântător, inform:

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea cu o voce rugătoare. De ce spuneţi toate aceste lucruri? Plecaţi, plecaţi!

Vocea sa crescu până la isterie. Malko se silea să rămână calm: de astă dată nimerise din plin. Lui Jill îi era teamă, teamă de ceva de care el încă nu ştia. Era pe punctul de a reuşi.

— Nu mă interesează Navajo, repetă el, dar vreau să ştiu cine a omorât-o pe Daphne şi voi afla.

Gândurile lui Jill se tulburară. Malko se ridicase şi ea crezu că o va lua de braţ spre a o duce cine ştie unde; ea se clătină şi urlă căzând pe covor.

Îi răspunse un mârâit care venea dinspre camera din fund. Jill se ridică cu ochii plini de ură, fugi la uşă şi o deschise.

Sun, pantera, se năpusti în cameră şi veni să se aşeze la picioarele stăpânei sale. Malko rămase pironit pe canapeaua de catifea; un frison dezagreabil îi trecu prin şira spinării; fiara se aşezase în faţa lui şi nu-l slăbea din ochi.

— Acum înţeleg cum a murit Zuni, spuse el. De ce l-aţi omorât, Jill?

— Nu l-am omorât eu!

Asigurată de prezenţa lui Sun, ea îşi recâştigase ceva din stăpânirea de sine. Dar totul se strică iar, când Malko spuse:

— Va trebui să explicaţi multe lucruri, Jill… Pe cine acoperiţi dacă nu sunteţi dumneavoastră vinovată! Trebuie să veniţi cu mine la FBI. Spuneţi acestei sălbăticiuni să stea liniştită.

Pantera mârâi şi ei îi reveni în cap fraza lui Gene; ei îl vor omorî pe Sun şi pe tine te vor băga la închisoare. Ceva cocea în

mintea ei. Când privirea îi căzu asupra lui Malko, ochii ei îi provocară teamă. Instinctiv el puse mâna pe crosa revolverului.

— Pleacă de aici, îi spuse ea cu o voce şuierătoare, sau îi dau drumul lui Sun.

Pantera se ridică, mârâi, făcu înconjurul mesei şi se opri în faţa lui Malko, lipită de mochetă cu botul întredeschis. Buzele sale deschise lăsau să se vadă colţii albi. Ochii galbeni stăteau pironiţi asupra lui Malko. Partea sa din spate se ondula uşor.

Ea îşi pregătea saltul.

Foarte încet, pentru a nu speria fiara, mâna lui Malko trase piedica revolverului ascuns în vestă. Îi era teribil de frică.

— Jill, spuse el, chiar dacă pantera dumneavoastră mă va sfâşia, de această dată nu veţi reuşi să scăpaţi de răspundere.

— Nu dumneavoastră veţi fi cel care mă va prinde, ţipă ea cu o voce ascuţită.

La auzul vocii sale, Sun îşi coborî urechile şi se lipi şi mai tare de mochetă. Ochii săi păreau două linii invizibile.

Malko se găsise rareori într-o poziţie atât de neconfortabilă. Cu mâna stângă, trase o pernă groasă din velur de pe divan.

Jill se trase uşor spre uşă. Malko schiţă un gest dar se opri imediat. Pantera urma să sară în următoarea fracţiune de secundă. Reţinându-şi respiraţia el se reaşeză.

Jill era lângă uşă.

— Jill, spuse Malko, reveniţi.

Drept răspuns, camera se cufundă în întuneric şi se trânti uşa.

Malko era în întuneric, singur cu fiara. Sun scheună: îi era frică.

Malko nu-l distingea, dar simţi că urma să sară. Dintr-o săritură disperată, el se lăsă la pământ, scoţând pistolul…

Afară auzi motorul Cadillacului.

Aproape imediat se auzi un zgomot surd în locul în care era Malko o secundă mai devreme. El auzi clar ghearele panterei înfigându-se în velurul canapelei. Corpul panterei era chiar deasupra lui şi-i simţea răsuflarea caldă.

După apreciere el întinse braţul şi trase pistoletul, aproape atingând blana.

Pantera scoase un strigăt asurzitor şi sări spre spate. Malko nu ştia dacă a lovit-o grav sau nu. Ei rămase ghemuit în spatele canapelei. Sun scheuna molcom.

Aşezat între el şi uşă, fiara nu-i dădea voie să iasă. Ghidându-se după zgomot, el întinse braţul şi trase, foarte repede, de trei

ori.

Exploziile îl asurziră complet. Apoi ascultă atent. Fiara nu mai scotea nici un sunet. Ori murise, ori îl aştepta în întuneric pentru a-l ataca dacă se mişca.

Malko nu putea aştepta la infinit. Luă una din perne şi înaintă încet spre uşă.

Erau secundele cele mai lungi din existenţa sa.

Atinse mânerul uşii, fără să simtă nici o reacţie din partea fiarei. Niciodată nu deschisese atât de repede o uşă. Abia o închise şi îşi dădu seama că inima îi bătea să se spargă.

Bineînţeles Cadillacul alb dispăruse. Malko se urcă în Mustang şi se deplasă spre Beverly Hills. Trebuia s-o găsească pe Jill înaintea asasinului lui Daphne. Albert Mann şi FBI-ul va putea în sfârşit să intervină.

*

* *

„Darling” Jill nu se putea opri din tremurat. Ea se oprise la un „liquor store”[18] pentru a cumpăra o sticlă, ’c White Label, care era de-acum pe jumătate golită. Jill rula pe San Diego Freeway, spre sud. Prima sa idee fusese să se refugieze în Mexic.

Apoi se gândise că poliţia ar putea supraveghea frontierele. Ea îi revăzu pe bărbatul blond şi pe Sun faţă-n faţă şi-şi înăbuşi un oftat. Sun era poate mort acum. Ea se simţi singură şi disperată, ieşi din Freeway şi se opri la o cabină telefonică. Făcu numărul lui Gene de-acasă dar închise înainte să-i răspundă.

Picioarele-i tremurau şi crezu c-o să leşine. Pe partea cealaltă a bulevardului se afla un motel. Jill lăsă maşina în faţa cabinei telefonice, traversă, plăti 12 dolari şi se întinse îmbrăcată într-un pat, după ce-şi dăduse un nume fals.

Epuizată ea adormi imediat.

*

* *

„Darling” Jill se deşteptă tresărind şi-şi privi ceasul. Era unu şi zece. Cu gura cleioasă, ea contemplă pereţii zugrăviţi în verde şi se întrebă unde se află.

Îşi reaminti totul. Avu o senzaţie de greaţă şi se precipită spre spălător; după ce vomă, ieşi la aerul răcoros care-i făcu bine. Clătinându-se, urcă în maşină, o porni şi merse pe Freeway spre nord; îi venise o nouă idee unde să se ascundă: garsoniera lui

[18] Magazin de băuturi (n.t.).

Seymour. Acesta era plecat câteva zile cu treburi la New York şi singura persoană care o putea deranja era Gene Shirak.

Acesta era cel pe care ea voia să-l vadă. „Darling” Jill nu putu să creadă că Daphne fusese asasinată. Nici Seymour, nici Patricia, nici ea. Deci, mai rămânea doar Gene.

— Imposibil!

Era nevoie ca el s-o asigure de acest lucru şi mai ales s-o scoată din încurcătură…

Freeway era pustiu şi o oră mai târziu, ea opri în faţa vilei lui Seymour. După ce băgă Cadillacul în garaj, făcu înconjurul şi intră în casă folosind cheia aflată deasupra uşii de la bucătărie.

Totul era liniştit dar ea avea frisoane. După ce exploră toate camerele casei, ea se aşeză lângă telefon şi începu tatonările cu sticla de White Label lângă ea.

Gene, ca întotdeauna, nu era acasă; când recunoscu vocea lui Joyce închise repede.

Încercă apoi la toate bombele din Beverly Hills: la Daisy, la Factory, la Candy store. Nimeni nu-l văzuse pe Gene Shirak; peste iot ea lăsase mesaj producătorului s-o caute de urgenţă la Glen, numele de împrumut al lui Seymour, fără să dea numărul.

Apoi, după ce înghiţi un gât zdravăn de whisky, ea se instală într-un fotoliu şi privi la „Late, Late Show” pe canalul 7, pentru a nu se mai gândi la nimic.

*

* *

Agentul FBI care supraveghea vila lui Gene Shirak, ascuns într-o camionetă oprită pe Sunset, când se deschise portiera, moţăia.

Albert Mann îl privi cu severitate, îşi înăbuşi un reproş şi întrebă:

— Nimic special?

— Nimic. El nu s-a întors acasă şi nimeni nu l-a căutat. Rămânem în continuare?

— Bineînţeles…

O asemenea misiune la Beverly Hills nu este o sinecură. Orice staţionare era interzisă în cartierul rezidenţial. Trebuia simulat un vehicul aflat în pană. Bineînţeles telefonul lui Gene Shirak era supravegheat şi FBI-ul reuşise să ascundă în grădină două microfoane direcţionale. Dar ăsta nu era suficient.

Albert Mann reveni la Dodge-ul unde Malko aştepta.

— Nimic nou aici, anunţă el.

De la ora nouă seara ei o căutau pe „Darling” Jill. La o

jumătate de oră de la dispariţia tinerei femei, Malko se întorsese cu Albert Mann la vilă, însoţiţi de patru poliţişti cu o carabină 30/30, dar prezenţa acesteia era inutilă. Sun zăcea mort în living. Un glonţ al lui Malko îi provocase moartea.

Cei şase oameni plecară după ce încărcaseră cadavrul panterei într-una din camionetele şerifului.

— Nu pot nici măcar să public un anunţ pentru cercetări, îi explică Albert Mann lui Malko. Nu există acuzaţie pentru nici un delict. Trebuie s-o găsim prin propriile noastre mijloace.

— În această ţară, când un om omoară pe altul în faţa a cincizeci de martori, este o problemă să obţii un act de inculpare pentru omor. Ce istorie!...

— Ea ar putea pretinde că aţi încercat s-o violaţi şi aţi fi chiar dumneavoastră cel care ar intra în puşcărie...

— O poveste nostimă şi democraţia asta...

De când îl căutau şi totuşi Gene Shirak era de negăsit; la fel Patricia şi Seymour. Fiecare oră care trecea, micşora şansa ca Gene să fie găsit în viaţă.

— Cu sufletul la gură, Malko îşi rodea buzele în Dodge.

— Să mergem să ne culcăm. Dacă apar noutăţi vom fi preveniţi, propuse Albert Mann.

*

* *

Telefonul o făcu pe Jill să tresară. Ea adormise. Aşteptă câteva secunde până să răspundă. Vocea lui Gene Shirak o trezi de-a binelea.

— Ce faci acolo?

Gene încerca în zadar să intre la „Candy store”, în întârziere ca de obicei, când unul din bodyguarzii de la intrare îi transmise mesajul. El petrecuse patru ore agreabile cu o tânără starletă foarte interesată să ia un rol şi reuşise să uite aproape toate necazurile. Vocea lui Jill îl readuse în mijlocul coşmarului. Noroc că telefona de la o cabină publică.

— Am nevoie de tine, zise Jill. Tu m-ai băgat în încurcătura aceasta, tu trebuie să mă scoţi.

Îi relată pe scurt vizita lui Malko. Producătorul crezu că o să explodeze ca un balon prea umflat.

El înjură cu voce joasă. Se umpluse paharul.

Deodată „Darling” Jill, izbucni în plâns.

— Salvează-mă Gene, salvează-mă! Spune-mi că nu tu ai omorât-o pe Daphne.

În viaţa practică, Jill avea judecata unui copil de doisprezece ani. Deodată, Gene Shirak se simţi groaznic de plictisit.

— Bineînţeles că nu eu am omorât-o pe Daphne, afirmă el. Rămâi la Seymour. Vin mai târziu. Acolo nimeni, nu te va căuta.

— Crezi tu? întrebă Jill speriată.

— Îţi promit. Pe curând.

El închise telefonul şi ieşi din cabină, visând la viitoarele lui contracte, la mica starletă brunetă care-l aştepta cuminte la Continental. Gene îşi scutură cojocul; era aşezat pe un butoi de pulbere.

Răzgândindu-se el reintră în cabină şi formă numărul lui Erain, cel care nu trebuia folosit decât în caz de extremă urgenţă.

Dacă nici acum nu era urgenţă, atunci el era papa.

Capitolul XV

Când ieşi de la *Factory,* lui Malko îi urla o orchestră în cap. Aerul era călduţ şi plutea un vag miros de benzină, ca prin toată California de altfel.

Gene Shirak era de negăsit şi era deja ora două dimineaţa. Toate localurile închideau. Malko era sigur că-n acel moment Jill era în mare pericol, dacă nu cumva o fi deja moartă.

Îngrădiţi de lege, FBI-ul şi Albert Mann erau neputincioşi: ei riscau să intervină prea târziu. Rulând în continuare pe Santa Monica Boulevard, Malko reflectă la ce-ar putea să mai încerce! Coti brusc la dreapta pe Larrabee: se hotărâse să meargă la Gene Shirak; risca eventual să i se trântească uşa-n nas.

Era lumină în living-room. Malko încercă zadarnic să vadă printre perdele, apoi apăsă pe butonul soneriei. Auzi clinchetul pe două tonuri, dar nimeni nu veni să deschidă.

După cinci minute, el învârti mânerul de la uşă şi aceasta se deschise. Malko intră. Luminile erau aprinse în toată casa. El făcu câţiva paşi spre dreapta, spre living şi se opri cu gura căscată. Joyce Shirak stătea în patru labe pe mocheta albă din faţa televizorului, clătinând uşor din cap, cu un pahar plin lângă ea. Se vedea clar că este într-o avansată stare de ebrietate.

Malko o strigă, iar ea, ridicând capul, murmură ceva de neînţeles. Malko ezită, dar trebuia să-l găsească pe Gene.

— Unde este Gene? întrebă el.

În fine, ea păru să-l recunoască, schiţă o grimasă şi spuse râgâind:

— Nu ştiu. Probabil cu vreuna din curvele lui, ca de fiecare dată.

Cu un rest de demnitate, ea reuşi să se ridice şi întinse un deget acuzator spre Malko:

— Pe el îl căutaţi?

— Nu, o asigură Malko. Eram în trecere pe aici. Ştiţi, noi suntem vecinii…

Brusc, ea se prăbuşi cât era de mare peste el, cu faţa în dreptul feţei lui. Malko era să leşine: respiraţia lui Joyce amintea de duhoarea canalului colector. El se retrase discret, dar ea-l luă

de mână şi-l împinse până la canapeaua albă.

— Vom petrece o seară plăcută, bolborosi ea.

Nu era evident. Joyce se apropie mai mult şi spuse pe tonul confidenţei mondene:

— Acest porc nu se ocupă niciodată de mine…

Ea, cu siguranţă, făcea aluzie la soţul ei. Malko era forţat să intre în joc. Joyce era prea beată ca să accepte orice discuţie.

Deodată ea se ridică, se dezbrăcă de rochie, rămânând în chilot şi sutien de culoare verde şi-l privi pe Malko provocator; avea un corp zvelt, nu prea deteriorat, dar n-avea deloc piept. Ea se-aşează pe genunchii lui Malko şi îşi bagă cu abilitate limba în gura lui. După un sărut care părea să nu se mai sfârşească, ea se rezemă pe umărul lui. Malko aprecie că-i momentul să rişte:

— Ştiţi cumva unde este Jill Rickbell? întrebă el.

Joyce sări, ca şi când ar fi fost muşcată:

— Târâtura aia! Dumneavoastră nu vă plac decât cocotele.

Malko încercă să-şi pledeze cauza:

— Cred că ea se află în pericol de moarte…

— N-are decât să crape, mizerabila, spuse Joyce cu profundă convingere.

— Aş fi vrut s-o găsesc înainte…

Joyce se depărtă de Malko.

— Cară-te, spuse ea. Cară-te. Nu eşti decât un gunoi ca toţi ceilalţi.

Cu toată puterea ea-l pălmui. Trebui să-i ţină strâns mâinile ca să nu repete gestul.

Faţă-n faţă, ea îşi vărsă tot năduful într-o lungă halenă de Chivas Regal.

— Dacă pe ea vrei s-o săruţi, şuieră, ea, du-te acolo. Trebuie să fie acolo, în cuibul lor. Acolo-şi duce curva viaţa cu Gene. Crede că nu sunt la curent. El nu ştie că Seymour m-a dus acolo… ca pe toate celelalte…

— Este mult mai grav, protestă Malko.

Joyce nu răspunse. Ea se ridică, merse să caute paharul pus pe mochetă şi reveni clătinându-se la zece centimetri de Malko. Ochii săi erau injectaţi de sânge şi părea de cincizeci de ani.

— Crupă, târâtură, spuse ea cu voce joasă.

Malko nu văzu zburând paharul de whisky. Lichidul parfumat îi arse ochii şi se scurse pe cămaşă. Joyce se clătina în faţa lui.

Malko se-ndreptă spre ieşire. Cel puţin avea o idee despre locul unde s-ar putea găsi Jill.

În momentul în care ieşea, un pahar se strivi de perete. Era semnul de rămas bun al lui Joyce. El se urcă în Mustang. Trebuia să găsească locul unde era „cuibul lui Seymour”. Malko nu ştia unde să-l găsească pe Seymour. Singura fată care ar accepta să-l ajute ar fi Sue, care făcea parte din gaşcă. Ea ştia unde se găsea garsoniera lui Seymour...

Dar Sue locuia mult mai sus, pe Laurel Canyon, ceea ce însemna încă cel puţin o jumătate de oră pierdută, în cazul în care ar fi găsit-o acasă.

*

* *

Erain şi Gene Shirak discutau cu voce joasă în Lincolnul staţionat în parkingul din Food Giant pe bulevardul Santa Monica. Pentru mai multă siguranţă el blocase uşile prin sistemul electric. El aşteptase zece minute ca Erain să-l sune la cabina din apropiere de Candy Store. Unguroaica acceptase repede să-l întâlnească, atunci când îi spusese despre ce se petrecuse. Gene îşi condusese starleta acasă şi apoi o aşteptă pe Erain.

— Dumneavoastră sunteţi sigur că e încă acolo? o întrebă unguroaica.

De douăzeci de minute discutau despre Jill. Gene spuse sumbru:

— Sper. Din fericire îi este frică de poliţie. Cred că mă aşteaptă.

— Nu s-a publicat nimic în jurnalele de seară?

— Nimic!

— Asta înseamnă că nimeni nu s-a dus la vilă după aceea, spuse Erain. În orice caz trebuie să ne ocupăm de Jill.

— Bineînţeles, confirmă Gene, cu voce şoptită.

În întuneric văzu privirea lui Erain fixându-l şi un fior rece îi trecu prin spate.

— Nu vă fie frică. Îi spuse unguroaica dispreţuitoare. Aţi mai comis destule gafe. Dacă n-ar fi în cauză reuşita acestei misiuni, nu v-aş mai cere nimic. Mă voi ocupa de soarta lui Jill Rickbell.

Pe Gene îl încercă în acelaşi timp un sentiment de laşă uşurare şi dezgust referitor la persoana sa.

— Ce-i veţi face? o întrebă el.

— Vreţi într-adevăr să ştiţi?

Nu, Gene Shirak nu voia să ştie. El nu voia să mai ştie nimic. Erain ordonă:

— Explicaţi-mi cum să ajung acolo. Apoi, căraţi-vă la orice

cârciumă şi petreceţi-vă noaptea acolo.

Gene îi dădu toate explicaţiile de care era nevoie. Erain ascultă cu atenţie apoi deschise portiera.

— Totul va fi bine, fiţi liniştit, îl asigură ea.

Portiera se închise şi Gene rămase singur. Simţea nevoia să vadă lume şi chiar fără ordinul lui Erain, s-ar fi dus să bea.

*

* *

Sue Scala, în costum de baie, stătea întinsă pe malul piscinei, lângă un blond atletic în aceeaşi ţinută. Un casetofon cu baterii cânta o muzică languroasă. Malko intrase prin grădină. Între cei doi se afla nelipsita sticlă de whisky. Malko veni în faţa ei şi Sue surâse.

— A, salut, zise ea.

Şi apoi se cufundă în viciile sale, marijuana şi whisky.

Malko începuse să-şi adune gaşca sa de vagabonzi şi beţivi.

El îşi înfipse mâna în părul scurt şi roşcat al lui Sue, uitând de orice galanterie şi o făcu să ridice capul.

— Sue, trebuie să vă vorbesc.

Ea bolborosi:

— Lăsaţi-mă, sunt prost dispusă. M-am certat cu fostul meu soţ. El s-a purtat urât. Spune că sunt o târâtură şi că voi sfârşi într-un azil…

Dacă mi-ar fi fost excelenta sa educaţie, Malko i-ar fi prezis aceeaşi soartă.

Gorila blondă deschise un ochi şi-şi umflă muşchii:

— Las-o în pace pe Sue, tipule, spuse el, sau îţi pocesc mutra. Este tipa mea.

Malko nu-l băgă în seamă.

— Sue, insistă el, unde-i garsoniera lui Seymour?

Ea scutură din cap:

— Deci v-ar interesa asta?

Şi se cufundă în negură.

De astă dată, Malko nu ezită. El o înhăţă pe actriţă de braţ şi de-o coapsă şi o aruncă în piscină. Gorila se ridică urlând. Malko crezu că o să se bată pe piept înainte de-a se năpusti. Liniştit Malko scoase arma şi-o îndreptă spre pieptul celuilalt.

— Ce preferaţi, să mergeţi la spital sau să faceţi cafea?

Mormăind, blondul se duse spre bucătărie.

— S-o faci tare.

Sue se străduia să ţină capul la suprafaţă gâfâind şi tuşind.

Malko o ajută să iasă. Machiajul i se prelinse pe faţă. Era oribilă. Abia ieşită afară, ea căzu pe saltea.

Fără să ezite, Malko o aruncă iar în apă. Credea că n-o să mai iasă la suprafaţă. Gorila mugi din bucătărie mult mai discret. Malko o mai aruncă de două ori în piscină. Ea se sufoca, se smiorcăia, dar încă nu putea vorbi. În sfârşit, o înveli într-un prosop şi o duse la bucătărie. Cafeaua aburindă era pe masă. Malko adăugă un pic de apă rece ca să câştige timp şi o obligă pe Sue să înghită toată ceaşca. Acum gorila blondă era totalmente speriată.

La a doua ceaşcă de cafea, Sue se dezmetici, sughiţă şi deschise ochii mari. Malko o obligă să înghită a treia ceaşcă de cafea.

— Deci mă torturaţi aşa, gemu ea.

Malko o bătu uşor pe mână.

— Iartă-mă, Sue, dar este o problemă de viaţă şi de moarte. Unde se află garsoniera lui Seymour?

Ea îi aruncă o privire stupefiată:

— Cum se face că sunteţi la curent cu asta?

— Asta interesează mai puţin, zise Malko. Unde-i garsoniera?

Ea îşi cuprinse capul în mâini şi îşi încruntă sprâncenele. Vinişoare mici şi roşii se-ntretăiau pe obrajii săi. Era alcoolul.

— Aşteptaţi, este după Beverly Glen, o mică casă la stânga, în...

*

* *

Auzind soneria, „Darling” Jill se grăbi spre uşă. Era pe punctul de a înnebuni de spaimă. Casa aceasta goală o deprima.

— Ce doriţi? întrebă ea văzând-o pe Erain.

Unguroaica intră şi încuie uşa după ea.

— Vin din partea lui Gene.

Jill se uită înspăimântată la faţa de brută a lui Erain.

O cuprinse o panică de nedescris. Ea se aşeză şi căută o ţigară.

— Mi-a promis că o să vină.

Erain surâse liniştitor.

— El a întârziat şi eu am venit să vă ţin companie în aşteptarea lui. Există muzică pe aici?

„Darling” Jill se ridică şi puse în funcţie casetofonul. Muzica o linişti puţin. Prefera să nu gândească. Şi dacă Gene era totuşi un asasin? Cât ar fi vrut să-l aibă pe Sun lângă ea. Fără el se simţea

neputincioasă.

— Unde este baia? întrebă politicoasă Erain.

Nu descifra nici o ameninţare în vocea ei, dar Jill tremura. Din momentul în care unguroaica dispăruse, ea privea telefonul. Era uşor să apese tasta „0” şi să cheme poliţia.

Deodată, muzica umplu camera. Erain dăduse aparatul la maximum. Ea înainta spre Jill cu o pereche de foarfece lungă în mâna dreaptă, cu faţa indiferentă. Jill observă că femeia îşi scosese pantofii cu tocurile înalte.

„Darling” Jill ţipă, dar muzica acoperi strigătul său. Apoi ea fugi spre telefon şi apăsă pe „0”. Numărul poliţiei era scris lângă telefon, dar nu mai avea timp să-l formeze.

Erain se aruncă asupra ei când răspunsese operatoarea. Unul din braţele foarfecelui se-nfipse în gâtul lui „Darling” Jill, secţionându-i carotida stângă. Un jet de sânge îi stropi bărbia. Ea dădu drumul telefonului pentru a se lupta, însă femeia cu foarfecele era mult mai puternică decât ea şi voia să ucidă. Lama se-nfipse şi mai adânc în carnea fragilă a lui „Darling” Jill, care căzu pe spate.

*

* *

Malko se năpusti efectiv afară din Mustang. Casa era luminată şi zgomotul muzicii se auzea până afară.

Se simţi atât de penibil încât avu tendinţa să se întoarcă. Credea că va pica din nou în toiul unei petreceri. Sună în zadar la sonerie.

Deodată, un miros fad de sânge îl lovi în faţă. Camera era goală. Merse la casetofon şi-l opri. Atunci apăru un picior ieşind de după divan. Se apropie ştiind ce-o sa găsească.

„Darling” Jill se luptase cu o energie nebănuită. Era un carnagiu. Tânăra femeie era cu ochii deschişi şi faţa deformată de groază. Văzuse apropiindu-se moartea, o moarte oribilă. Fusese măcelărită ca un animal. Avea sânge până şi pe pantalonul său maro. Toate unghiile erau rupte.

Malko îi puse mâna pe obraz. Era încă caldă. Nu murise mai de mult de-o oră. Dacă Sue ar fi fost mai puţin beată, Jill ar mai fi trăit şi el s-ar fi întâlnit cu asasinul ei.

Încă o dată, el ajunsese târziu. Descurajator. De ce această serie de crime oribile? Acum, un singur om putea răspunde la această întrebare – Gene Shirak. Malko, luă telefonul şi formă numărul lui Albert Mann.

*

* *

Gene Shirak îşi comandă a treia sticlă de Dom Perignon.

Ruth, soţia avocatului său, care nu avea mai mult de douăzeci şi trei de ani, îl privi cu admiraţie. Ea i se oferea ostentativ, de-a dreptul jenant. Gene era ceea ce ea admira mai mult în această viaţă: bani, putere, renume. De fiecare dată când Jim, soţul lui Ruth, ieşea cu Gene, era un supliciu, dar nu putea să-l refuze. Era cel mai bun client al său.

Gene o luă pe Ruth de mână.

— Să mergem să dansăm!

Producătorul îi găsise pe cei doi soţi la „Climax”, singurul local deschis după ora două dimineaţa. Infernul de la subsol atinsese apogeul. În semiobscuritate, Ruth putu să se lipească de Gene după pofta inimii ei. Acesta îi strecură mâna între bolerou şi pantalonul de dantelă. Tânăra îşi supse pântecul pentru ca mâna producătorului să intre mai uşor.

Ei nu-şi spuseră nici un cuvânt dar Gene ştia că i se va dărui. Faţa lungă triunghiulară căuta să-i prindă privirea. Pe moment îl invadă o senzaţie plăcută de căldură, apoi se gândi la Jill. Era ora trei dimineaţa. Probabil că totul se sfârşise.

— M-am săturat să dansez, spuse el deodată.

Ruth se-ntrebă ce i-o fi displăcut la ea. Ea îşi spuse că la următorul dans va merge mai departe.

Capitolul XVI

Erain ridică imediat telefonul şi închise bine uşa cabinei. Era ora opt şi jumătate şi ea începea serviciul la ora nouă.

Tânăra rezumă pe scurt ultimele evenimente din afacerea Gene Shirak, subliniind că soluţionarea era apropiată. Producătorul angajase un nou Navajo şi puse la punct un procedeu pentru a-l scoate din SUA sâmbăta viitoare. Trebuia rezistat încă câteva zile.

Camaradul ei de la celălalt capăt al ţării nu fu de acord cu ea. Gene Shirak era vulnerabil şi trebuia lichidat, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Erain era pregătită cu doi oameni care s-o ajute.

Tânăra unguroaică ieşi din cabină fără emoţie. Asta făcea parte din meseria ei, din adevărata meserie pe care-o iubea. Nu era de competenţa ei să comenteze ordinele. Cu atât mai bine dacă era scutită de săptămânile de efort şi de o crimă. Siguranţa era cea care trebuia să primeze.

Angajându-se pe şosea cu noul său Falcon, ea gândi că era totuşi păcat, acum că totul era pus la punct. Ceilalţi erau însă de altă părere. Ei aveau totdeauna dreptate. Acesta era motivul pentru care ea era încă în viaţă şi liberă. Gene Shirak nu mai prezenta garanţie.

Puţinul pe care-l ştia, era suficient pentru a aduce prejudicii serioase.

Ea rula gânditoare pe Wilshire Boulevard, absorbită de gânduri. Trebuia să-şi cumpere o altă bluză pentru a o înlocui pe cea pe care trebuise să o ardă după asasinarea lui Jill.

*

* *

— Gene Shirak este vârful unui iceberg, spuse Albert Mann. Este mica parte vizibilă a unui mecanism al cărui secret ne scapă complet. Nu ştiu nici măcar ceea ce-l include în acest mecanism. Moartea lui Jill Rickbell este un accident de parcurs, după părerea mea şi nu are nimic de-a tace cu adevărata afacere.

Şedinţa avea loc în birourile FBI. O dată în plus, afacerea era într-un punct mort, la două zile după moartea lui Jill Rickbell.

Reperul afacerii, Gene Shirak, supravegheat îndeaproape de FBI, nu mişca nici un deget.

Aşezat într-un fotoliu confortabil, Malko era muncit de gânduri negre. N-o putuse salva nici pe Daphne, nici pe „Darling” Jill. Pe moment era convins că nu Gene Shirak o omorâse. Producătorul, în momentul în care fusese măcelărită femeia, avea un alibi inatacabil, poate chiar prea inatacabil.

— Nici un indiciu, întrebă el, nici măcar amprente?

Albert Mann scutură din cap.

— Nimic. Asasinatul a fost comis cu o completă absenţă de sensibilitate. Trebuie să ai nervii foarte tari ca să-i tai unei fete tinere carotidele şi să o laşi să sângereze până va muri. Este o crimă de profesionist.

— Atunci ce facem?

— Aşteptăm. Nu-l putem aresta pe Gene Shirak; nu avem nimic solid contra lui.

Ceva îi scăpa lui Malko.

— În fine, întrebă el, de ce ar lucra Gene Shirak împotriva acestei ţări?

Albert Man o recunoscu:

— Nu avem nici cea mai mică idee. În plus, toţi agenţii proveniţi din est pe care i-am identificat erau oameni modeşti cu venituri mici. Gene Shirak este milionar. Nu prea-i văd bine pe oamenii estului servindu-se de un agent călătorind în Rolls Royce şi la urma urmei el este american. Sigur, el a venit din Ungaria acum douăzeci şi şapte de ani. Noi, însă, nu-i putem bănui pe toţi imigranţii, de care ţara aceasta e plină. New York-ul are cartiere multe în care engleza este a doua limbă…

Albert Mann concluzionă:

— Mi-e teamă ca eforturile noastre să nu fie zadarnice. Aceşti oameni nu sunt nebuni. Sunt prea multe fisuri. Ei vor opri totul şi-o vor lua de la cap.

Aceasta era logica.

Se terminase şedinţa. Un fum des ascundea soarele de deasupra Los Angelesului şi era aproape răcoare. Malko plecă primul, hotărât să continue cât mai repede. Trebuia încolţit Gene Shirak, scos din sărite, până când va face o nouă eroare. El văzuse mulţi duri cedând la presiunea nervoasă.

*

* *

— Domnul Gene Shirak nu este aici. Tocmai a plecat şi nu ştiu

dacă revine astăzi.

Secretara spunea adevărul: uşa biroului era deschisă şi înăuntru nu era nimeni. Malko ezită. Fata îl privea cu interes vizibil. Rochia sa era ridicată mult peste ceea ce în mod curent se vede într-un birou onest... Surâsul care se oglindea în ochii săi strălucitori era ceva pur comercial. El se hotărî să profite.

— Toate secretarele lui Gene Shirak sunt aşa frumoase? întrebă el.

— Mă numesc Carrol şi sunt *singura* secretară a lui Gene Shirak, preciză fata.

Malko se-ntreba cum scria la maşină cu aceste unghii lungi de trei centimetri, impecabil date cu ojă. Ea se întinse, dând la iveală nişte sâni ascuţiţi, fără sutien. Aşa sunau instrucţiunile patronului, probabil. Malko se aplecă peste birou, dar ea nu se retrase, oferind o gură roşie şi largă.

Un jurnal galben era expus în faţa maşinii sale: *Free Press.* Era cotidianul pentru hippies, plin de anunţuri oferind parteneri pentru orgii, pederaşti şi toată fauna, cu articole nonconformiste, total discordant în acest birou.

— Dumneavoastră citiţi asta?

Carrol strâmbă graţios din buze.

— Domnul Shirak l-a cumpărat. Eu îl privesc.

Ea era prea aproape. Buzele lor se atinseră şi ea-şi împreună mâinile în jurul gâtului lui Malko. Carrol săruta ca-n filme cu o ştiinţă un pic cam prea controlată.

Cu bustul sprijinit pe maşina de scris, Malko se ridică primul şi ochii săi căzură din nou pe jurnal. Ceva îi dădea de gândit. Rochia lui Carrol se ridicase şi mai mult, dând la iveală un slip negru. Gene Shirak trebuia să depună un efort mare pentru a se concentra cu o asemenea secretară.

Deodată, el realiză că ziarul păstra încă toate pliurile...

Carrol se ridicase şi-l privea din ce în ce mai provocatoare.

— Sunt mulţumit de tot ce-am văzut aici, spuse Malko. Pe curând.

— Ce-nseamnă „pe curând”? spuse Carrol. Puteţi să veniţi să mă luaţi la ora patru, la propriu şi la figurat.

— Voi încerca, promise Malko, înainte să dispară.

La ieşirea din imobil, Malko găsi un tânăr pletos care vindea *Free Press,* în staţia de autobuz. Acesta costa un dime[19]. El se aşeză pe-o bancă şi se adânci în lectura paginii cu mici anunţuri.

[19] 10 cenţi (n.a.).

După ce citi totul, nu-i mai rămânea decât o ipoteză de verificat, din cele ce-i trecură prin minte în biroul lui Gene Shirak: la rubrica „lost”, rezervată de obicei părinţilor care căutau să-şi recupereze odraslele „hippies” se putea citi următorul anunţ:

„Please contact your Dad, corner of Wilshire and Canon Phone booth 3-4 PM”.

El binecuvântă temperamentul fierbinte al lui Carrol. Malko se grăbi spre cabina telefonică de la colţul lui Larrabee spre a-l suna pe Albert Mann.

*

* *

O camionetă a lui Pacific Telephones era oprită pe Wilshire Boulevard la intersecţia cu Canyon Drive. Înăuntru era un veritabil laborator ambulant al FBI-ului. Pe una din antenele ieşind prin acoperiş era fixat un microfon direcţionat care putea capta vocea unui om de la o sută de metri.

Un alt microfon era plasat în cabina telefonică. În parkingul din „Food Giant” care era pe colţ, două maşini-rodeo ale FBI erau gata să intervină. Trei alte vehicule dintre care două conduse de femei staţionau în împrejurimi de asemenea gata să intervină.

Două camere ale imobilului cu vederea spre cabină fuseseră rechiziţionate. În spatele ferestrelor erau o cameră video color şi una alb-negru, Hasselblood cu un teleobiectiv de 1000.

Poliţia din Beverly Hills avea ordin să nu intervină sub nici un pretext. Douăzeci şi cinci de agenţi FBI, dintre care şase femei fuseseră mobilizaţi în această operaţiune. Un elicopter era de asemenea angrenat dacă maşinile ar fi pierdut urma lui Gene Shirak.

Malko se găsea într-un Ford crem în parking. El spera din toată inima ca acest teribil dispozitiv să nu servească doar la capturarea unui hippie bărbos.

Era ora trei şi zece. Se spera ca importantul dispozitiv organizat să fie invizibil. Totdeauna exista riscul unui necaz imprevizibil.

— Iată-l, se auzi deodată în radioul de la bord.

— Vine de la est pe Wilshire. Rulează încet.

Imediat îşi făcu apariţia Lincolnul Mark III la colţul dinspre Canyon. Opri la câţiva metri de cabină, în faţa camionetei „Pacific Telephones”. Gene Shirak nu coborî, dar deschise geamul electric.

Malko îşi reţinea suflarea. Avusese dreptate!

Deodată, Gene Shirak ieşi din maşină şi intră în cabina telefonică. Telefonul sună şi convorbirea dură mai puţin de un minut. Fără grabă, Gene Shirak urcă în maşină şi demară. Deodată un Oldsmobile ieşi din parking, condus de o femeie cu bigudiuri: o agentă FBI.

Gene Shirak rula pe Wilshire Boulevard fără grabă. În jurul lui aerul era străbătut de mesaje radio. Întregul dispozitiv se deplasa spre sud odată cu el.

— Va sfârşi prin a se întâlni cu cineva, spuse Albert Mann care conducea maşina lui Malko. Corespondentul său a reperat cabina şi a luat numărul de telefon. Procedeul este clasic, l-a fixat o a doua întâlnire. El se află undeva ca să verifice dacă nu-i urmărit.

Se auzi la radio:

— Coboară pe Santa Monica Freeway… El ia în primire maşina 7, repet, maşina 7. Santa Monica Freeway, vest. Viteza cincizeci de mile. Terminat.

Şoferul acceleră.

— Noi vom intra pe Freeway mai jos, avertiză Albert Mann. Este mai uşor să treci neobservat.

Trecură zece minute, iar radioul tăcuse. Cei doi oameni tăceau în maşina lor. Radioul anunţă din nou:

— A virat la dreapta, pe Strada 3, foarte încet. Pare să caute ceva.

Ei străbăteau Freeway cu nouăzeci de mile.

— A oprit, îşi aprinde o ţigară şi se uită la ceas, transmise radioul.

Malko respiră adânc. Cu un pic de noroc ajunseră la timp. Albert Mann surâse:

— Locul e relativ uşor de supravegheat, pentru că la vest este marea. Totul e blocat pe o rază de o milă.

— Shirak a oprit la zece metri de o cabină telefonică, se auzi la radio.

Fordul crem ţâşni din curba Freeway şi viră la rândul său pe Strada 3. Era un cartier sărac, locuit în întregime de negri, cu case vechi din lemn stil „California 1930”. Multe dintre ele erau închise, abandonate, cu un mic anunţ pe minusculele peluze: „de vânzare”.

Strada 3 mergea paralel cu coasta. Lincoln-ul lui Gene Shirak se oprise aproape de ramificaţia ce ducea spre Pacific Ocean Park, un fel de Luna Park construit pe piloni suspendat deasupra apei.

— Imposibil să ne apropiem mai mult, spuse Albert Mann. Ar putea să ne zărească în oglinda retrovizoare şi cred că vânătoarea de-abia începe…

Ei parcară pe trotuarul opus celui al lui Shirak şi aşteptară.

Malko nu-şi găsea locul. Era convins ca Shirak avea întâlnire cu asasinii lui Jill şi spera că nu se putea întâmpla nimic cu acest dispozitiv organizat de FBI în preajmă.

*

* *

La cinci sute de metri de acel loc, Erain aştepta bând un Seven-up. Nu erau decât patru sau cinci clienţi în jalnicul local.

Până aici totul se desfăşurase conform planului. Gene Shirak nu bănuia nimic. Era mai bine aşa. Erain Belgra nu era o fiară. Ea suferise destul dacă a putut s-o omoare pe Jill cu atâta sălbăticie, dar aflată în criză de timp, ea nu găsise în, casă un instrument mai bun.

Ea se uită la ceas. Gene Shirak avusese timp să ajungă, dar ea mai avu puterea să aştepte încă cinci minute, un exerciţiu excelent pentru nervi.

Gene Shirak fuma nervos. Moartea lui Jill Rickbell însemna prea mult, dar acceptase pentru că nu era altă alternativă. Îi era frică. Oare ce-i mai cerea Erain? Ea convenise să nu-l mai contacteze decât prin intermediul lui *Free Press.* Era mai sigur decât telefonul.

Cu fiecare minut care trecea, Gene aştepta să vadă sosind poliţia sau FBI-ul. Îşi petrecea timpul citind ziarele, pentru a ghici printre rânduri ceea ce poliţia nu voia să spună. Ziarele conchideau că e vorba de crima unui maniac sexual sau a unui vagabond. Nenorocitul de Seymour petrecuse orele cele mai dezagreabile din viaţa sa explicând de ce închiriase vila sub un nume fals.

Pacificul se ondula un pic mai departe. Plaja Santa Monica începuse să se populeze. Brusc, Gene Shirak simţi nevoia să meargă să ţopăie prin valurile gri în loc să mai aştepte.

Încă cinci minute. Dacă acest blestemat de telefon ar suna! El nu-şi lua ochii de pe cabină, ca şi când privirea sa ar fi putut declanşa soneria de la distanţă. Pentru a-şi stăpâni nerăbdarea, el deschise radioul pe unde scurte…

— … Fumează o ţigară, pare nervos… aici maşina 3. Sunt la colţul Străzii 3 cu Ozone Avenue.

*

* *

Gene Shirak rămase paralizat de spaimă. Îi trebuiră treizeci de secunde ca să-şi dea seama că-i vorba despre el. Deseori el se amuza captând mesajele vapoarelor sau ale maşinilor poliţiei. Crezu că înţelesese greşit. Privi în oglinda retrovizoare. În spatele său un Plymouth gri era oprit lângă trotuarul celălalt; maşina 3.

Producătorul simţi o poftă nebună să deschidă portiera şi să se salveze fugind. Aruncă ţigara şi-şi puse mâinile pe volan pentru a-şi astâmpăra tremurul.

Gândurile i se amestecau în cap. Aşa deci, ea l-a „turnat”. Ei îl aşteptau ca să-l aresteze. Se sfârşise. Cu ochii înnebuniţi de groază, privi în jurul său. Nu erau în apropiere decât câţiva pietoni vârstnici.

Deodată, auzi soneria telefonului din cabină. El îl privi precum ar fi înfruntat sfântul Anton ispita în deşert. Ar fi fost mai bucuros să sărute o caracatiţă vie.

Încetişor, ca şi când i-ar fi fost teamă să nu fie descoperit, fixă mânerul Cutiei de viteze la „drive” şi acceleră. Fruntea îi era acoperită de-o sudoare rece.

O doamnă în vârstă cu pălărie înflorată care tocmai trecea prin apropiere, auzind că sună şi fiind curioasă, deschise uşa cabinei şi ridică receptorul.

*

* *

— Dumnezeule, ce se-ntâmplă? ţipă Mann în microfon.

În faţa lor, Lincolnul Mark III tocmai demara şi se îndrepta spre nord.

Vocea impasibilă din maşina 3 replică imediat:

— Nu cunoaştem din ce cauză a plecat. Nici nu ne gândim că ne-a putut descoperi.

Telefonul suna în continuare în cabină.

— Răspundeţi odată, poate că ei nu-i cunosc vocea.

Deja Albert Mann suna la dispecerat:

— Atenţiune, Mark III a plecat spre nord.

Oare ce-i provocase teamă lui Gene Shirak?

El nu se dusese acolo ca să demareze ca un nebun ci să nu răspundă la telefonul care suna.

Omul din maşina nr. 3 fugea spre cabină.

*

* *

Inima lui Erain bătea nebuneşte. Termenul ce şi-l fixase

expira. Ea puse un dolar pe contoar şi trânti uşa cafenelei. În faţă era o cabină telefonică. Liniştită, ea introduse o monedă de zece cenţi, aşteptă tonul şi formă numărul. Din momentul în care se declanşă soneria, ea scoase din buzunar un obiect metalic de mărimea unui pachet de ţigări. Semăna cu telecomanda unui televizor.

Soneria zbârnâi continuu. Ea-şi încruntă sprâncenele contrariată. El ar fi trebuit să fie acolo de zece minute. Unguroaica începu să numere zbârnâiturile soneriei: patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece...

Se auzi când ridică telefonul.

Apăsă fără ezitare pe butonul fixat pe mica jucărie, apoi închise telefonul şi traversă strada fără grabă spre a se urca în maşina sa.

Un minut mai târziu ea rula pe Pico Boulevard spre nord, cu inima liniştită.

*

* *

Dama cu pălărie înflorată ajunsese prima la cabină, fără să-l zărească măcar pe agentul FBI, care venea în grabă.

Ea ridică receptorul. Restul se petrecu atât de repede încât nimeni nu-şi putu da seama ce se-ntâmplă. Pereţii din sticlă zburară în cioburi. Mai multe explozii apropiate izbucniră în rafale. Doamna cea vârstnică se clătină sub efectul bubuiturii şi se ghemui în fundul cabinei lăsând o mare dâră de sânge pe singurul geam rămas întreg. Receptorul rămăsese spânzurat de cordonul lui. Agentul FBI se aruncă la pământ, înhăţă coltul şi arătând spre casa veche, vopsită în alb, cu storurile lăsate, urla:

— De aici vine asta!

Bătrâna nu mai mişca. Exploziile încetară. Strada 3 se golise ca prin minune. Mexicanii şi negrii care o populau nu simpatizau poliţia.

În maşină, Malko înjura şi Albert Mann era în pragul isteriei.

Amândoi oamenii săriră din maşină şi fugiră spre cabina telefonică. În faţă unul din Fordurile FBI-ului din care coborâseră patru oameni, oprise de-a curmezişul carosabilului, dar nu mai mişca nimic în casa din care plecaseră exploziile.

Malko, ascuns în spatele unei maşini staţionate, scruta ferestrele vilei. Se trăsese cu o armă automată de mare precizie, deoarece toate proiectilele au lovit cabina telefonică.

— Aşteptaţi-le pe celelalte, şopti Albert Mann, deoarece

asasinul este blocat înăuntru.

Într-un interval de timp care nu-i păru lui Malko mai mare de câteva secunde, apărură doi motocicliști ai poliției nu se știe de unde. Mai multe sirene dialogau pe măsură ce mașinile FBI soseau la locul schimbului de focuri. Două minute mai târziu, mai multe mașini blocaseră toate intersecțiile din jurul blocului iar luminile roșii de pe acoperișurile lor și sunetul sirenelor se opreau încet, încet, în vreme ce polițiștii coborau, unii dintre ei înarmați cu arme de foc. Câțiva curioși care se adunaseră la colțul lui Ozone Avenue, fură împrăștiați în grabă. Polițiști în uniformă și civili fugeau în toate direcțiile.

Agentul FBI care se găsea aproape de cabină, trase până la ușă corpul femeiei și-l întinse pe trotuar. Ea murise, lovită de mai mult gloanțe din care unul îi smulse jumătate din cap.

Unul dintre polițiști, cu ajutorul megafonului, îl soma pe asasin să se predea. Nici un răspuns. Protejați de scuturi, trei polițiști înaintară pe mica peluză, fără să fie întâmpinați de nici un foc. Malko îi urmărea. El nu înțelegea cum trăgătorul se lăsase încolțit atât de ușor: el nu avea scăpare, blocul fiind împresurat imediat.

Asta nu semăna cu prudența de care adversarii săi dăduseră dovadă până în prezent.

În orice caz, Gene Shirak fusese norocos. Fără avertismentul misterios care-l pusese pe fugă, el ar fi zăcut acum întins pe trotuar în locul bătrânei. Malko traversă Strada 3 fugind și ghemuindu-se lângă peretele vilei. Circa douăzeci de arme erau ațintite în direcția fațadei.

Toate acestea se dovediră inutile. Un sergent înalt cu o armă automată, făcând parte din primul val, pătrunsese în casă și ieși spunând:

— S-a cărat!

Malko și însoțitorul său urcară în grabă pe o scară simțind mirosul greu și intrară într-o mică cameră. Mirosul acru al corditei plutea în cameră. Un grup de polițiști stăteau în jurul unei mașinării infernale.

O pușcă automată mare M 16 fixată pe un trepied de cameră de filmat. Cele trei picioare erau fixate în planșeul de lemn, conferind o mare rigiditate mecanismului ascuns de perdele. Țeava practic nu fusese deviată pe măsură ce se golea încărcătorul.

Partea cea mai ingenioasă era dispozitivul de declanșare a

firului. Era un sistem asemănător celui de declanşare electrică al mitralierelor de pe tanc sau avion, fixat în lungul piedicii puştii automate.

El era declanşat de un emiţător radio mare cât un pachet de ţigări. Asasinul putea declanşa tirul pre-reglat asupra cabinei, găsindu-se la două-trei sute de metri. Frumoasă treabă, de profesionist.

Malko şi Albert Mann se priviră. Ei gândeau acelaşi lucru. Agenţii FBI începură să măsoare totul şi să presară peste tot praf pentru amprente.

— Eu merg la biroul lui Gene Shirak, spuse Malko. Trebuie să ajung înaintea asasinului. Rămâneţi aici să vedeţi dacă apare ceva interesant. Ştiţi unde mă aflu.

El plecă. O ambulanţă încărca corpul femeii curioase. Malko pipăi mânerul revolverului aflat la centura sa. Inamicii pe care-i căuta nu făceau cadouri. Într-un oraş imens ca Los Angeles, asta însemna să cauţi acul în carul cu fân...

Capitolul XVII

— Să intre, spuse Gene Shirak cu o voce ştearsă.

Tocmai i se anunţase vizita lui Malko.

Producătorul venise să se refugieze la biroul său, pentru a-şi pune ordine în gânduri. El nu putea înţelege de ce Erain îi întinsese o cursă.

Îi întinse mâna lui Malko cu un surâs crispat. Era prima revedere după petrecere. Şi unul şi celălalt ştiau la ce trebuie 3 să se aştepte, ştiind cine sunt în realitate. Malko fixă ochii fără strălucire ai lui Gene:

— Ştiţi, domnule Shirak, că de o oră trebuia să fiţi mort?

Gene Shirak păli:

— Ce glumă-i asta?

— Nu este o glumă, spuse Malko. Acum o oră, nu aţi intrat într-o cabină telefonică din Strada 3 pe Santa Monica.

El se opri o secundă pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale.

— Persoana care a decroşat în locul dumneavoastră a fost omorâtă de o rafală de armă automată. Vă precizez că asasinul este încă liber.

În faţa sa, producătorul se chircea câte puţin la fiecare cuvânt. El protestă fără convingere:

— Nu înţeleg nimic din ce spuneţi. Mai întâi cine sunteţi dumneavoastră?

— Asta interesează mai puţin, zise Malko. Cu cine aveaţi întâlnire?

Gene Shirak nu răspunse. În interiorul lui era pe punctul de a se prăbuşi totalmente. Deci Erain încercase să-l omoare. Asta însemna sfârşitul. Nu-i mai rămânea de făcut decât un lucru. Să fugă, dacă mai era posibil.

Cu preţui unui efort supraomenesc, el îşi ascunse frica:

— Dumneavoastră lucraţi probabil pentru poliţie, îi spuse el lui Malko, dar nu înţeleg deloc ce spuneţi. Aşa că dacă nu aveţi un mandat, vă rog să părăsiţi acest birou.

Malko dădu din cap. Din punct de vedere legal, el nu putea face mai mult, SUA fiind ţara libertăţii individuale.

— Domnule Shirak, spuse el înainte să plece, dacă vă hotărâţi să nu vă sinucideţi, ştiţi unde să mă găsiţi.

Trecând pe lângă Carrol îi surâse. Rămas singur, Gene Shirak îşi luă capul între mâini. Totul se prăbuşea în jurul lui. Se uită la cele trei telefoane, la biroul său, prietenii de fiecare zi. Totul îi producea spaimă. Acum nu mai putea aştepta decât veşti rele.

Tocmai sună telefonul direct. Gene răspunse cu regret. Vocea veselă a lui Dennis îl făcu să tresară:

— Hello, nărodule, lucrezi pe vremea asta nemaipomenită! Nu te gândeşti la petrecerea noastră din week-end? Direcţia Acapulco. Apropo, aş vrea s-o aduci cu tine şi pe roşcata aia splendidă. Ştii tu la cine mă refer.

Ori tânărul miliardar cultiva umorul negru, ori nu citea ziarele deloc.

— Ea nu mai este în oraş, replică Gene, sobru.

— Nu importă, zise Dennis, la revedere.

Gene închise telefonul. Felul său de a fi combativ, îl făcea să-şi recapete moralul. Desigur, putea să se predea FBI-ului, dar între el şi libertate se afla cadavrul lui Daphne. Şi mai târziu ceilalţi nu-l vor ierta.

El nu putea trăi toată viaţa cu frica în sân. Deodată, întrevăzu o soluţie, graţie lui Dennis. Cu condiţia să mai fie viu câteva ore.

Iute ca vântul, trecu prin faţa lui Carrol, coborî direct în garaj şi se strecură în marele Mark III. În momentul în care voi să pornească, simţi ceva rece apăsându-i ceafa şi el rămase înţepenit, cu mâna pe cheie, nemişcat.

— Nu strigaţi, spuse vocea lui Erain.

O panică viscerală îl cuprinse pe Gene Shirak. El fixa cadranele tabloului de comandă din bord aşteptând şocul glontelui în ceafă. Nu mai avea nici măcar forţa să implore.

— Ieşiţi din garaj, ordonă Erain şi luaţi-o la dreapta pe Doheny Drive. Dacă încercaţi ceva vă omor.

— Oricum o să mă omorâţi.

— Nu, spuse Erain cu nemulţumire vădită în glas.

Gene Shirak întrevăzu o mică rază de speranţă.

Erain se aşeză mai comod pe banchetă. Din exterior nu putea fi văzută! Gene viră la dreapta pe Sunset şi apoi urcă pe Doheny Drive, printre coloanele dominând Shopul. El ajunse în dreptul unei mari pancarde pe care scria „Doheny Estates”.

Acesta încă era un teren defrişat şi deşert pe care urma să se construiască vile. Era locul potrivit pentru o crimă. Dodge-ul

negru al FBI care urmărea maşina lui Gene, de la Sunset, depăşi intrarea „Doheny Estates” şi opri la virajul următor. Agentul care conducea, supraveghea intrarea pe care dispăruse Continentalul. Nu exista riscul ca Gene să dispară.

— Intraţi şi vă opriţi în spate, ordonă Erain. Gene Shirak ascultă. Din cauza fricii, sudoarea îi curgea în ochi.

Din nou ţeava armei se lipi de ceafa producătorului.

Erain avu un râs fără bucurie.

— Aş putea să vă omor acum. Vedeţi bine că nu vreau s-o fac.

Efectiv ea se strecură aproape de el, după ce-şi puse arma la loc în poşetă. Gene Shirak nu mai înţelegea nimic.

— De ce aţi încercat să mă ucideţi? întrebă el.

— Am primit ordin în acest sens, confirmă Erain. Acest gen de ordine nu se discută.. Acum mi-e imposibil să-i întâlnesc pe cei care mi l-au dat. Aşa că, pentru că aţi pregătit operaţiunea, vă mai acord o şansă, după ce vă descurcaţi cu FBI-ul.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Gene respiră uşurat. La picioarele lor se întindea imensul Los Angeles, oraşul unde s-a realizat fiecare, unde au agonisit avere. El trebuia să părăsească toate acestea. Nu mai avea altă alegere, decât gazonul bine întreţinut din „Forest Lawn”, cimitirul miliardarilor din Beverly Hills, cu un jet de apă pe mormânt ca personalităţile.

— Accept, zise Gene Shirak, totul e gata. Vă voi explica cum vom proceda...

*

* *

Joyce se plimba în vila din Beverly Drive ca un tigru în cuşcă. Îi era frică. Niciodată Gene Shirak nu fusese atât de odios. Chiar în dimineaţa aceea o pălmuise atât de brutal încât căzuse în baie.

Joyce, citise ca toată lumea, în ziare, ştirea despre crima din Santa Monica, dar nu o legase de soţul ei.

Harrison, noul Navajo, ştergea liniştit bufetul. Joyce îi aruncă o privire lacomă. El era totdeauna fericit.

Telefonul sună. Agasată, Joyce răspunse. Era Herb, agentul de schimb al lui Gene Shirak. El se scuză pentru a fi deranjat-o pe Joyce şi după câteva banalităţi, intră în subiect.

— Gene n-a fost la Vegas astăzi?

— La Vegas? Nu, răspunse Joyce. (Ea nu-şi dădea seama unde voia să ajungă Herb.) De ce?

În faţa ezitării „brokerului”, Joyce se transformă în pisică şi toarse, uitându-şi supărarea. Era curioasă:

— Este jenant să spui asta, mărturisi Herb. Gene mi-a telefonat pentru a-mi da instrucţiuni să vând totul şi să-i ţin banii la dispoziţie... Eram contra acestei decizii pentru că nu-i favorabil momentul pentru a vinde. El însă a insistat atât de mult şi l-am ascultat. La urma urmei sunt banii lui... Mă gândeam că probabil a fost ras la poker, ca ultima dată...

Joyce fuma. Făcu un efort supraomenesc pentru a-şi recăpăta calmul. Pokerul la care făcea aluzie Herb îi costase 70 000 de dolari... într-o noapte. Dar apoi, Gene nu mai jucase.

— Nu Herb, Gene n-a jucat, spuse ea. Cred că are în vedere o mare speculaţie imobiliară. Sper ca asta să reuşească...

— Şi eu sper, conchise „brokerul" care spera să se întoarcă clientul cel gras. Dar mai ales, să nu-i pomeniţi lui Gene de telefonul meu. Asta l-ar putea supăra.

— Puteţi conta pe mine, spuse Joyce, cu dulceaţă în glas.

El putea conta pe ea. Abia închisese şi aruncă aparatul în mijlocul camerei. O cascadă de înjurături ieşiră din gura ei. Aşa deci, nenorocitul ăsta se pregătea s-o abandoneze!

Speriat, Harisson dispăru în bucătărie.

Un pic mai liniştită Joyce se duse să-şi spele faţa. N-ar servi la nimic să-i facă scandal lui Gene. Trebuie să fie mai vicleană decât el. El poate pleca, dar fără bani. Ea se aşează şi încercă să se gândească.

De ce fugea Gene? Şi cu cine?

În timp ce ea era pe gânduri, se auzi soneria la intrare.

Joyce se uită prin fereastra living-room-ului şi-l zări pe blondul căruia îi aruncase un pahar în cap.

Ea îl bănuia că ştie mai multe despre soţul ei. Prin el, spera să-l bată pe Gene Shirak pe propriul său teren. Ea se aranjă sumar şi se duse să deschidă.

*

* *

Malko simţea că femeia din faţa lui îl putea ajuta considerabil. Ea era însă inteligentă şi vicleană. El se hotărî să joace cu cărţile pe masă.

— Doamnă Shirak, spuse el, soţul dumneavoastră s-a băgat într-o mare încurcătură. El este amestecat într-o istorie care vizează securitatea SUA. Eu însumi lucrez pentru o agenţie federală şi cred că l-aţi putea sfătui de bine.

Joyce spuse fără să ezite:

— Eu nu sunt la curent cu afacerile soţului meu, răspunse ea

şi ceea ce îmi spuneţi mă miră foarte mult. El este un om onest.

Trebuia să ai un temperament de sfânt pentru a spune asta fără să surâzi. Chiar îmbibat de marijuana până peste cap, nimeni nu s-ar fi gândit să-l califice pe Gene drept un onest. Categoric amorul era orb.

Cu tot calmul aparent, Malko simţea nervozitatea lui Joyce. Trebuia să găsească punctul slab al blindajului. El o mângâie cu ochii săi aurii pe soţia lui Gene.

— Joyce, spuse el, cu un ton apăsător, dacă nu interveniţi riscaţi să suportaţi consecinţele.

Ea închise ochii şi se revăzu chelneriţă la cantina Universului. Nu mai avea curaj să înceapă de la zero. Cu atât mai rău pentru Gene.

Când îşi ridică capul, ochii săi erau inexpresivi.

— Gene este în posesia unei foarte mari sume de bani, spuse ea cu voce joasă: 300 000 sau 400 000 dolari. A retras aceşti bani de la „brokerul” său în bani cash. Eu vreau aceşti bani. Vă voi spune ce vă interesează.

Malko stătea că pe cărbuni încinşi:

— De ce?

Ea surâse:

— Nu voi deschide gura decât pentru această sumă de bani.

Malko se ridică şi îi sărută mâna.

— Pe curând, doamnă Shirak.

Aflase cel puţin un lucru: Gene Shirak se pregătea să fugă. Mai lipseau câteva amănunte din scenariu, dar acesta era pe măsură.

Capitolul XVIII

Malko nu ţinu seama de Carrol care-l implora să nu intre în birou. Furia îl copleşea din ajun. Toată seara stătuse de vorbă. Cu Albert Mann. Nu exista nici un mijloc legal pentru a-l reţine pe producător dacă-i venea poftă să plece-n Mexic.

Gene Shirak avu un acces de furie când îl văzu pe Malko.

— Ce căutaţi aici? urlă el. Nu puteţi să vă anunţaţi ca toată lumea. Carrol! Carrol!

Malko îşi ridică ochelarii săi negri. Ochii îi erau la fel de inexpresivi ca cei ai lui Sun. Producătorul îşi pierdu stăpânirea de sine, se ridică, ocoli biroul şi se năpusti spre Malko.

— Afară, ţipă el, aici sunt pe teritoriul meu.

Malko nu se clinti.

— Domnule Shirak, întrebă el calm, dacă n-aveţi ce vă reproşa, de ce vă pregătiţi să fugiţi? V-aţi retras banii lichizi de la „brokerul” dumneavoastră. De ce?

Crezu că producătorul o să-l strângă de gât. Gene Shirak devenise livid. El încercă să vorbească dar furia-l înăbuşea. Numai Joyce putea să facă asta… Dar cum a aflat ticăloasa?

Ar fi trebuit de mult timp să o înece în piscină.

— Sunt banii mei, urlă Gene Shirak, căraţi-vă.

Lui Malko îi răsuna încă în ureche vocea lui Daphne aflată în agonie. Gene Shirak nu va fugi atât de uşor. Trebuia să mai încerce încă un truc. Malko se îndreptă spre un telefon şi decroşă.

— Veţi explica totul la FBI, îi spuse el liniştit.

Faţa schimonosită a lui Gene Shirak se turti şi mai rău. Mâna lui căută într-un sertar şi o scoase ţinând un colt 38 Cobra, cadou de la şerif.

— Nu veţi telefona nici la FBI, nici la nimeni, spuse Gene Shirak.

Malko încercă să rămână calm, în ciuda armei îndreptate spre el.

— Dacă mă omorâţi, în mai puţin de două ore veţi avea pe cap toată poliţia din Los Angeles, spuse el. Nu veţi putea să ajungeţi nici măcar la capătul lui Sunset… De altfel cred că din acest

moment nu veţi mai ajunge nicăieri.

Gene Shirak continua să-şi ţină arma aţintită spre Malko, speriat. Ţeava cobora uşor.

Apoi puse pistoletul pe birou, luă o servietă neagră, grea de pe birou şi-o deschise în faţa lui Malko. Era plină cu teancuri de bancnote. Sute de mii de dolari. Ochii tulburi ai producătorului îl fixară pe cel din faţa sa.

— Cât?

Malko scutură din cap. Totuşi, cu ceea ce era în servietă, el putea să-şi termine castelul şi să trăiască la nivelul rangului său până la sfârşitul zilelor.

— Nu-i chestiune de preţ, spuse el.

Gene Shirak avu o ezitare imperceptibilă. Servieta continua să stea deschisă în faţa lui. El se uită la bani, apoi la Malko. Timpul îl presa.

Puse din nou mâna pe pistolet.

— Vă dau o sută de mii cash şi părăsiţi biroul. O.K.?

Ca pentru a-şi materializa oferta, el scoase din servietă un teanc de o sută de mii şi-l puse pe birou. Malko dădu din cap.

— Dumneavoastră nu înţelegeţi? Banii nu pot cumpăra totul.

Gene închise servieta cu brutalitate. Chiar fără să recupereze teancul de bancnote, înhăţă pistoletul şi-l îndreptă spre stomacul lui Malko.

— Cu atât mai rău. Veţi veni cu mine.

— Nu, zise Malko.

El se retrase, interpunându-se între producător şi uşă.

O secundă, cei doi bărbaţi se-nfruntară. Cu ochii injectaţi de sânge, Gene Shirak repetă cu voce răguşită.

— Veniţi cu mine de bună voie sau vă omor. Acum nu mă mai interesează. Viaţa mea aici este terminată.

Era mai puţin de un metru între cei doi bărbaţi. Malko văzu arătătorul lui Gene Shirak strângând trăgaciul cobrei. Americanul nu mai judeca normal şi avea să-l omoare. Totuşi, el nu trebuia să-l lase să plece.

În acel moment sună telefonul în biroul lui Carrol. O secundă mai târziu, fata întredeschise uşa şi scoase un ţipăt ascuţit. Ea asistase la multe lucruri în acel birou, dar niciodată la crime.

Distrat, Gene Shirak îl părăsi din ochi pe Malko o fracţiune de secundă.

Când se reculese era prea târziu.

Malko îşi aţintise asupra lui Gene Coltul 38 oferit de Albert

Mann. Carrol se lăsă să cadă într-un fotoliu paralizată de spaimă.

— Acum suntem la egalitate, spuse Malko. Cine a omorât-o, pe Daphne La Salle?

Gene Shirak însă, îşi revenise şi ridică din nou pistoletul.

— Lasă-mă să trec.

— Vreau adevărul despre Daphne La Salle, insistă Malko, deşi cunoştea răspunsul la întrebare.

Gene Shirak mai făcu un pas.

— Bine, dar dumneavoastră vă riscaţi viaţa pentru o fată care a murit. Sunteţi nebun?

— Este unul din rarele mele capricii, spuse Malko.

Deodată producătorul coborî arma şi trase aproape de picioarele lui Malko. Explozia fu atenuată de mochetă dar mirosul de praf de puşcă invadă camera.

Malko făcu un salt şi ridică pistolul. Cei doi oameni traseră aproape în acelaşi timp. Glonţul lui Malko îl atinse superficial pe Gene la braţul stâng. Cel al lui Gene Shirak, trecu la un pas de capul lui Malko şi sparse unul din geamurile aflate în spatele lui. Malko sări în spatele mesei rotunde şi-o răsturnă în faţa lui.

Gene se retrăsese în spatele biroului. Malko îi bară drumul spre ieşire. Fără a lăsa servieta neagră, el scoase braţul deasupra biroului şi trase de trei ori în direcţia mesei. Două din gloanţe se înfipseră în panoul masiv de lemn, în timp ce al treilea sparse un geam.

Malko ripostă, fără mai mult succes. Cei doi bărbaţi erau bine adăpostiţi. Se făcu o pauză, apoi Gene Shirak mai trase trei focuri. Toate sparseră geamurile albăstrii ce serveau drept pereţi în spatele lui Malko. Ghemuit în spatele biroului, Gene Shirak îşi încărca cu febrilitate arma din cutia de cartuşe din birou. Butoiaşul clacă. De data asta trebuia să treacă.

Căldura pătrundea prin panourile distruse. Gene avu o strângere de inimă pentru frumosul său birou. Rapid, trase patru gloanţe în direcţia părului blond al lui Malko. O bucată de lemn zbură şi un panou întreg de geam căzu în vid.

Acum grinda din spatele lui Malko nu mai exista. El simţea în spate aerul cald. Nu-i mai rămâneau decât două cartuşe.

— Sunteţi stupid, spuse el. Poliţia va veni aici în cinci minute.

În loc de răspuns, Gene Shirak trase. Glonţul atinse în treacăt mâna dreaptă a lui Malko. Acesta ripostă instinctiv. Nu mai avea decât un cartuş.

Gene Shirak nu putea ajunge la uşă fără să-l neutralizeze pe

Malko. Rana de la braţul stâng sângera încet dar continuu. El puse o batistă între cămaşă şi rană pentru ca sângele să nu îi năpădească mâna. Până-n ultimul moment trebuia să fie prezentabil. El îşi mai încărcă o dată Cobra 38. Sudoarea îi năpădea ochii şi el nu mai ştia exact unde se află.

Servieta neagră din faţă reprezenta toată viaţa lui. Cu 350 000 de dolari un om putea trăi oriunde şi existau ţări unde „ei” nu-l vor căuta.

Încet, el ridică arma şi trase în direcţia locului unde era capul lui Malko. Acesta se ghemui mai tare. Atunci Gene Shirak începu să distrugă sistematic geamurile din spatele lui, producând un vacarm infernal. Panourile din sticlă masivă căzură pe o suprafaţă de metri pătraţi, nelăsând în picioare decât grinzile care sprijineau clădirea. Pentru a nu fi tăiat de cioburi, Malko era obligat să stea ghemuit în spatele mesei.

Gene Shirak păstră ultimul cartuş şi se precipită. Normal, adversarului său îi rămăsese un glonţ. Malko acţionă o fracţiune de secundă întârziere. Glonţul său se pierdu în servieta grea de piele. Apoi, trăgaciul sună în gol. Dar şocul îl dezechilibră pe Gene Shirak care căzu pe braţul său rănit. Durerea îl făcu să ţipe căzând pe o parte şi scăpă servieta.

În patru labe el se ridică, apucă servieta şi fugi spre uşă.

Malko îi sări în spate. Cei doi se rostogoliră într-o îngrămădeală confuză. Gene se ridică primul şi înşfăcând o veioză o aruncă spre Malko.

Acesta fu atins în umăr, căzu, dar mocheta amortiză şocul. El avu timp să-l prindă pe Gene de gleznă. Reîncepură lupta pe viaţă şi pe moarte fără să scoată un cuvânt.

Gene Shirak însufleţit de energia disperării, reuşi să se elibereze încă odată primul şi căută din ochi o armă. Nu mai avea timp să caute revolverul. Deja Malko se sprijinea pe un genunchi. Producătorul se năpusti spre birou, înşfăcă maşina de scris IBM şi-i smulse firul. Învingându-şi durerea, el o ridicase deasupra capului şi avansă spre Malko. Dacă reuşea să-l lovească, câştiga categoric.

Malko se retrăgea. Cu îndemânare Gene Shirak îl înghesuia spre colţul unde erau sparte geamurile. El se întoarse şi văzu prăpastia din spatele său. Dacă ar aluneca pe cioburi, ar ajunge exact cu paisprezece etaje mai jos. Panourile erau distruse până la nivelul podelei.

Se retrase încă un metru şi se sprijini de o grindă căutând şi el

o armă. Masa era prea grea. Gene, cu un rictus de disperare al buzelor, înainta. Malko îi vedea muşchii tremurând, urmare a efortului.

Deodată, cu un icnet de măcelar, Gene Shirak azvârli maşina grea de scris. Malko avusese timp să se eschiveze. Masa metalică zbură în vid. Antrenat de elan el căzu efectiv în braţele lui Malko.

Malko alunecă sub greutatea lui Gene şi se agăţă de grinda metalică pentru a nu cădea în vid. Sprijinindu-se de masa răsturnată, producătorul începuse să-l împingă centimetru cu centimetru către spărtură. Deja la picioarele lui Malko se simţea aerul cald de afară. Viaţa lui stătea doar în mâna dreaptă, încet, simţea cum pierde teren pe mocheta deasă.

El prinse privirea lui Gene Shirak, halucinantă, nebună. Mai multe capilare i se spărseseră în ochi, ceea ce-i dădea un aer de om fără scrupule. Corpul său emana un miros de sudoare insuportabil. Arcuit pe masa grea de acaju, îl împingea pe Malko la moarte.

Carrol deschise deodată ochii. Văzu scena şi ţipă strident.

Surprins, Gene Shirak slăbi strânsoarea. Malko pivotă, se agăţă de piciorul mesei şi cu o puternică lovitură de picior în piept, se debarasă de adversarul său. Dezechilibrat, producătorul zbură deasupra lui Malko, căzând spre exterior şi agăţându-se de rama metalică ce servise la fixarea panourilor de sticlă.

Cu mâinile agăţate de metal şi cu corpul lipit de-a lungul grinzii clădirii, el aruncă spre Malko o privire rugătoare.

Acesta se ridică cu greutate. Junghiuri dureroase îi treceau prin piept. După rănile de la Hong Kong şi Bangkok, nu mai putea practica acest gen de sport.

El văzu negru înaintea ochilor şi trebui să se sprijine de masă. Mâinile sale sângerau din cauza tăieturilor provocate de cioburi.

Capul lui Gene Shirak oferea o imagine halucinantă la nivelul planşeului. El se simţea din ce în ce mai atras de vidul ce se căsca sub el. Nu credea că braţul îl putea durea atât de tare. Batista căzuse şi sângele gâlgâia liber din umărul său stâng. Inevitabil priza sa slăbea.

Urletul unei sirene a poliţiei ajunse până la ei. Focurile de armă nu răsunaseră neobservate. Malko se ghemui pe mochetă în faţa producătorului. Gene Shirak îl privea rugător. Malko se aplecă asupra lui, pentru a-l apuca de încheietura stângă şi-şi dădu seama că nu va reuşi singur.

— Ţineţi-vă bine dacă puteţi.

Producătorul deschise gura pentru o ultimă rugăminte. Malko îi văzu falangele albindu-se. Era la capătul puterilor. Malko gândi că era judecata lui Dumnezeu.

Gene Shirak dispăru, înghiţit de vid, în momentul în care un poliţist intră în birou, cu pistoletul în mână.

Capitolul XIX

Erain se găsea pentru prima dată în situaţia de a hotărî de una singură. Mergând să-l caute pe Gene Shirak la biroul său, ea găsi o adunătură de gură-cască în faţa unui cadavru acoperit cu un impermeabil alb. Amestecându-se în mulţime află că celebrul producător Gene Shirak îşi pusese capăt zilelor aruncându-se de la fereastra biroului său... Mai erau împrăştiate încă pe Hammond Street cioburile de sticlă.

Unguroaica se îndepărtă. Deci Gene era mort. Ştirea prin ea însăşi nu-i producea nici bucurie nici părere de rău dar îi punea probleme serioase. Soluţia corectă era de a reintra în clandestinitate şi de a aştepta, dar mai avea alternativa continuării misiunii, până la îndeplinire. Asta le-ar cruţa eforturile şefilor săi de a lua problema de la capăt.

În parkingul din Hambourger Hamlet, ea se gândea. Prezenţa fizică a lui Gene Shirak nu mai era absolut necesară, deoarece ea poseda toate elementele problemei, afară de unul singur: indianul Navajo.

Toată problema era să-l recupereze pe acesta din urmă. Treaba trebuia făcută cu blândeţe deoarece nu se punea problema îmbarcării cu forţa.

Erain ieşi din parcare şi viră la dreapta pe Sunset. Avea zece minute să-şi ducă planul la îndeplinire.

Ea îşi opri maşina sub pridvorul vilei albe a lui Gene Shirak. La această oră, nu putea fi acolo decât Martha, negresa servitoare. În mod sigur, nu ea era cea care i se putea împotrivi lui Erain.

Poarta se deschise brusc şi apăru Joyce Shirak. Faţa ei subţire şi brună, părea zbârcită iar părul negru dat pe spate îi dădeau o duritate mai mare.

Cu cinci minute mai devreme, ea aflase despre moartea soţului ei. Privirea sa trecea prin Erain, fără s-o vadă şi gata să închidă uşa, întrebă:

— Ce doriţi?

— Vin din partea domnului Shirak. Lucrez cu el şi mi-a cerut să vin să-l iau pe servitorul Navajo, pentru că el nu are timp. Joyce Shirak crezu că n-a înţeles bine.

— Poftim?

Unguroaica repetă mica sa istorie. Prezenţa lui Joyce complica lucrurile.

„Gene este mort de două ore, gândi Joyce. Cine-o fi femeia asta şi ce vrea?” Rezistând tentaţiei de a-i închide uşa în nas, ea se hotărî să afle adevărul. Îşi recăpătă calmul.

— Dumneavoastră veniţi de la birou, nu-i aşa? întrebă ea. Gene întârzie?

Destinsă, Erain surâse:

— Da, ca de obicei domnul Shirak vrea mereu să facă prea multe lucruri.

Joyce îi înapoie surâsul şi deschise poarta spre a o lăsa să intre. Ea o măsură pe Erain cu minuţiozitate. Deci, ea este femeia misterioasă care ruinase viaţa lor, care era responsabilă de moartea lui Gene. Tot timpul ea bănuise de existenţa unui mister în viaţa soţului ei.

— Luaţi loc, zise Joyce. Mă duc să-l caut pe Harrison.

Ea dispăru lăsând-o pe Erain în picioare în living. Ajunsă la bucătărie, ea îşi freca mâinile de ură şi bucurie.

Trebuia să prevină poliţia. Omul blond îi spusese că Gene era amestecat într-o istorie vizând securitatea SUA. FBI-ul ar fi interesat s-o facă să vorbească pe această femeie. Numai că, Joyce ignora numărul FBI… Ea decroşă telefonul şi apăsă pe tasta „0”.

— Aş vrea numărul de telefon al FBI Los Angeles, ceru ea operatoarei. Este urgent.

*

* *

Erain era nervoasă. Nu se aştepta ca Joyce să fie acasă. Mocheta deasă amortiza zgomotul paşilor săi, aşa că se îndreptă spre uşa pe unde dispăruse Erain. Coborând trei trepte, ea intră în sufragerie. Poarta din fund era deschisă; Erain se apropie şi ascultă.

— … Nu mă interesează ce birou al FBI, strigă Joyce, oricare.

Fără să ezite, Erain se năpusti înăuntru. Din sufragerie, se ajungea direct în bucătărie. Joyce se întoarse, lăsă receptorul, înhăţă un târnăcop pentru spart gheaţă care era pe masă şi o întâmpină pe unguroaică. Ţinând arma cu ambele mâini ea se năpusti asupra adversarei sale. Plină de ură, spera s-o ţintuiască de perete. Dar Erain era mult mai suplă decât ea. Evitând vârful oţelit, ea apucă încheieturile lui Joyce şi le lovi de colţul mesei

fără să scoată un cuvânt. La a treia lovitură, Joyce scăpă târnăcopul din mână, cu un ţipăt de durere. Erain îl înşfăcă, aproape înainte să atingă solul. Joyce urlă înnebunită de groază:

— Ajutor!

Îngrozit, canişul alb al lui Joyce fugi.

Cu o mişcare din tot corpul său, Erain înfipse târnăcopul în abdomenul lui Joyce, până la mâner. Joyce privi neîncrezătoare mânerul de lemn care ieşea din corpul său. Nu se simţea rău încă. Apoi o undă de durere îi invadă tot pântecul. Ea apucă mânerul ca pentru a-l scoate, dar cele două mâini se crispară şi se frânse în două.

Ea căzu apoi pe pardoseală, fără să spună un cuvânt. Erain ezită. Joyce părea rănită mortal şi cel mai urgent era să-l caute pe indian. Părăsind-o pe muribundă, ea porni să-l caute pe Harrison, după ce închisese uşa de la bucătărie. Joyce nu mai era decât un morman de carne scuturat de zvâcniri.

Harrisson tundea trandafiri în spatele cabanei care-i servea de birou lui Gene Shirak. El era prea departe ca să fi auzit ţipetele lui Joyce.

El nu fu surprins s-o vadă pe Erain apropiindu-se de el. Încetă să taie trandafirii şi o privi.

Ea surâse.

— Domnul Shirak m-a trimis să vin să te iau, spuse ea. Eu sunt secretara lui. Vrea să te ducă ia plimbare, până în Arizona.

Ochii indianului străluciră. Acolo se găseau pământurile tribului său.

— Vin, spuse ei.

Merse în camera sa şi reapăru cu un tricou imaculat şi un mic săculeţ de pânză. Erain îi făcu semn s-o urmeze. Totul se succedase mult mai simplu decât se aşteptase şi faptul că Joyce era moartă, era încă şi mai bine. În felul acesta în urma ei nu rămânea nici un martor.

Harrisson nu întrebă unde-i doamna Shirak. Străbătură livingul şi unguroaica îi deschise uşa.

Docil, indianul se urcă în maşina ei. În momentul în care Erain voia să se urce în maşină, auzi un zgomot puternic venind din bucătărie: Joyce nu murise încă. Unguroaica încruntă sprâncenele.

— Am uitat ceva, îi spuse ea lui Harrisson. Aşteaptă-mă. Din fericire, poarta nu era încuiată cu cheia. Joyce reuşise să se ridice în picioare. Mânerul târnăcopului îi ieşea din burtă ca o

excrescenţă obscenă. Cu o mână ea îl ţinea şi cu cealaltă, încerca să formeze un număr de telefon.

Ochii îi erau verzi albăstrui şi din gură i se scurgeau bale amestecate cu sânge. Când o zări pe Erain, gemu, lăsă telefonul şi se rezemă de perete.

Cu răbdare, cum procedezi cu un copil prins făcând pozne, Erain închise telefonul, luă un cuţit electric de tranşat aflat pe masă şi se apropie de muribundă. Ea schiţă un gest de apărare pe care unguroaica îl evită uşor. O pată de sânge foarte roşu se tot lăţea pe pardoseală. Joyce nu mai putea rezista mult.

Pentru Erain era prea mare riscul de a o lăsa pe Joyce în viaţă, mai ales. Acum când îl avea pe indian în maşina ei. Cu răceală, o apucă pe soţia lui Gene Shirak de părul lung şi negru, după ce înhăţase cuţitul de tranşat. Avea o expresie dezgustată, ca şi când îi reproşa victimei sale că o obligă să facă un gest atât de neplăcut.

Erain trase pe spate capul lui Joyce şi-i înfipse cu putere lama cuţitului în gâtul alb. Ea urmase un antrenament care a pregătit-o pentru asemenea împrejurări. Cu corpul său ea o ţinea pe Joyce blocată în perete. Joyce se zbătu, gemu şi vomită un pic de sânge. Ochii săi buimăciţi o fixau cu groază. Unguroaica îşi întoarse capul şi se concentră spre sarcina ei. Cu un gest hotărât ea apăsă pe butonul care declanşa lama cuţitului.

Nu se simţi nici o vibraţie. Era stricat. Deodată Joyce deveni moale şi căzu jos. Erain se gândi că nu-l putea lăsa pe indian la infinit în maşină.

Ea o apucă pe Joyce de subţiori şi o trase până la piscină. Când corpul fu paralel cu malul de marmură, Erain împinse corpul în apă cu o lovitură de picior.

Joyce căzu în apă cu braţele îndepărtate de corp, complet inertă..

Satisfăcută Erain fugi spre poarta de la intrare, o închise şi urcă în maşină.

— Acum vom pleca, îi spuse ea veselă indianului. Totul e în ordine.

Erain coborî pe Beverly Drive până la Wilshire Boulevard şi viră la dreapta. Agentul FBI care supraveghea casa lui Gene Shirak nu se mişcă. El avea ordinul să nu se intereseze decât de producător. Lângă unguroaică, Harrisson se juca cu un minuscul păianjen veninos. El era imun contra otrăvii.

*

* *

Carrol fu apucată de a şaptesprezecea sa criză de nervi, consolată cu o grijă demnă de elogii de către un poliţist care ezita încă să-i facă respiraţie artificială gură la gură. De fiecare dată când deschidea ochii şi privea biroul devastat, scotea un ţipăt ascuţit şi aluneca în plină isterie.

Poliţiştii întinseseră o coardă groasă, pentru evitarea oricărui accident, dar urmele gloanţelor erau tot acolo. Revolverul lui Malko şi cobra producătorului se găseau pe birou ca probe.

O mulţime de poliţişti intrau şi ieşeau fără încetare, telefonau şi mai ales căutau să ţină la distanţă un grup compact de reporteri. Aceştia îşi instalaseră cartierul general într-un birou aşezat vizavi de cel al lui Gene. Doar nu în fiecare zi se arunca pe fereastră un producător celebru şi bogat, după o luptă importantă cu schimb de focuri de armă.

Trimisul special al lui *Los Angeles Time* îi oferi printr-un bilet lui Carrol 5000 de dolari pentru relatarea completă a faptelor. Imediat ea încetă cu criza de nervi şi se aşeză la maşina de scris.

Albert Mann şi Malko se întreţineau cu oamenii de la FBI în biroul asistentului lui Gene Shirak. Malko încheia:

— Gene Shirak a murit, dar nu ştim cine acţiona în spatele lui. El dansa pe muzica compusă de alţii. Singura care cunoaşte adevărul este Joyce Shirak care nu va vorbi decât dacă recuperează banii soţului ei.

Luă servieta neagră spartă de un proiectil, o puse pe masă şi o deschise. Cei patru oameni se aplecară într-o linişte perfectă. Puteai să fii funcţionar al FBI şi să recunoşti adevăratele valori.

— Ce-i cu banii aceştia? întrebă bănuitor Jack Thomas, şeful FBI-ului.

— Îi aparţin lui Gene Shirak, explică Malko. Îşi transformase în bani lichizi toate acţiunile, înainte să fugă. Aceşti bani reprezintă singurul mijloc de a o convinge pe Joyce Shirak să-mi spună adevărul despre soţul ei şi deci, să ne călăuzească la cei care-l făceau să danseze pe Gene Shirak. Lăsaţi-mă să-i duc banii.

Se lăsă o linişte stânjenitoare.

— Nu este legal, spuse Jack Thomas, punând mâna pe servietă. Aceşti bani trebuie confiscaţi.

Malko ridică din umeri. Naivitatea americanilor este exasperantă câteodată.

— În acest timp o reţea inamică acţionează în voie, spuse el. Asta-i mai important decât câteva mii de dolari.

Omul de la FBI îl privi ca şi când ar fi spus o blasfemie. A frauda fiscul SUA era mai grav decât să asasinezi un preşedinte. Dar Albert Mann era de altă părere. Luă servieta şi i-o întinse ferm lui Malko.

— Îmi asum responsabilitatea, declară el. Prinţul Malko are dreptate. Această misiune este mai importantă decât orice. Mergeţi SAS şi încercaţi să scoateţi ce puteţi de la această bună doamnă...

Oamenii FBI-ului erau uluiţi.

— Am fi putut număra măcar banii, sugeră cel mai hotărât în apărarea impozitării.

— Eu n-am intenţia să fug şi să-mi refac viaţa în Brazilia, spuse Malko cu răceală. Dacă n-aveţi încredere în mine puteţi să mă însoţiţi.

Albert Mann îi întinse servita lui Malko.

— Nu-l luaţi în seamă, spuse el. Dânsul este din New York. Oamenii de acolo şi-ar omorî bunica pentru zece centime.

Agentul FBI surâse înţepat, neapreciind deloc cele spuse, dar nu ripostă nimic când Malko părăsi încăperea cu servieta în mână. Totuşi, când acesta fu departe el izbucni:

— Sunteţi complet nebun, îi spuse el lui Albert Mann. Cine-l va împiedica să se ducă la aeroport şi să ia primul avion în orice direcţie. Acolo sunt cel puţin 300 000 de dolari.

— 350 000, preciză cu blândeţe Albert Mann. Dar strămoşii lui SAS locuiau deja într-un castel, în timp ce ai dumneavoastră încă se căţărau prin copaci.

El se ruga pentru ca Malko să reuşească. Dacă nu, ei trebuiau să cearnă un grup de opt milioane de locuitori şi chiar cu computerele, exista riscul de a pierde mult timp.

*

* *

Cu servieta în mână, Malko suna de cinci minute bune. Soneria cu două tonuri funcţiona, dar nimeni nu venea să deschidă. Deodată el auzi urletul sinistru al unui câine şi-şi aminti de canişul lui Joyce.

Acesta urlă a moarte.

Cu servieta în mână, Malko făcu înconjurul casei. Poarta garajului era închisă şi câinele continua să urle. Malko avu presentimentul unei drame. Şi totuşi, peisajul era idilic. Cocotierii foşneau uşor deasupra capului său şi limuzine lungi circulau în ambele sensuri ale străzii. Un Lincoln condus de o încântătoare

brunetă trecu pe Beverly Drive…

Nimic din toate astea nu evocau moartea şi tragedia. Şi totuşi…

Malko ezită. Cel mai cuminte ar fi fost să cheme poliţia, dar asta ar fi însemnat pierdere de vreme. Reveni la poarta masivă şi suci mânerul. Spre marea sa surpriză poarta se deschise. Imediat crescu în intensitate lătratul câinelui. Câinele era pe malul piscinei. Apa era roşie. Două mâini crispate se zăreau din marginea de piatră. Malko se precipită. Joyce plutea deasupra apei transparente. Ea reuşise să se târască în partea mai puţin adâncă.

Malko se cocoţă precaut. Târnăcopul pentru gheaţă era încă înfipt în pieptul tinerei femei: Faţa îi era deja cadaverică, degetele învineţite. Joyce îşi pierdu sângele în piscină. Un pic de sânge îi mai curgea din rană. Malko îşi lipi urechea de pieptul ei. Inima-i bătea încă slab. Virtual era deja moartă. El fugi în bucătărie, luă o sticlă de brandy, umplu un pahar şi se întoarse la muribundă. Reuşi să-i desfacă dinţii şi-i turnă un pic de alcool în gură.

După câteva secunde, Joyce tuşi, scuipă un pic de sânge şi deschise ochii. Prima dată, ea nu-l recunoscu pe Malko, murmură câteva vorbe de neînţeles şi leşină din nou.

El o scutură uşor. Trebuia să-i spună cel puţin cine a atacat-o. El îi arătă servieta.

— V-am adus banii, Joyce, spuse el. Totul se va rezolva. Ea deschise ochii. Ridurile i se şterseseră şi părea deodată foarte tânără. Mâna sa o strânse pe cea a lui Malko.

— Eu o să mor, spuse ea.

— Cine a fost cel care v-a făcut asta?

Ea avu o grimasă de durere şi el crezu c-o să moară. Redeschise însă ochii şi spuse:

— O fată… N-o cunosc. A plecat cu Harrisson.

— Cine-i Harrisson?

El trebui să se aplece pentru a înţelege răspunsul. Joyce era epuizată:

— Indianul Navajo. Noi suntem terminaţi, zise ea…

Ea scutură din cap, vru să mai spună ceva, sughiţă şi tăcu, strângând mâna lui Malko.

Malko se ridică. Joyce părea fragilă şi vulnerabilă. Culcat lângă ea câinele scheuna uşor de durere. Malko luă sacoşa cu dolari. FBI putea fi mulţumit. Dacă ar fi acţionat mai repede, poate Joyce

ar fi fost în viaţă. Încă o dată misteriosul asasin scăpase. Dar acum ştia că este vorba de o femeie.

Trebuia acţionat repede. Tot ce ştia era că este o femeie care după ce-o omorâse pe Joyce îl luase pe indianul Navajo. Existau multe posibilităţi de a părăsi Los Angeles-ul, cu atâtea vapoare şi avioane câte se găseau în California.

El făcea încercări disperate de a recapitula în memoria sa extraordinară, toate evenimentele de când sosise la Los Angeles. Avu o străfulgerare când îi veni în minte petrecerea intimă de la Gene Shirak.

Dennis Krug! Tânărul miliardar care organiza serate în avionul său privat! Cu el avea întâlnire Gene Shirak! Ce posibilitate ideală de a ieşi din ţară! Erau multe şanse ca necunoscuta să profite de această ocazie.

El se duse în living şi-l sună pe Albert Mann. Acesta din urmă era în biroul lui Gene Shirak. Li rezumă pe scurt situaţia:

— Voi încerca să-i găsesc, explică el. Încercaţi să aflaţi unde este avionul.

Imediat după aceea Malko sună la Patricia, care nu răspundea. Încercă la Sue. De astă dată telefonul se ridică:

— Sue, spuse el, sunt Malko.

Tânăra femeie izbucni în râs:

— Ce, mai vreţi să mă aruncaţi în bazin?

Cel puţin ea nu ţinea supărare. În mod sigur nu aflase despre moartea lui Gene Shirak, deci cu atât mai bine.

— Dennis organizează o petrecere în avion astăzi, tatonă Malko, ar trebui să ajung la ei, dar am pierdut adresa. Aţi vrea să mergeţi cu mine?

— Ticălosul, nu m-a invitat. El crede că-s prea bătrână, sau de ce?

— Categoric că nu, zise Malko cu diplomaţie. Ceilalţi sunt geloşi pe dumneavoastră... Atunci ce hotărâţi?

— O.K. Unde sunteţi?

— La Gene.

— De ce nu vă duce el?

— El a plecat. Eu am întârziat.

Sue nu se mai gândi şi închise telefonul înainte ca Malko să întrebe unde era avionul lui Dennis Krug.

— Bine, vin să vă iau într-un sfert de oră.

Nu mai putea face altceva decât să se roage ca să ajungă la timp. Sună telefonul.

Era Albert Mann, tulburat:

— Tipul de care vorbiţi – Dennis Krug – este proprietarul unui Learjet, un avion cu o rază de acţiune de 2500 de mile, înregistrat la Los Angeles dar nu avem idee unde se află.

— În principiu, îl voi găsi într-o oră, spuse Malko, bucuros să vadă că iniţiativa sa individuală era mai mare ca a computerelor şi a puternicilor agenţi federali. Dar, voi avea probabil, nevoie de ajutor.

Moralmente, Albert Mann sări în sus de bucurie.

— Dumneavoastră nu trebuie să mergeţi singur acolo. Am să încerc să vă trimit ceea ce avem mai bun, de exemplu…

— Vreţi să reconstituiţi şarja Brigăzii uşoare? sugeră Malko. Nu uitaţi că oamenii ăştia au comis mai multe omoruri ca să-şi atingă scopul. Sunt deja prea multe cadavre. Lăsaţi-mă să ajung la avion. Apoi voi încerca să-i neutralizez, de preferinţă la sosire.

Albert Mann aprobă cu inima strânsă.

Se auzi soneria de la intrare. Malko strigă în receptor:

— Eu plec acolo. Pe curând.

Sue îl aşteptă afară în maşina sa decapotabilă roşie. Cu rochia sa înflorată, machiajul superficial şi ochelarii negri părea să fie cu zece ani mai tânără.

Îl sărută pe Malko pe buze superficial şi-l lăsă la volan.

— Vom petrece un week-end minunat zise ea. Ultima dată am fost la Puerto Vallarta. Timp de trei zile s-a băut, s-a dansat şi s-a făcut dragoste. A fost divin.

De data asta risca să fie mai puţin divin dar cu mar multă agitaţie, cu un asasin la bord şi FBI-ul pe urme.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Long Beach Airport.

Ei fugeau cu şaptezeci şi cinci de mile pe oră. În jurul lor se etalau o mulţime de case joase din zona industrială a Los Angelesului, la sud.

Nici o dată nu i se păruseră lui Malko minutele scurgându-se atât de încet.

În sfârşit, ieşiră din San Diego Freeway şi zece minute mai târziu pătrundeau pe aeroportul Long Beach. Un gardian în uniformă îi opri.

— Mergem la petrecerea lui Krug, spuse Sue. Gardianul scutură din cap:

— Prea târziu. V-a uitat…

El le arătă un bimotor albastru deschis care rula încet pe pistă.

Malko apăsă pe acceleraţie şi maşina porni în trombă.

— Ei! opriţi strigă gardianul.

Thunderbirdul rulă deja spre pistă scurtând distanţa direct prin gazon.

Sue strigă:

— Sunteţi nebun, or să ne omoare! La urma urmei am putea petrece week-end-ul împreună.

Malko pătrunse pe pistă la trei sute de metri de avion. Deja îl puteau împiedica să decoleze. Dar femeia era la bord, foarte probabil înarmată şi se putea întâmpla orice. El aprinse farurile şi rulă încet spre avion pe mijlocul pistei.

Avionul frână. Un minut mai târziu, ei erau faţă-n faţă. Malko sări din maşină şi-i strigă pilotului care se apleca din carlingă:

— Suntem invitaţi de domnul Krug.

Celălalt, furios îi făcu semn să treacă în spate. Acest model de avion avea o pasarelă rabatabilă încorporată. Malko ascultă. Jeepul gardianului sărea pe gazon mergând spre ei.

— Treceţi dumneavoastră mai întâi, îi spuse el lui Malko. Şocul ar fi mai mic pentru Dennis. Gardianul ajunse lângă el. Malko îl opri cu un gest şi-l preveni:

— Dacă eu nu mă întorc preveniţi imediat FBI-ul. Spuneţi-le că prinţul Malko este în acest avion.

El sări în carlingă după Sue, lăsându-l pe gardian cu gura căscată, fără să ştie ce va găsi în interiorul Learjetului. Dacă indianul Navajo nu era înăuntru, ar fi avut destul timp să coboare.

Capitolul XX

— *Happy days!*[20] strigă Dennis.

Dopul sticlei de şampanie sări cu un „poc” vesel. Ochii grăsuţului Dennis străluceau mai tare decât lichidul de culoarea chihlimbarului în cupe. El deschisese prima sticlă când avionul nu se pusese încă în mişcare. Dacă miliardarul era contrariat de sosirea în extremis a lui Malko, el nu era deloc vesel de sosirea lui Sue. Bineînţeles că nu ştia nimic despre „accidentul” lui Gene Shirak.

Navajo şi Erain îl intrigau, dar el bănuia că este vorba de o fantezie erotică a lui Gene. Femeia se prezentase ca o prietenă a producătorului, invitată de Gene.

Avionul lua înălţime spre plafonul maxim de croazieră de 26 000 picioare compas sud. Urma să treacă inevitabil frontiera mexicană.

Malko duse buzele spre cupa de şampanie pentru a proba ultima senzaţie agreabilă a călătoriei. Deci, intuise exact…

În avion erau circa douăsprezece persoane. Malko îi cunoştea pe Joe Makenna – actorul, Patricia, specialista în sinucideri, dar nu şi pe ceilalţi. Îi identificase uşor pe indian, aşezat în spate şi pe femeia care o omorâse pe Joyce. Ea emana duritate şi ceva deosebit, puternic, sever. Ea nu reacţionase când Malko urcă în avion. El încerca o senzaţie ciudată, combinaţie între frică şi excitaţie, găsindu-se în apropierea duşmancei sale. Ea suportase privirea ochilor săi aurii cu un surâs aproape imperceptibil, sub care se ghicea tensiunea.

Care dintre cei doi va lovi primul?

Malko era sigur că femeia este înarmată, în timp ce el era neînarmat. Nu apucase să-l prevină încă pe Dennis Krug. Zburau spre Acapulco, 1 600 mile sud de Los Angeles. De aici încolo multe se puteau întâmpla.

Pentru moment ei se delectau cu Dom Perignon. Erain făcea la fel ca toţi ceilalţi. Partea din faţă a cabinei era amenajată în bar cu banchete. Dennis şi fetele asigurau serviciul.

Dennis deschisese a treia sticlă de şampanie, când pilotul ieşi

[20] Multe zile fericite! (n.a.).

din carlingă şi se apropie de Malko cu un aer îngrijorat. Îi întinse o foaie de hârtie şi aşteptă.

Malko se apropie şi citi peste umărul tânărului bărbat: era un mesaj succint al FBI. Era un ordin dat avionului de a se întoarce şi de a ateriza pe cel mai apropiat teren american. Un individ căutat de FBI se afla la bord…

Dennis încruntă sprâncenele. Malko se aplecă la urechea sa.

— Daţi curs mesajului, murmură el. Cu cea mai mare discreţie.

Dar tânărul miliardar era vizibil excitat de şampanie. El îl fixă pe Malko prin ochelarii săi de miop:

— Nu sunteţi dumneavoastră în măsură să-mi daţi ordine, spuse el furios şi frustrat. Este avionul meu şi pilotul meu.

El vorbise cu voce tare şi toţi auziseră. Malko simţi apropierea catastrofei.

Dennis flutură telegrama:

— Prieteni, nu înţeleg ce se întâmplă. Autorităţile federale ordonă ca acest avion să se întoarcă. Eu cred că este vorba de o eroare, dar sunt obligat să execut ordinul. Vom ateriza pe terenul din San Diego şi vom relua călătoria după ce se va lămuri neînţelegerea.

Fură câteva exclamaţii de decepţie, dar şampania adusese bine lucrurile. Malko o privi pe Erain. Unguroaica avea o privire dură, se ridică şi se apropie de Dennis.

— Nu ne întoarcem deloc, spuse ea liniştită.

Dennis râse cu poftă şi vru s-o îmbrăţişeze clipind din ochi.

— Nu vei pierde nimic aşteptând, frumoaso…

Erain, fără un gest de prisos, scoase un revolver mare automat din poşetă şi-l îndreptă asupra copilotului.

— Întoarceţi-vă, ordonă ea, luaţi compas Est, mergem în Cuba.

Dennis se pocni pe coaste şi vru s-o îmbrăţişeze pe Erain.

— Bravo, ţipă el, bravo, iată pe cineva cu simţul umorului.

Erain se retrase şi îndreptă revolverul spre el:

— Nu-i vorba de o glumă, vom merge în Cuba. Aşezaţi-vă şi nu mişcaţi.

Copilotul ezita. Ţeava pistolului se îndreptă spre el.

— Întrerupeţi legăturile radio şi executaţi ce vă spun. Voi veni să verific schimbarea de direcţie. Nu încercaţi să mă păcăliţi că vă omor.

Dennis tresări şi întinse mâna spre Erain:

— Daţi-mi arma. Gluma a durat destul.

— Staţi liniştit, zise Erain.

Fără să răspundă, Dennis se-aruncă asupra ei. Se-auzi o explozie surdă şi bărbatul tânăr şi gras se îndoi cu mâna la abdomen, apoi alunecă pe spate pe banchetă, cu o expresie de surpriză pe faţă. Erain îşi ridică pistoletul.

— Treceţi la locurile dumneavoastră. De-acum eu comand aici. Mergem la Havana.

Lăsându-i pe invitaţii lui Dennis zăpăciţi şi terorizaţi, ea dispăru în cabina de pilotaj. Câteva secunde mai târziu, soarele pătrunse prin hublourile Learjetului.

Malko, se întreba cât timp mai are de trăit.

*

* *

Malcolm Spellman, responsabilul turnului de control din Albuquerque – New Mexico, urmărea intrigat mica pată verde pe monitorul radarului său. Era un aparat, încă neidentificat zburând la 22 000 de picioare, un avion cu reacţie, judecând după viteză:

— Albuquerque Center, chemă el în microfon, dezvăluiţi-vă identitatea, vă văd pe radar.

Se făcu linişte, după care patru cifre apărură pe ecranul radarului:

— 7.7.0 0.

Era codul de alertă pentru aparatele care au pierdut contactul radio. Totuşi aparatul continua să zboare la o altitudine şi cu o viteză normală. Malcolm Spellman nu avu timp să-şi mai pună altă întrebare. De astă dată vocea impersonală de la microfon anunţă:

— Aici N.78546. Suntem obligaţi să ne schimbăm direcţia de deplasare şi mergem spre Cuba sub ameninţarea unei femei înarmate. Terminat. Nu vom mai emite. Zburăm la altitudinea 236. Cap 363,4.

Nu se mai auzi decât ţârâitul zgomotului de fond în microfon. Malcolm Spellman nu mai insistă. Fără să-şi piardă calmul, decroşă telefonul şi chemă FBI-ul apoi Fort Worth şi Miami, cele două centre de control regionale deasupra cărora avionul în discuţie trebuia să zboare. Pentru moment nu era nimic altceva de făcut.

*

* *

În turnul de control al aeroportului din Miami, era o forfotă de nedescris. Un grup de civili îl înconjurau pe controlorul de trafic care încerca zadarnic să se pună în legătură cu avionul deturnat

spre Cuba.

Matt Serling, responsabil al secţiei Miami al D.O.D.[21] al CIA, un om corpolent cu ochelari, puţin vorbăreţ, dirija operaţiunile.

— Mai faceţi o încercare, ceru el.

Radioul emise un nou apel:

— Aici Miami Control.

În fine vocea pilotului Learjetului se auzi atât de clar încât mai mulţi dintre asistenţi tresăriră.

— Aici N. 78546. Miami Control. Ne aflăm la 100 mile vest de Key West. Nimic nu s-a schimbat la bord. Continuăm să zburăm spre Cuba.

Matt Serling luă microfonul din mâinile civilului.

— Aici Miami Control. Nu puteţi încerca nimic?

Răspunsul veni foarte repede.

— Aici N. 78546. Nu putem încerca nimic. Vom ateriza peste patruzeci de minute la Havana. Vă dăm legătura.

— Roger, am recepţionat bine, zise Matt Serling. Vă urez noroc. Aici Miami Control.

Predă microfonul şi ieşi din turnul de control fără să mai spună un cuvânt.

Un Cadillac lung era parcat în faţa turnului de control. Bancheta despărţitoare, semăna cu un tablou de bord al unui avion cu reacţie. Un ecran de televiziune şi două telefoane, din care unul era echipat cu sistem de criptare-decriptare, direct cuplat cu un sistem operaţional din Casa Albă de la Washington. Matt Serling, instalat la sediul Langford din Miami, trebuia să ia de mai mute ori pe lună decizii interesând în mod direct Preşedinţia. El deschise portiera din spate a Cadillacului şi se aşeză pe canapeaua din spate lângă un colonel din Air Force, mic de stat şi îmbrăcat la patru ace, John Damon.

— Deci, care-i situaţia? întrebă ofiţerul.

Matt Serling, avu o grimasă, decroşând unul dintre telefoane.

— Nasol.

Celălalt nu insistă. Când îl auzi pe interlocutorul său la celălalt capăt al firului, Matt Serling îi comunică ultimele informaţii. Colonelul nu auzi comentariul interlocutorului şi faţa omului de la CIA nu arătă nimic din emoţiile sale interioare.

După un scurt comentariu, închise telefonul şi se întoarse spre colonel.

— Este rândul dumneavoastră să acţionaţi. Procedura UN.

[21] Domestic Operations Division – Serviciul Operaţiuni Interne (n.a.).

Micuţul colonel zise cu emoţie:

— Este neapărat necesar? Sunt femei la bord.

Cu toată instalaţia perfectă de aer condiţionat, aerul devenise irespirabil în maşina luxoasă.

— Acolo este şi unul din cei mai buni oameni ai noştri, domnule colonel, zise Matt Serling. Sunt lucruri pe care nu le putem lua în consideraţie când sunt în joc. Interese vitale. Trebuie să daţi imediat ordinele Corespunzătoare.

Colonelul John Damon decroşă la rândul său unul din telefoane. El dădea ordine bazei din Homestead la sud de Miami, teren militar lucrând în strânsă legătură cu CIA. Piloţii Air Force, selecţionaţi pentru a lucra la Homestead, îndeplineau uneori ordine ciudate.

Când îi răspunse ofiţerul şef al turnului de control din Homestead, el ordonă:

— Daţi ordin de zbor celor trei F 105, pista 19. Când vor fi în contact cu obiectivul, să treacă pe înaltă frecvenţă şi să dea ultimatumul iar în caz de refuz să aplice procedura UN.

Colonelul oftă cu un aer sumbru. Cu o mână tremurândă, el luă o ţigaretă.

— Credeţi că se vor întoarce?

— Nu, spuse Matt Serling.

El încetase de mult să fie sentimental. Lucru greu în meseria lui. Cei doi oameni nu mai scoaseră nici un cuvânt.

Capitolul XXI

O liniște mormântală domnea în cabina Learjetului. Erain, imobilă că o statuie, în spatele căpitanului şi a pilotului secund, nu părăsea din ochi radarul decât pentru a supraveghea spatele.

Un pic mai devreme pilotul a încercat să schimbe direcţia spre nord, dar femeia îi lipise ţeava automatului de ceafă, avertizându-l calm:

— Dacă mai încercaţi, vă omor.

Pilotul nu mai încercă nimic. Era sigur că ea-şi va duce ameninţarea la îndeplinire. Totuşi obiectă:

— Ajungând la Havana, nu vom mai avea benzină decât pentru zece minute.

Erain spuse zâmbind:

— Nu vă speriaţi. Nu ne vor face să aşteptăm.

Ea îi obligase pe cei doi piloţi să-şi fixeze centurile de siguranţă ca să nu se poată ridica repede. Microfonul din cockpit era cuplat, aşa că putea controla şi comunicaţiile cu solul.

Malko avea locul rezervat în ultimul rând unde era aşezat şi indianul Navajo. Îşi trecea şansele în revistă, fără prea mult optimism. N-avea cum s-o dezarmeze. Era o profesionistă.

Corpul lui Dennis era întins pe bancheta de la bar. Ceilalţi pasageri nu se mai mişcau şi nu mai vorbeau înnebuniţi de spaimă. Doar Joe Makenna părea complet indiferent. El se juca cu maimuţa lui, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Doza sa de TNB – concentrat de marijuana – îl duse în starea a doua, în afara realităţii.

Deodată, Patricia, aşezată în faţa lui Malko, se ridică. Imediat, Erain ridică arma:

— Aşezaţi-vă.

Tânăra femeie îi aruncă o privire pierdută. După plecare, Malko o văzuse înghiţind o jumătate de sticlă de whisky şi fumând vreo douăzeci de ţigarete cu drog. Ea oscilă o secundă pe mijlocul traveei apoi făcu câţiva paşi înapoi spre spate. Erain îşi coborî arma cu o grimasă de scârbă. Această zdreanţă nu prezenta interes. Harrisson – indianul – privea prin hublou defilarea norilor. Tot ceea ce se întâmpla îl depăşea complet şi

murea de frică. Patricia se aşează plângând lângă Malko. Ochii îi erau injectaţi de sânge şi gesturile îi erau nesigure.

— Am să mă sinucid, zise ea. Eu nu mai aştept nimic de la această viaţă. Aş fi fericită dacă aş muri.

Malko, căută cu disperare un mijloc de-a pleca. Se gândise să deschidă o ieşire de siguranţă pentru a provoca o depresurizare bruscă, dar în turbarea ei, Erain risca să omoare pilotul.

El o privi pe Patricia:

— De ce nu încercaţi să duceţi o viaţă normală? o întrebă el. Aţi putea fi fericită…

— Mă plictisesc, spuse ea cu voce joasă. Puteţi înţelege asta?

Cu voce joasă, ea adăugă:

— De data asta s-a terminat. Am băut prea mult. Sunt împăcată.

Ea îşi lăsă capul pe tetieră.

— Sunt bucuroasă să mor.

Malko vru să-i răspundă dar avu o tresărire: atenţia îi fu atrasă către hublou; trei avioane de vânătoare apăruseră lângă avion, atât de aproape încât se puteau distinge piloţii acestora.

Din păcate această prezenţă liniştitoare era gratuită. Nu puteau obliga Learjetul să se întoarcă. Deja de un sfert de oră zburau deasupra Mării Caraibelor. Deodată, Erain înaintă spre el cu arma ameninţându-l. Ea se opri prudentă la un metru.

— Prietenii dumneavoastră sunt idioţi. Ei ameninţă să ne doboare dacă nu ne întoarcem…

Malko se mişcă în fotoliul său. Trebuia să o dezarmeze pe unguroaică.

— Rămâneţi aşezat, urlă Erain, sau vă trimit un glonţ în burtă.

Malko se aşează încet. Ea nu risca nimic. Erain continuă:

— Inutil să vă spun că vom continua să mergem în aceeaşi direcţie. Încearcă să mă intimideze. De altfel, într-un sfert de oră ajungem la Havana.

— Vă înşelaţi, spuse Malko. Nu-i vorba de intimidare. O dungă albă apăru în jurul gurii unguroaicei:

— Ei bine, vom muri cu toţii.

Un ţipăt strident se auzi în faţă. Sue îşi frângea mâinile, pradă unei crize de nervi. Ea ţipă:

— Nu vreau să mor! Nu vreau să mor!

— Tăceţi, zise cu duritate Erain, sau veţi muri imediat.

Terorizată, Sue tăcu şi îşi înghiţi lacrimile. Joe Makenna o contempla pe Erain ca şi cum ar fi ţinut o conferinţă.

O liniște mormântală domnea în cabină. Erain se duse în față.

Avioanele de vânătoare efectuau un balet grațios în jurul Learjetului. Deodată, de sub aripile lor apărură mici trâmbe de fum. Își încercau armele de la bord. Malko se ridică. Erain își ridică imediat arma.

— Vă e frică să nu muriți? i-o tăie Erain plină de ură. Dacă avansați un centimetru vă trag un glonț în burtă și nu vă vor da îngrijiri în Cuba...

— Ne vor doborî. Lăsați pilotul să se întoarcă. N-ar servi la nimic dacă ați muri...

Malko nu mai insistă. Erau condamnați. El știa că-n anumite cazuri CIA nu face cadouri. Bernoun Mitchell, matematicianul, știuse câte ceva despre acest lucru.

El căuta cu disperare un mijloc de scăpare. Lângă el, Patricia mormăi dând din cap. Ea o privi pe Erain ca și când n-ar mai fi văzut-o.

— Ce face ea aici? bombăni tânăra femeie.

Brusc lui Malko îi trecu o idee prin cap. Se gândi apoi că era monstruos și crud și o respinse imediat. Secundele însă treceau și nu aduceau nici o soluție. Era convins că vânătorii nu glumesc. Erau paisprezece vieți în joc, fără a o lua în considerație pe a sa. Patricia era ultima sa șansa.

Creierul i se goli și se auzi întrebând:

— De ce nu-i spuneți ce gândiți despre ea?

Tânăra femeie își fixă asupra lui pupilele dilatate și zise încet:

— Da, este o idee bună.

Malko închise ochii o secundă. O trimitea pe Patricia la moarte, dar era unica soluție. Lui Erain îi era teamă de el: nu l-ar lăsa să se apropie suficient pentru a încerca o manevră eficace. Cu Patricia exista o mică șansă pentru Malko s-o poată neutraliza pe Erain și să se rezolve încurcătura.

Teama creștea. CIA avea influență asupra lui. Aceasta era soluția corectă, cea pe care un calculator o dă problemei. Nimeni nu i-ar reproșa această decizie. Dimpotrivă. Dar el nu va putea uita niciodată. Simțea că o bucată din el se desprindea. Ura această meserie care-l punea în asemenea situație.

Ochii săi deveniseră verzi. Patricia vorbea singură.

— Ce mai așteptați? întrebă el cu brutalitate.

Ea tresări.

— Ce?

— Dați-i o lecție bună. Doar vă detestă. Chiar ea mi-a spus

despre dumneavoastră că sunteţi îngrozitoare.

— A zis ea asta? şuieră Patricia.

Malko simţi un nod în gât. El văzu prin hublouri avioanele de vânătoare depărtându-se pentru a lua poziţia de atac.

— Da, mi-a spus că sunteţi o prostituată, continuă el.

Patricia scoase un zgomot ciudat ca un şuierat. Alcoolul o făcea furioasă şi agresivă.

— Am să-i scot ochii acestei mizerabile!

Tânăra se ridică brusc.

— Zdreanţă mincinoasă! urlă ea la adresa lui Erain.

— Staţi jos, strigă Erain.

Ea ridică arma. Patricia făcu un pas înainte şi se opri, nedecisă. Furia îi scădea. Ea se-ntoarse spre Malko şi curajul îi reveni dintr-o dată.

Se-ndreptă cu calm spre unguroaică, cu mâinile lungi, întinse, ca o somnambulă.

Erain ridică pistoletul. Malko văzu gura neagră a ţevii şi-i ceru în minte iertare lui Patricia. Viaţa era oribilă câteodată.

— Aşează-te imediat! repetă unguroaica.

De data asta îi era frică. Malko simţi asta în tonul vocii sale. El căută să se ridice din fotoliul său, urmărind să se ascundă în spatele Patriciei.

Aceasta nu mai era decât la un metru de Erain. Ea nu vedea revolverul îndreptat asupra ei, ci doar privirea plină de dispreţ a unguroaicei, care îi spuse cu un rictus plin de ură.

— Treceţi la loc sau trag.

Arma coborî ochind abdomenul Patriciei. Malko plecase din locul lui şi se ghemui pe culoar. Erain nu putea să-l vadă. Explozia focului de armă cutremură cabina. Aruncată spre spate, Patricia se agăţă de spătarul unui scaun dar nu căzu; glonţul îi lovise umărul drept. Buzele strânse ale lui Erain nu mai erau decât o mică linie. Cu degetul pe trăgaci ea aştepta.

— Căraţi-vă, spuse ea.

Patricia nu simţea încă durerea, dar furia îi era dezlănţuită. Strângându-şi toate forţele, ea sări deodată asupra lui Erain apucând-o de gât.

Apoi, totul decurse foarte repede. Surprinsă, Erain se retrase în cockpit. Sângele curgea din pieptul Patriciei, dar anesteziată de drog şi de alcool, ea nu mai simţea nici frică nici durere. Cu faţa lipită de cea a lui Erain, ea începu s-o strângă de gât lent pe unguroaică adresându-i înjurături.

Erain avu un moment de spaimă. Nebunia produce panică totdeauna. Apoi apăsă ţeava greului său automat de abdomenul Patriciei şi trase. La fiecare explozie, corpul tinerei femei era zguduit de spasme oribile, dar ea nu slăbea strânsoarea, la fel ca şi războinicii Balubas în Congo, care continuau să alerge deşi erau morţi.

Văzându-l pe Malko pregătindu-se să se năpustească, Erain vru să se debaraseze de corpul Patriciei agăţat încă de ea; mâinile tinerei o mai ţineau încă de gât, dar era prea târziu.

Patricia căzu dintr-o lovitură pe spate antrenând-o parţial pe Erain în căderea ei. Aceasta se trezi nas în nas cu Malko şi nu mai avu timp să-şi elibereze arma. Malko îi sucea deja braţul unguroaicei: ei se luptară cu ferocitate câteva secunde. Erain îl muşcă de braţ lovindu-l cu picioarele şi genunchii.

În fine arma căzu pe jos.

Malko reuşi s-o prindă, aruncând-o pe Erain spre partea din spate a cabinei, unde căzu cât era de lungă.

— Repede, strigă el pilotului, efectuaţi întoarcerea.

Imediat, Learjetul se înclină brusc. Cerul basculă şi Malko îşi pierdu echilibrul, lungindu-se pe mochetă. Apoi avionul se redresă la fel de repede.

Malko sări în spatele lui Erain şi o imobiliză cu faţa în jos; avea impresia că se luptă cu o pisică sălbatică. Unguroaica avea o forţă neînchipuită pentru o femeie. El nu ştia dacă femeia mai are vreo armă de rezervă.

Copilotul veni şi el spre a da un ajutor la imobilizarea lui Erain.

— E bine, spuse el. L-am contactat şi le-am spus că nu mai mergem în Cuba.

Malko o lăsă pe Erain în seama copilotului şi se aplecă asupra Patriciei. Tânăra era întinsă pe spate, cu ochii deschişi şi zăcea într-o baltă de sânge. Faţa ei exprima un calm mult mai mare decât atunci când era în viaţă. Malko simţi o imensă milă pentru tânăra femeie. El avu impresia că se înăbuşe. Se-ntoarse spre ceilalţi pasageri zicând:

— Eu am îndemnat-o să atace. Eu sunt responsabil de moartea ei. Era singurul mijloc de a ne salva.

Nimeni nu răspunse. Malko văzu lacrimi în ochii lui Sue Scala. Acum avionul zbura spre nord. Cele trei avioane de vânătoare continuau să-i însoţească.

Malko se duse la pilot. Acesta-i adresă un surâs obosit.

— Bravo, zise el. Ne-aţi salvat viaţa. Mi s-a dat ordin să

aterizez la Homestead. În zece minute vom fi acolo...

Malko vru să răspundă, când se auzi un ţipăt în spate. El se duse acolo. Erain se lupta cu copilotul în mijlocul cabinei. Cu o lovitură puternică de genunchi ea scăpase de adversarul său. În timpul necesar lui Malko pentru a traversa cabina, ea se agăţase de mânerul panoului uşii de siguranţă din dreapta. Se auzi un zgomot surd. Erain dispăru şi avionul se umplu cu un abur albăstrui.

Un curent de aer îngheţat străbătu cabina. Bâjbâind, Malko se îndreptă spre ieşire. Panoul fusese smuls. Erain nu mai era acolo. Ea smulse mânerul intenţionat. Copilotul se ridică livid.

— Ea m-a rugat s-o las să respire puţin, bâigui el. Nu mă aşteptam.

Aburul alb se împrăştie repede. Avionul pierdea rapid din înălţime. Corpul lui, Erain se sfărâmase la impactul cu suprafaţa Mării Caraibelor. Nu se va mai găsi nimic din el.

Malko se lăsă să cadă obosit într-un fotoliu. Se simţea complet epuizat. În faţa lui mâna albă şi fină a Patriciei, atârna în lungul unui fotoliu ca şi cum ea ar fi dormit. Cadavrul lai Dennis se rostogolise spre spatele cabinei blocând intrarea la toaletă. Beverly Hills îşi va mai aduce timp îndelungat aminte de Gene Shirak. Indianul Navajo contempla năucit cadavrele ignorând că el era cauza involuntară a acelui masacru. Malko îi surâse pentru a-l mai linişti.

*

* *

Cadillacul lung, negru şi un Ford gri cu patru oameni urmărea Learjetul care rula pe pistă. Când se opri, Matt Serling sări din maşină şi se-ndreptă spre uşa din spate care se deschidea.

Malko apăru primul şi coborî. Îi strânse riguros mâna şi se prezentă.

— Bravo, zise el. Aţi făcut tot ce aţi putut. Eu i-am spus lui Mann la Los Angeles că totul se va sfârşi cu bine.

Un jeep de la Air Force plin de poliţişti militari opri în apropierea avionului, urmat de un microbuz şi o ambulanţă. Matt Serling îl conduse pe Malko spre Cadillac, în timp ce poliţiştii intrau în avion pentru a-l lua pe Navajo.

— Piloţii avioanelor de vânătoare au văzut prăbuşindu-se corpul femeii, ceea ce-i mare păcat. Ea ne-ar fi fost utilă. Cred că era inevitabil.

Malko se simţea epuizat.

— Într-adevăr inevitabil.

El se-ntoarse către avion. Unul câte unul, pasagerii uimiţi şi epuizaţi, se-nghesuiau în microbuz.

Joe Makenna coborî ultimul, mereu desculţ şi cu maimuţa pe umeri. Îi surâse de departe lui Malko.

Matt Serling avu o tresărire.

— Cine e ăsta?

— Un fiu bun al Californiei şi al dolarului, spuse el cu o politeţe plină de plictiseală.

Indianul coborî însoţit de doi poliţişti de la CIA şi fu urmat în Fordul gri. Fu apoi ridicat corpul Patriciei, înfăşurat într-o cuvertură care fu întins în ambulanţă.

Era o căldură umedă şi soarele se reflecta puternic în betonul strălucitor. Malko îşi frecă ochii înroşiţi de oboseală.

— Acum, întrebă el, vreţi să-mi spuneţi raţiunea acestui măcel?

Matt Serling deschise portiera Cadillacului fără să răspundă la întrebarea lui Malko.

— Am să vă prezint pe cineva, spuse el.

Un om cu faţa rotundă, aproape chel, cu sprâncene aproape roşcate, îi întinse mâna lui Malko.

— Foster Mac Kinsey, sub director al Departamentul COMSEC[22] al NSA. Este singurul care vă poate răspunde la întrebările dumneavoastră…

Malko se aşeză între cei doi oameni. Pentru prima oară cunoscu un şef din NSA – National Security Agency, al cărui cartier general se găsea la Fort Mead în Virginia şi care era ţinut mai în secret decât CIA. Deşi era agenţie federală, NSA a refuzat totdeauna să spună oficial care-i sunt atribuţiile. Bineînţeles toată lumea ştia că se ocupă cu codurile şi toate problemele aferente.

— Foster, zise Matt Sperling, prinţul Malko Linge, prietenul nostru SAS, este un om în care se poate avea încredere.

Omul de la NSA surâse vag şi spuse încet:

— Mai multe din codurile vitale pentru această ţară, erau bazate pe limba Navajo. Fără ajutorul cuiva care să vorbească perfect această limbă, ele sunt indescifrabile. Dacă însă specialiştii echipează un calculator în mod corespunzător, decriptarea devine o treabă relativ uşoară, iată de ce anumite persoane aveau nevoie de un Navajo.

[22] Securitatea comunicaţiilor (n.a.).

El spunea acest lucru pe un ton foarte natural, ca o realitate foarte evidentă. Lui Malko îi trebui mai bine de-un minut ca să asimileze. Această informaţie. Dar aceasta nu explica încrâncenarea disperată a celor care puseseră la punct operaţiunea.

— Nu aveau mijloace mai discrete pentru a procura un Navajo? întrebă el.

De astă dată vorbi Matt Serling.

— Aveau motive să fie grăbiţi, explică el. Dumneavoastră ştiţi că vehiculele noastre spaţiale sunt teleghidate de la Houston în Texas. În caz de funcţionare defectuoasă, noi putem să le provocăm explozia după ejectarea capsulei. Vă puteţi uşor imagina că semnalele declanşând explozia sunt codificate... Noi suntem primii care am început aventura pe lună. Unii n-au putut să reziste ispitei de a adăuga un risc suplimentar operaţiunii...

Cadillacul pornise şi rula uşor.

— Cine? întrebă Malko.

— Ea era singura care ştia răspunsul.

El părea sincer, dar Malko voia să ştie sigur.

— Vreţi să spuneţi că nu ştiţi cine-i voia pe Navajo? Şi totuşi, această femeie nu se ducea în Cuba.

— Sunt atâţia oameni în Cuba... Dar eu gândesc, e doar părerea mea, că anumiţi generali sovietici au considerat că-i cu neputinţă ca SUA să ajungă prima pe lună şi au pus la cale o operaţiune de capul lor fără acordul guvernului URSS. GRU-ul n-are o reţea puternică în ţara noastră. KGB-ul n-ar fi acţionat aşa. Avem de-a face cu oameni încolţiţi. Există un fapt în sprijinul acestei teorii. În prezent se află staţionată în Cuba o escadrilă de bombardiere sovietice. Ar fi fost uşor să transporţi în Rusia un om ca indianul Navajo, la adăpost de privirile indiscrete – chiar de cele ale KGB-ului, deoarece aparatele ar fi aterizat pe un teren militar. Pista s-ar fi oprit la Havana.

Cadillacul mergea de-a lungul mării Caraibelor.

Malko se grăbea s-ajungă la Liezen în castelul său, pentru a uita de moartea Patriciei.

Deodată, un huruit puternic venind nu se ştie de unde, făcu să trepideze puternica maşină. La 150 de mile nord, o rachetă enormă Saturn purtând capsula Apollo 11 se desprindea de sol. Maşina se opri. Nişte pietoni îşi exprimau bucuria ţipând. Foster Mac Kinsey clătină din cap şi se-ntoarse spre Malko cu o privire veselă:

— Au plecat! Iată de ce se grăbeau prietenii noştri...

Cuprins

Pantera de la Hollywood.....2
V.1.0.....2
Capitolul I.....5
Capitolul II.....17
Capitolul III.....24
Capitolul IV.....33
Capitolul V.....38
Capitolul VI.....48
Capitolul VII.....57
Capitolul VIII.....63
Capitolul IX.....75
Capitolul X.....81
Capitolul XI.....93
Capitolul XII.....102
Capitolul XIII.....109
Capitolul XIV.....116
Capitolul XV.....125
Capitolul XVI.....132
Capitolul XVII.....142
Capitolul XVIII.....147
Capitolul XIX.....153

Capitolul XX.....163
Capitolul XXI.....168
Cuprins.....176

Malko încercă să rămână calm, în ciuda armei îndreptate spre el.

– Dacă mă omoriți! în mai puțin de două ore veți avea pe cap toată poliția din Los Angeles. Nu ve-ți putea ajunge nici măcar la capătul lui Sunset... De altfel, cred că din acest moment nu ve-ți mai ajunge nicăieri...

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- [illegible]o Zair, Adio Mobutu
- [illegible]năți-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- Moarte în Jamaica
- Escală la Gibraltar
- Viză pentru Cuba
- Dans macabru la Belgrad
- Ciuma neagră din Bagdad
- Aurul de pe râul Kwai
- Spânzuraților din Bagdad
- Sirena diabolică
- De veghe în Israel
- Misterul din Pago-Pago

PREȚ **8 000 Lei**

ISBN 973-9138-60-8